

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ANDRE

Gözlerinde Kaybolduğum Gece

"Çok sevimli karakterler,
alev alev yakan bir aşk ve
iç burkan bir duygu
yoğunluğu."

USA Today

Sisters Planet

BELLA ANDRE

Gözlerinde Kaybolduğum Gece

*Aşkın olduğu yerde
imkânsız diye bir şey yoktur.*

Sophie çocukluğundan beri Jake'e âşık, güzeller güzeli bir kütüphanecidir ama bir restoran zinciri sahibi olan Jake'in onu fark etmediğini düşünmektedir. Ağabeyi Chase'in düğününde onun dikkatini çekmeye karar veren Sophie bunu başarır, ancak eğitimi güçbela tamamlayan Jake kendisini ona bir türlü yakıştıramamaktadır.

Kafalarındaki soru işaretleri bir yakınlaşıp bir uzaklaşmalarına sebep olsa da Sophie ve Jake, aralarındaki bu muazzam çekime bir türlü engel olamaz. İşin içine Sophie'nin altı ağabeyi ve sürpriz ikizler de girince kendilerini romantik, sınırsız ve eğlenceli bir aşk hikâyesinin içinde bulurlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

119

Gözlerinde Kaybolduğum Gece

Bella Andre

1. Baskı: Ocak 2015
ISBN: 978-605-348-552-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©BELLA ANDRE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No:291 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 28487
Tel: (0 212) 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : I Only Have Eyes For You
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Selin Gül Seçer
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu
Son Okuma : Mısra Gökıldız

Ücretsiz PDF Kapatma Aracı: <https://www.yasineylosuz.com>

*Aşkın olduğu yerde
imkânsız diye bir şey yoktur.*

BELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ANDRE

Gözlerinde Kaybolduğum Gece

Çeviren: Selin Gül Seçer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

San Francisco'da bir kütüphaneci olarak çalışan Sophie Sullivan, Jake McCann'e sırlıslıkla âşık olduğunda daha beş yaşındaydı. Sophie, yirmi yıl sonra bile bu kötü şöhretli çocuğun onu hâlâ "sevimli" Sullivan ikizi olarak gördüğüne kanaat getirmişti. Özellikle de ona göz kulak olmak için ağabeylik yaptığı zamanlarda. Fakat kendilerini ilk Sullivan düğününün büyüüne kaptırdıklarında Sophie, gerçekte kim olduğunu, daha doğrusu, onu sonsuza dek sevecek kadın olduğunu göstermek için gereken her şeyi yapma vaktinin çoktan geçtiğini anlamıştı.

Jake her zaman için kadınları kendine çeken biri olmuştu, özellikle de İrlanda barları onu bir hayli zenginleştirdiğinden beri. Ancak gerçekte istediği tek kadın, hiçbir zaman sahip olamayacağı kişiydi. Sophie sadece en yakın arkadaşının yasak kız kardeşi değil, aynı zamanda Jake'in en derin sırlarını keşfedebileceği kadar yaklaşma riskini alamayacağı kişiydi.

*Ancak Sophie, Jake 'in bütün hayallerini gerçeğe dönüş-
türecektir şekilde –zeki, güzel ve insanın kanını donduracak de-
recede seksi– kapısında belirdiğinde genç adamın gözlerini
ondan alma, ellerini çekme şansı kalmayacaktı. O tatlı gü-
lümsemelerinden ve günahkâr öpücüklerinden daha fazlasını
arzulamasına engel olamazdı. Çünkü Jake, Sophie 'yi sevme-
nin yanlış bir şey olduğunu bilse de ona nasıl karşı koyabi-
lirdi ki?*

Sisters Planet

1

Sophie Sullivan son düğün hazırlıklarını büyük bir memnuniyetle kontrol ediyordu. Ağabeyi Chase ve nişanlısı Chloe, iki saatten daha kısa bir sürede üç yüz misafirin gözleri önünde, güllerle donatılmış kemerin altında “kabul ediyorum” diyeceklerdi. En büyük ağabeyi Marcus’un sahibi olduğu Napa Vadisi Bağı, düğün için mükemmel bir yer olmakla kalmıyordu; aynı zamanda Chase ve Chloe’nin tanışıp âşık oldukları yeri.

Gelinle nedimeler makyaj ve saçlarını yaptırdıkları için çoktandır misafirhanede bekliyorlardı. Sophie’nin de bir buçuk saat önce orada olması gerekirdi ama önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu. Elbette ki o düğün organizatörü değil bir kütüphaneciydi, fakat Chase’in düğününe yardım etme fırsatını hiç düşünmeden kabul etmişti ve bu süreç oldukça eğlenceli geçmişti. Şey, tüm şu şeyle... Buluşmaların dışında, tabii.

“Selam, Sevimli. Harika görünüyorsun.”

Arkasından gelen ağır ağır konuşma karşısında Sophie'nin bedenindeki bütün kaslar gerildi.

Jake McCann.

Ağabeyi Zach'in en yakın arkadaşı. Karşılıksız aşkla geçen yirmi yılının kaynağı. Elbette ki yirmi yıl boyunca onun için bir kez bile Zach'in küçük kız kardeşi olmak dışında bir anlam ifade etmemişti.

“Adım Sophie, Sevimli değil,” dedi arkasını hiç dönmeden.

Genç adamın biraz daha yaklaştığını, sadece birkaç santim uzaklıktan bile içini yakan o doğal sıcaklığını hissedebiliyordu. Ona her zaman aşırı derecede tepki gösterir, bir oda da onun varlığı karşısında hemen alarma geçerdi. Küçük bir kızken, sırf Jake'in yanında olmak adına ağabeyleriyle takılmak için mazeretler uydurur, erkekler bodrumdaki havuzda oynayıp birbirlerine kaba saba espriler yaparken hiç kimse onun orada olduğunu hatırlamasın diye sessizce dururdu.

Arkasını dönüp onu büyük bir zevkle seyretme, çikolata kahverengisi gözlerindeki o günahkâr ışıltının içinde kendini kaybetme dürtüsü öylesine güçlüydü ki az kalsın bu isteğe teslim oluyordu. Ancak bunun yerine, genç adamın onunla konuşmak için orada kalıp kalmamasını öyle ya da böyle hiç umursamıyormuş gibi yaparak bakışlarını düğün düzeninde, asmalar ve hardal çiçekleriyle dolu tepelerde tutmaya çalıştı.

“Büyük günün sonunda geldiğine inanmak güç.” Jake durdu ve ardından, “Bir Sullivan, gerçekten cesur bir adım

atıyor,” diye ekledi. Sophie sesindeki belli belirsiz alayla karışık espriyi fark etmişti.

Sophie ailede aklı başında, tatlı dilli ve harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünen biri olarak biliniyordu. Hiçbir zaman ani çıkışlara ya da çılgınca dürtülere teslim olmaya yatkın biri olmamıştı. Bu, ikiz kız kardeşi Lori’nin uzmanlık alanıydı ve işte bu da onun lakabının *Haylaz*, Sophie’ninkinin de *Sevimli* olma nedeniydi. Fakat Sophie, bu adamın yanında kendini pek aklı başında hissetmiyordu. Onun kollarında olmanın nasıl hissettireceği düşüncesiyle ya da böyle maço yorumları karşısında kalbi her zaman hızla çarparken aklı nasıl başında olabilirdi ki? Genellikle iki his de aynı anda oluyordu. Tıpkı Jake’in şu an yaptığı gibi.

Kendine hâkim olma savaşını kaybedip ona bakmak için arkasını dönerken ellerini yumruk yaptı. Ne yazık ki hain hormonlarına göre Jake, smokinin içinde her zamankinden çok daha muhteşem görünüyordu. Kırışık frak gömleğinin yakası, göğsünün hemen üst kısmında kıvrılan siyah tüyleri görmesine yetecek kadar açıktı. Dövmesi gizlenmişti ama dövmenin sadece ince bir kumaşın altında olduğunu bilmek bile Sophie’nin içini yasak bir arzuyla dolduruyordu.

Jake’in yakışıklılığından böylesine etkilenmesinin neden olduğu hayal kırıklığıyla daha da sertleşen bir sesle, “Chase ve Chloe birbirlerine âşık,” dedi. “Düğünleri, çok güzel, kusursuz ve romantik olacak.”

Chloe’nin hamile ve kesinlikle de heyecanlı olması; çok daha güzel, kusursuz ve romantikti. Sophie bebek bakmak,

kız ya da erkek yeğenini hiç durmadan şımartmak için sabırsızlanıyordu.

“Alt tarafı, lanet bir parti olacak.”

Derdi neydi böyle? Sophie, yirmi yılda binlerce kez olması gereken şeyi merak ediyordu. Ömür boyu sürececek bir aşka bakıp da bunu nasıl sadece lanet bir partiden ibaret görebiliyordu?

Ayrıca kadınlardan şaşırtıcı derecede büyük bir hızla kaçışı göz önüne alınacak olursa onun da aşka inanmayan şu ahmak tiplerden olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Jake McCann gibi zengin, yakışıklı bir adam sadece seks için böyle bir şeye girerdi.

Başkaları kütüphaneciler hakkında tam tersini düşünse de Sophie ne bakire ne de dar görüşlü biriydi. Aksine insanlar onun seks konusunda ne kadar bilgili olduğunu bilselerdi muhtemelen şok olurlardı. Özellikle de Jake. Bu, hiçbir şekilde şaşırtılamaz olduğunu düşünen biri için gerçekten şok edici olmaz mıydı?

Ancak Sophie, Jake’in ilgilendiği noktada hayale kapılmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu, hem de bedeni gençlik hormonlarının ilk belirtilerini hissettiği zamanlardan bu yana ona karşı yanıp tutuşsa bile. Yine de genç adamın kokusunu içine çekmesine engel olamadı; biranın, *gece ve karanlığın* ötesinde sınıflandıramadığı bir şeylerin belli belirsiz bir kokusuydu bu.

Zaten gayet düzgün duran bir sandalyeyi düzeltmeye çalıştı. “İlk önce barın düzenini kontrol ettim ve her şey yerli

yerinde görünüyor.” İstemedenden de olsa kabul etmek zorunda kaldı, “İyi iş çıkardın.”

Jake, “Barlarımı işletmen için benimle çalışmama konusunda emin misin? İşleri senin gibi hale yola koyacak birinden faydalanabilirdik,” derken Sophie, genç adamın koyu renkli gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Bu iltifat karşısında Sophie, her yönden içini ısıtan bir heyecanla doldu. Genç kadın ona sinirlense de, bir milyar yıl dahi geçse onun hislerine hiçbir zaman karşılık vermeyecek olsa da, bu genç adamdan etkilenme konusunda kendine engel olamıyordu.

Fakat Marcus’un bağının tam ortasında bir şehvet havuzunun içinde eriyip giderse kendini hiçbir zaman bağışlamayacağını bildiği için, “Kitaplarımı çok özlerim, teşekkürler,” dedi. Bütün hayatı boyunca Sophie’nin her odada, yatağının başucunda, mutfakta kitaplığı olmuştı. Yeni e-okuyucusunun çantasına sığmasına da bayılmıştı.

Sophie böylesine olağanüstü romantik bir ortamda yakınlıklarının sadece aklını karıştıracığını bildiğinden, “Misafirhaneye geçsem iyi olur,” dedi. Fakat tam arkasını dönmüştü ki ani bir rüzgâr şapkasını başından uçurdu.

Tepki vermeye fırsat bulamadan genç adam uzanıp şapkayı yakalayiverdi. “Yakaladım.”

Sophie’nin önüne geçip şapkayı yeniden başına takarken dudağına değen bir tutam saçı tekrar şapkanın altına yerleştirdi. Bu nazik dokunuşla genç kadının yanağı karıncalandı ve gergin bir hareketle dudağını yaladı.

Jake, bakışlarını Sophie'nin dudaklarında tutarken gözleri simsiyah bir renge dönüştü ve elleri hiç kıpırdamadan şapkanın kenarında kaldı. Bir süre ikisi de hiç kımıldamadı ama sonra genç adam birden, saniyeler önce sıcaklığının olduğu yere şarap ülkesinin serin havasını bırakarak birkaç adım geri çekildi.

Bakışlarını Sophie'nin dudaklarından çekerken suratının asıklığı daha da arttı ve hemen karşısındaki genç kadının kıyafetlerine baktı. “Düğün için böyle giyinmeyeceksin, öyle değil mi?”

Sophie, dokunuşun yarattığı o şok etkisinin ardından biraz soluklanmaya çalıştığı için, Jake'in ne söylediğini anlaması normalden daha uzun sürdü. Ancak o alaycı ses tonunu kaçırmamıştı.

Aylar önce Jake, Chase ve Chloe'nin düğününde bar işlerini halletmeyi teklif ettiğinde Sophie, onu ısrarla yetişkin bir kadından ziyade bir çocuk gibi görmesinden –ve tabii ukalalığından dolayı– birdenbire ona bir ders vermeye karar vermişti. Jake'in onu istemesini sağlamayı ve onu hayatında ilk kez yüzüstü bırakarak küçük düşürmeden önce arzuyla çaresiz hale getirecek bir yol bulmayı planlamıştı.

Ancak son dört ayda Jake'i kendine çekip ardından reddetme konusundaki bu büyük planında başarılı olmuş muydu?

Ha!

Sophie, “Elbette düğünde bunu giymeyeceğim,” diye karşılık verdi sonunda. Sözcükleri ağzından kızgınlıkla çık-

mişti. “Lori ile ben, Chloe’nin baş nedimeleriyiz.”

Jake’nin o kusursuz çehresi somurtkanken kaşlarını çatmasıyla birden değişti ve ardından yeniden kayıtsız ifadesine büründü. “O halde gidip hazırlansan iyi olur. öyle değil mi, prenses?”

Genç adamın bu katı sözleri aralarına pat diye düşürdü. Sophie, Jake’in epey bir gayretin ardından güzelleşmesinin biraz zaman alacağı imasında bulunan bu sözleriyle onu incitmek mi istediğini gerçekten bilmiyordu ama niyeti böyle olsa da olmasa da yaptığı şey tam anlamıyla buydu.

Birkaç dakika önce Sophie, Chase ve Chloe’nin düğün töreninde başardığı şeyle gurur duyuyordu. Şimdi bu gurur, genç adamın ona bakışı ve onu kusurlu, kadınsı cazibeden yoksun buluşuyla tamamen silindi. Umursamaması ve onu incitme hakkını bu genç adama vermemesi gerektiğini bilmesine rağmen Jake’in düşüncesizce söylediği birkaç kelime, ikiz kardeşinin saçlarını çekişinden bile daha çok canını acıtıyordu.

Gözlerindeki o açlığı, arzuyu hayal mi etmişti? Yoksa bu kıvılcımları, aslında aralarında hiç var olmayan anlık bir bağı uydurabilecek kadar çok mu hissetmek istemişti?

Ah, onunla böyle; tam anlamıyla yetişkin, başarılı, olgun bir kadından ziyade küçük bir çocukmuş gibi konuşmasından nasıl da nefret ediyordu. *Prenses*. Ona *prenses* demişti.

Bu, *Sevimli* lakabından da kötüydü. En azından ailesinin taktığı lakap, sevgiden ortaya çıkmıştı.

Jake'in umursadığı tutunma konusunda öyle zor bir zaman yaşadı ki verdiği bütün kararlar bir çırpıda, tam göğüs kafesinin üzerine yerleşerek iyice içine birikti. Onu sarsamayacak; gerçekte kim olduğuna dair tek bir lanet şey bile bilmediğini, büyüyüşünü gördüğü o "sevimli" kızın, aslında onu yerinde saydıracak bir kadından çok daha fazlası olduğunu gösteremeyecekti.

Sophie, sıra dışı kardeşlerin olduğu bir ailede büyüdüğü için onlarla rekabet etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Hiçbir zaman dans pistinde Lori gibi süzülmeyecek ya da Ryan gibi, bir takımı ulusal bir şampiyonluğa taşıyamayacaktı. Gabe gibi her gün insanların hayatlarını kurtardığı da yoktu. Fotoğrafları, arabaları ya da asmaları başarılı kariyerlere veya işe yönlendirmeye yetecek kadar hırslı da olmadı.

Fakat Chase ve Chloe'nin düğününden sadece bir saat önce Marcus'un asma bağının tam ortasında onunla dururken binlerce roman okuduğu için bundan daha mutlu olamazdı. Jake'in anlayacağı dilden çabucak bir komplo hazırlamasına ve sonunda ona kök söktürmesine yetecek sayıda kitap hem de.

Sophie, "Haklısın," dedi usulca. "Hazırlanmak için hemen gitmeliyim." Bu kelimeler dilinde kum gibi bir tat bıraktı, hatta aynı kelimeleri ona tekrarlarlarken genç adamın irkildiğine yemin bile edebilirdi. "Fakat ilk başta sana sormam gereken bir şey var."

"Ne?" diye sordu Jake, yumuşak bir ses tonuyla. Sophie'nin biraz fazla yumuşak çıktığını düşündüğü bir ton oldu bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şey,” dedi yavaşça, “Eski erkek arkadaşımın Chloe’nin son dakika konuklarından biri olduğunu daha yeni öğrendim.”

Bu doğrudu, geçen yıl birkaç ay bu adamla –Alex– flört etmişti. Ancak ikisi de birbirlerine karşı özellikle ciddi bir his beslememişti. Zaten onunla uyumamıştı bile.

Fakat bu durum, Jake’in iyiliği için gerçeği biraz sapırtmasına engel olmadı. “Gerçekten kıskandırmak istediğim biri.” Duyarsızca terk edilme acısını atlatamamış gibi yavaşça gözlerini kapadı.

İlkokulda sahne oyunları korosunda sadece birkaç defa yer almasına rağmen Smith’in bu sahneyi ekranda oynayacağını düşündüğü şekilde yönlendirmeye çalıştı. Hem de uygulandırma yeteneğiyle. Ayrıca ne yaparsa yapsın eski sevgilisi için yeterince iyi biri olmayı başaramadığı utancını belli belirsiz gösteren bir imayla. Gözlerini tekrar Jake’e çevirmeden önce bir saniye kadar bekledi.

“Bana yardım edecek misin?”

Genç adam Sophie’ye baktı, belli ki teklifine inanamıyordu. “Bekle bir saniye, Sevimli. *Benden* ezik eski erkek arkadaşını kıskandıрман konusunda *sana* yardım etmemi istiyorsun?”

Sophie, genç adamın lakabını kullanışı karşısında dişlerini sıktı –tabii, herhangi bir erkek arkadaşının ezik olması gerektiğini düşünmesine de– ama zorla da olsa bunu umursamamaya çalıştı. En azından şimdilik.

“Düşüne kimseyi getirirmedin, doğru mu?” Birkaç hafta

önce, bardaki elemanlarına göz kulak olabilmek için yalnız geleceğini söylemişti. Sophie de bu durumun, parti sonrası yatağında yaşayacağı asıl eğlence için misafirlerden bekâr, ateşli olanları seçmeyi garantilemenin iyi bir yolu olduğunu düşünmüştü. “Lütfen, Jake, bana yardım eder misin?” derken bu görüntü karşısında kıskançlığını zorla da olsa bastırdı.

Fakat genç adam başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Kimse buna inanmaz. Ve ağabeylerin, sana bu gözle baktığımı düşünürlerse beni öldürürler.”

Jake’in kötü ve kendinin de bu kadar belirgin ününe lanet olsun.

Ağabeylerinin böyle koruyucu olmasına da lanet olsun.

Adam haklıydı. Ona ya da Lori’ye karşı kötü bir niyeti olduğunu düşünürlerse onu kesinlikle paramparça ederdi. Fakat Sophie, şu an bu isteğinden vazgeçemezdi, özellikle de kibirle, “*O halde hazırlansan iyi olur, öyle değil mi, prenses?*” sözleri hâlâ beyninde yankılanıp dururken.

Sophie, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi gülerek. “Elbette kimse buna inanmaz. Sen?” Gülüşü kahkahaya dönüştü. “Ben?” Aşk hikâyelerini hayallerinde binlerce kez yazmasına rağmen, bu düşünce tamamen akıl almaz bir şeymiş gibi başını salladı. “Eldetmeye çalıştığın kızları hepimiz gördük. Yarısı kendi adlarını heceleyebilirse gerçekten şaşıırım.”

Jake kaşlarını çatınca genç kadın çok ileriye gittiğini fark etti.

Hop.

“Dert etme,” diye rahatlatmıştı Jake’i. “Ailemden ya da ar-

kadaşlarımdan kimsenin bizi görmediğinden emin olacağız. Sadece eski sevgilim görecek.”

“Bu adamın bir adı var mı?”

Eski sevgilisini çıplak elleriyle parçalayacakmış gibi bakışından dolayı Sophie, Alex’in adını söylemenin pek adil olacağını sanmıyordu.

Çabucak düşünüp, “Bunu yüksek sesle söylemeyi sevmiyorum,” dedi.

“Seni incitti mi?”

Sophie kahvaltıda çok fazla yemediğine memnundu, aksi takdirde elini kalbinin üzerine koyup abartılı bir şekilde, “Sadece burayı,” derken bütün yedikleri onu yeniden dışarıya çıkarmakla tehdit ederdi.

Sophie bu korkunç oyuncululuğunu herhangi birinin anlayabileceğinden emindi ama Jake öylesine doğal ve onunla ilgili hiçbir şeyi fark etmemeye öylesine kararlıydı ki gerçekten bu iş Sophie’nin yanma kâr kalacak gibi görünüyordu.

Sophie, bunun ya şimdi ya da asla durumu olduğunu bildiği için son kozunu da oynadı. “Lütfen, Jake. Bu büyük ah-maktan intikam almam için yardım isteyebileceğim tek kişi sensin.” Ardından genç adamın kulağına doğru eğilip sakın bir sesle, “Bu küçük sırrımız olacak,” dedi.

Tanrım, öylesine güzel kokuyordu ki dudaklarını yanağındaki o belli belirsiz kirli sakalın üzerinde gezdirmek istedi.

Jake sonunda, “İyi. Bu kadar çaresizsen istediğini yapacağım ama planının işe yarama şansı olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ah,” dedi Sophie, usulca, *çaresiz* kelimesi de en az *prences* ve *sevimli* kadar çirkindi. “İşe yarayacak. Bundan kesinlikle eminim.”

Ne oldu böyle?

Jake McCann, Sophie Sullivan’a karşı nasıl hissetmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Onu, bir adamın küçük kız kardeşini sevdiği gibi sevmesi, koruması, onun güvende ve mutlu olduğundan emin olması gerekiyordu. Sophie’nin yıllar geçtikçe böyle büyümesine karşı kör kalması gerekiyordu.

Sophie bağın ortasında durmuş düğün hazırlıklarının kontrol ederken Jake’in, genç kadının kıyafetlerinin altındaki vücut kıvrımlarından zevk almaması gerekiyordu. Ayrıca şapkasını başına taktığında ve genç kadının gözleri hülyalara daldığında onu kendine doğru çekip o yumuşak dudaklarından öpmek gibi çılgınca bir dürtü hissetmemesi gerektiğinden de emindi.

Oysa Sophie uzaklaşırken gözlerini ondan alamıyor, yanağının başparmağına ne kadar yumuşak bir his verdiğini ve saçlarının parmaklarının arasından ipek gibi kayışını düşünmeden edemiyordu.

Lanet olsun.

Ne kadar zamandır Sophie’ye karşı hislerini inkâr etmeye çalışmıştı? Başka kadınlardan uzaklaşamamasının hiç önemli olmadığını kaç yıldır kendine söylüyordu? Yataкта

birkaç saatliğine iyi olan ama Sophie'nin doğal zarafetinin zerresine bile sahip olmayan kadınlarla. Ayrıca zekâsına. Nezaketine.

Son aylarda onu her gördüğünde kontrolünü biraz daha yitirdiğini hissederken, şimdi onunla bütün bu düğün olayını nasıl atlatacak? *Sophie'yle düğün planlarını gözden geçirirken ona bu denli yakın oturmak, dilinde tatlı bir tat bırakır mı*, diye düşünmek Jake'i giderek çılgına çeviriyordu. Bu genç kadın, düşüncelerine ve hayallerine her geçen gün daha fazla giriyordu.

Marcus'un bağının tam ortasında onu kollarına çekebilecek kadar yakın dururken iki imkânsız seçenek arasında sıkışıp kalmıştı. Uzanıp çok uzun zamandır onunla olma hayali kurduğunu itiraf etmek ya da kendi iyiliği için onu uzaklaştırmak.

Kıyafetleri ve düğün için güzelleşmesi gerektiği konusunda dalga geçişinin ardından Sophie'nin o yaralı yüz ifadesini hatırladıkça göğsü pişmanlıkla düğümleniyordu. O, dünyada incitmek istediği son kişiydi, ki Jake'in ondan mümkün merteye uzak durmasının nedeni de tam olarak buydu.

Flört ettiği adamın ona kötü davrandığını düşünmekten ve ağabeyinin düğününe gelme cüretini göstermesinden iğrenmişti. Sophie, ona her şeyi verebilecek bir adamla birlikte olmayı hak ediyordu. Kent dolaylarında, beyaz çitlerle çevrili bir evi. Tıpkı anneleri gibi zeki bir avuç çocuğu.

Jake, genç kadının başka bir adamla bu hikâyede mutlu olduğu görüntüsü karşısında hissettiği o sıkışmayı fiziksel

olarak uzaklaştırmak için parmak boğumlarını göğüs kafesine sertçe vurdu. Eski sevgilisini kışkırtma planından pek emin değildi ama adamı yalnız yakalayıp bir Sullivan'a bulaşırsa neler olacağı konusunda ona bir ders vermeyi planlıyordu.

Tam o esnada Chase, Marcus'un terasına çıkıp Jake'i düşüncelerinden kurtararak seslendi.

Düğünü düzenleyen Marcus'la birlikte bütün kardeşleri Chase'in sağdıcıydı. Seçilebilecek çok sayıda kuzeni olmasına rağmen Sullivan ailesi dışında Chase'in yanında durma şerefi verilen tek kişi Jake'ti.

Dokuzuncu Sullivan. Ona hissettirdikleri her zaman için bu oldu, onlardan biri gibi. Evlerinde takıldığı onca yıl boyunca Jake, hep kendi evindeymiş gibi davrandı. Ve gerçek şu ki Mary Sullivan'ın evi, İrlanda barlarından elde ettiği kazançla kendi yerini satın alıncaya dek bildiği tek gerçek ev olmuştu.

Jake, Chase adına seviniyordu. Kesinlikle, arkadaşının bu kadar çabuk âşık olmasına ve birden kucağına düşen şu eş-baba olayına böylesine sevinmesine şaşırsa da sırf evlilik olayına kendini kaptırmayacağı için bir Sullivan'a her zaman destek çıkardı.

Chase'in düğününde sağdıç olmak ve barı yönetmek, ailesinin kendisini hiç umursamadığı zamanlarda onu büyüten bu aileye ödediği borcun sadece küçük bir parçasıydı.

“Büyük günde kendini nasıl hissediyorsun?”

Chase sırtıttı. “Harika.” Sırtışı biraz daha arttı. “Gerçekten harika.”

Jake, Chase ve Chloe'yi arkadaşının gerçekten mutlu olduğunu anlayabilecek kadar bir arada görmüştü. Chase, ateşli modellerin arasından bir seçim yapmama konusunda pek pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu.

“Chloe'yi gördün mü?” diye sordu arkadaşı. “Bir şeye ihtiyacı var mı, biliyor musun?”

Chloe hamile olduğunu söyler söylemez Chase, bütün diğer aşırı koruyucu babaların bir kopyası haline gelivermişti. Bu, Jake'in hiçbir zaman anlayamayacağı çok çılgınca bir hareketti. Seks partnerlerinden hiçbirinin hamile kalmadığından adı gibi emin olmasının nedeni de işte buydu.

“Sadece Sophie'yle konuşuyordum,” dedi Chase'e. “Her şey kızların kontrolü altında gibi görünüyor.”

“Harika.” Chase başını salladı, ardından sıırttı. “İçeri gel. Smith birkaç hafta önce girdiği bir seks partisini anlatıyor. Sanırım düğün sonrası konuşması için ısınma yapıyor.”

“Tüm bu şeylerden gerçekten vazgeçmeyeceksin, hı?”

Chase, başını sallamadan önce bir an bile tereddüt etmedi. “Chloe, bin seks partisine değer.”

Jake içeri girerken Sullivan ailesinin kahkahalarını duyabiliyordu. Bu aileyi sanki öz ailesiymiş gibi seviyordu ve içlerinden herhangi biri için kendi canından vazgeçerdi. Özellikle de aklından bir türlü çıkaramadığı siyah saçlı güzel için.

Ya da kalbinden.

2

“Senin için bir arama ekibi göndermek üzereydik.” Chasse’in fotoğraf çekimlerinde genellikle birlikte çalıştığı makyöz Kalen, Sophie misafirhaneye girer girmez onu tuttu. “Herkes elbisesini giyiyor. Neyse ki tüm ihtiyacın olan hafif bir rimel ve ruj.”

Normalde Sophie yüzünü sade tutmayı uygun bulurdu. Makyajlıyken hiçbir zaman çok rahat hissetmezdi. Annesinin göz farları ve pudrasıyla oynamayı seven tek kişi Lori olmuştu. Sophie, mankencilik oynamaktansa kız kardeşine makyajın nasıl yapılacağını anlatacak kitaplar bulmakla ilgilenmişti.

“Aslında,” dedi, “Sihrimi üzerimde biraz kullanabileceğimi umuyordum.”

Kadının gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. “Sihir?”

Sophie onaylayarak başını salladı. “Şu adam burada...”

Kalen, Sophie’ye hafifçe sırıttı. “Pekâlâ, o halde böyle

bir durumda sihrimi birazcık üzerinde kullanmaktan mutluluk duyacağım. Başına ne geldiğini bile anlamayacak.” Ardından yanında getirdiği kuaför arkadaşına seslendi. “Jackie, bir saniye buraya gelebilir misin?”

Birkaç dakika fısıldamanın ardından –bu anda Sophie, aşırı derecede makyajlı ya da değersiz biri gibi görünmek istemediğini, sadece normalde olduğundan biraz daha seksi olmak istediğini açıkladı– üç kadın bir plan yaptılar.

Sophie, koltuğuna oturdu ve onu *sevimli* bir kızdan tamamen farklı bir şeye dönüştürürlerken kalbinin hızla çarpmasını önemsememeye çalıştı.

Yarım saat sonra Jackie ve Kalen, Sophie’nin makyajını ve saçını hiç bozmadan nedime kıyafetini giymesine yardım ettikten sonra Lori içeri girdi ve büyük bir şaşkınlıkla ikiz kardeşine baktı.

“Kız kardeşime ne yaptınız böyle?”

Son bir senedir pek iyi anlaşıyorlardı. Sophie, ikiz kardeşinin gizlice flört ettiği şu ahmak adamın ona böyle eziyet edişine göz yumduğunu görmekten nefret ediyordu. Herkes ikizini çok sert ve çok korkusuz biri olarak görüyordu ancak Sophie, Lori’nin duygularını aslında herkesten sakladığının farkındaydı.

Sophie konuyu her açtığında ikiz kardeşi, hayatına girmesini gitgide daha çok engelliyordu. Lori, Sophie’nin de çok iyi bildiği gibi, sert ve iğneleyici sözler konusunda tam

bir uzmandı ve son zamanlarda birçok kez eleştirilmişti. Fakat geçen yıldan bu yana aralarında olan her şeye rağmen içten içe kız kardeşini seviyordu. Her zaman için bir bütünü iki yarısı olmuşken şimdi ne değişmişti?

Bugün kız kardeşinin, DNA düzeyinde her şeyi otomatikman anlaması gereken, onu rahatlatmasına ihtiyaç duyduğu günlerden biriydi.

Hiç düşünmeden bir şeyleri kökten değiştirme kararı verirken Kalen ve Jackie'nin ona makyaj yapmasına izin vermek çok kolay gibi görünmüştü ama onun gibi, her zaman arka planda olmayı seven biri için bu makyaj ve saç çok büyük bir yenilikti.

Ya insanlar ona gülerse?

Ya Jake gülerse?

İşte o zaman ölürdü. Ah, evet. Hemen oracıkta, Chase ve Chloe'nin bu özel günlerinde, üç yüz kişinin önünde düşüp ölürdü.

Lori biraz daha yaklaşarak, pembe saten straplez elbiseli Sophie'nin etrafında döndü. Baş nedime kıyafetini seçmek için Chloe'yle gelinlik mağazasında buluşan son kişi o olmuştu. Bu, Lori'nin kıyafetinden kesinlikle daha fazla göze çarpmayan bir elbise olmasına rağmen Sophie, bunun şimdiye kadar sahip olduğu herhangi bir kıyafetten daha dar olduğunu ve vücut kıvrımlarını nasıl güzel sardığını unutmuştu. Elbise, Marilyn Monroe'nun "Mutlu Yıllar, Sayın Başkamm" kıyafeti gibi, tek bacadaki uzun yırtmacıyla klasik bir film yıldızı stilineydi.

Sonunda Lori, "Harika görünüyorsun, Soph," dedi.

Sophie, rahat bir nefes aldı. “Tanrı’ya şükür.”

“Ama,” dedi Lori, hafifçe kaşlarını çatarak. “Kendin gibi görünmüyorsun.” Çehresi daha da sertleşti. “Kalen seni yeni bir şeyler denemeye mi ikna etti?”

“Makyaj benim fikrimdi. Saç da öyle.”

Lori yine kaşlarını çatı. “Anlamıyorum. Daha önce hiç yeni bir şey denemek istememiştin.”

Sophie, kız kardeşinin böyle bir şeyi anlayıp anlamaması sanki hiç önemli değilmiş gibi zorla omuzlarını silkeli. Aslında önemliydi. Hem de çok. “Bir gün farklı görünmenin nasıl bir şey olacağını görmek istedim.”

“Hımm.” Lori, kardeşini bir kez daha tepeden tırnağa süzdü ve işte o anda Sophie, ikiz kardeşinin gerçeği fark ettiğini anladı. “Ah, olamaz. Sen aslında J...”

Sophie, Jake’in adı tamamen söylenmeden önce Lori’nin ağzını kapamak için hemen ona doğru atladı. Lori’ye değişiminin onunla hiçbir ilgisi olmadığını anlatmak isterdi ama ikizine yalan söyleyemezdi.

“Ne yaptığının farkındayım.”

Lori, kardeşinin elini ağzından çekerken başını iki yana sallıyordu. “Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok. J...”

“Lori!”

“...Onu bir kardeş gibi seviyorum ama bu, hatalarını görmediğim anlamına gelmiyor. Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda.” Lori, kardeşine sert bir bakış attı. “Bunu yapma.”

Böyle bir şeyi herhangi birine, hatta kız kardeşine bile,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

itiraf edeceğini hiç düşünmemişti ama Sophie birden, “Böyle fark edilmeyen biri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyosun,” derken buldu kendini. İçgüdüsel olarak çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. “Bundan bıktım artık.”

Kız kardeşinin onu anlamasını istiyordu ama Lori onu cesaretlendirmek yerine, “Nerede ve ne zaman her şeyi berbat ettiğimi söylemeye bayılırsın,” dedi. Sophie araya girmeye çalıştı ama Lori elini kız kardeşinin omzuna koyarak koydu ve boy aynasına bakması için arkasını çevirdi. “Bu kez dinlemesi gereken kişi sensin. Bunu yapma, Soph.” Lori, kardeşinin omuzlarını sıkıca tuttu. “Bu-nu. Yap-ma!”

Sophie, aynada ona bakan inanılmaz derecedeki seksi kadına gözlerini dikti. Profesyonel bir yardım olmaksızın böyle bir şeyi asla başaramazdı.

Ya şimdi ya da hiçbir zaman.

“Yapmak zorundayım.”

Lori, Sophie’nin şimdiye dek hatırlayabildiği kadar ciddi –ve endişeli– duruyordu. “Çocuklar seni bu şekilde görünce akıllarını kaçıracaklar. Yani, benim yaramazlıklarım alışkınlar ama sana... Hayır. Bunu sevmeyecekler. Hem de hiç.”

“Aman ne fana.”

Sonunda Lori hafifçe gülümser gibi oldu ama ardından, “Planın ters teperse ne olacak?” diye sordu.

Bunca yıldır onu görmezden geldiği için Jake’e bir ders verme konusundaki dâhiyane planında bir şeylerin yolunda gitmeyeceği düşüncesi karşısında Sophie’nin kalbi sıkıştı.

Fakat kız kardeşini rahatlatmaya çalışırken kendinden oldukça emin konuştuğunu düşünüyordu. “Ters tepmeyecek.”

Jake’in yanağına dokunduğu noktada hâlâ parmaklarının sıcaklığını hissetmesine rağmen kendine bunun gerçek olduğunu söyledi. Çünkü herkesin Sophie Sullivan hakkında bildiği tek bir şey varsa o da asla ama asla yalan söylememesiydi. Hiç kimseye hem de.

Ve özellikle de kendine.

Marcus’un şaraphane müdürü ve düğün detaylarının çoğunda Sophie’ye yardım eden kişi olan Ellen, başını odadan içeri uzattı. “Geline büyük bir elveda partisi vermenin zamanı geldi. İkiniz de harikasınız.” Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle Sophie’ye fazladan birkaç saniye daha baktıktan sonra, “Aslında harikadan da öte. Hazır mısınız?” dedi.

Sophie’nin kalbi büyük girişini yapacağı düşüncesiyle göğsünden çıkacak gibi oldu. Elbette hazır değildi... ama aynı zamanda hiç olmadığı kadar hazırdı da. Sophie; Lori’ye, Marcus’un verandada duran pop yıldızı kız arkadaşı Nicola’ya, Gabe’in kız arkadaşı Megan’a ve Chloe’nin eski arkadaşları olan diğer iki nedimeye katıldı. Baş nedimeler olarak Sophie ve Lori, Sullivan ailesinin en büyüğü Marcus’la ilk kimin yürüyeceğinin üzerine taş-kâğıt-makas eşleşmesi yaptılar.

Sophie, Lori’nin hile yaptığından emindi. İkizi bunu hep yapardı. Fakat şimdi merasime girecek ilk kişi olmadığına seviniyordu. Koridorda yürüyüş için partnerinin Smith olması çok daha iyiydi. Aralarında bir film yıldızı olduğu için

herkesin ağzı bir karış açık kalacaktı. En azından yeni seks Tanrıçası kişiliğine biraz daha alışmasına yetecek kadar uzun bir süreliğine.

Lori'nin de tahmin ettiği gibi ağabeyleri, Sophie verandaya gelirken durup şaşkınlık içinde ona baktılar. Bu şaşkınlık ne yazık ki hemen hoşnutsuz bakışlara dönüştü.

“Sophie?”

En büyük ağabeyinin yüz ifadesi çok sinirli duruyordu ve geri adım atmak yerine –makyajını yüzünden silmek için hemen içeri koşup gösterişli, kabarık saçını alışkın oldukları tarzda taramak yerine– Marcus'un önünde bu kararından vazgeçmemek için kendini zorlaması gerekti.

“Neler oluyor b...”

Nicola tam zamanında Marcus'un koluna dokunarak, “Hey, muhteşem,” diye sataştı. “Senin de bunu kabullendiğini anlıyorum.”

Tanrı'ya şükür, Marcus çekici kız arkadaşına karşı koyabilecek güçte değildi; özellikle de Nicola parmak ucunda yükselip kulağına, onu verandanın özel bir köşesine sürükleyerek öpmesini sağlayacak bir şeyler fısıldadığında.

Sophie, bu hızlı kurtarmaya karşılık olarak Nicola'ya gerçekten güzel bir şeyler yapmasını gerektiğini aklının bir köşesine not etti. Bu belki de turnelerde geçen uzun saatler boyunca okuyabileceği yüzlerce fantastik kitap yüklü bir e-okuyucu olabilirdi.

Hemen arkasında Gabe'in olması çok kötüydü. "Neden bu kadar çok makyaj yaptın, Sophie?"

Birkaç ay önce yeniden birbirlerine kavuştuktan sonra Sophie'nin en yakın arkadaşlarından biri olan Megan, Gabe'in görüş açısına girmeden önce Sophie'ye anlayışlı bir bakış attı.

"Çiçek yaprağı sepetiyle ilgili Summer'ın biraz yardıma ihtiyacı var. Seni soruyor, Gabe."

Sophie'nin itfaiyeci ağabeyi, arkadaşını ve kızını amansız bir apartman yangınından kurtardıktan sonra ikisine de sırlıslıkla âşık olmuştu. Megan'ın yedi yaşındaki kızı ona ihtiyaç duyduğu anda Sophie her ne yapmış olursa olsun Gabe'in kız kardeşine odaklanma şansı kalmıyordu.

Ryan, Zach ve Smith'in dikkatlerini dağıtacak kız arkadaşlarının olmaması çok kötüydü.

Ryan bir Lori'ye bir Sophie'ye baktı. "Siz, bu 'ikiz dönüşüm' şeyini yapmayacaksınız, öyle değil mi?"

Zach biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Burada olan biteni kesinlikle bilmek istemiyorum," dedi ama ardından, ekledi, "Tanrı şahidim olsun, Sevimli, biri sana yandan baksa bile başını Marcus'un bağına gübre oluncaya kadar toprağa sokarım."

Lori gücenmiş gibi davranarak ağabeylerinin dikkatini ikizinin üzerinden çekmeye çalışırken, "Peki ya birisi bana bakarsa?" diye sordu.

"Sen kendi başının çaresine bakabilirsin," diye karşılık verdi Zach.

"Ben de bakabilirim," dedi Sophie.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gayet iyi bakarsın,” dedi Smith.

Dünyadaki en büyük film yıldızlarından biri olan ikinci büyük ağabeyi, o ana kadar sessizce izliyordu. İki Sullivan birbirlerinden tamamen farklı olmalarına rağmen –Smith her zaman ilgi odağı olmayı başarır ve Sophie de elinden geldiğince bundan uzak durmak isterdi– Sophie, her zaman için kendini Smith’e çok yakın hissedirdi.

Smith, kardeşinin elini tutarken, “Koridorda yürüyüşümüzün pratiğini yapalım,” dedi.

Sophie, kardeşleri tarafından öyle ezilmişti ki kimin eksik olduğunu sonunda fark edebildi. “Jake nerede?”

“İçkilerle son dakika bir işi çıktı,” dedi Smith ve ardından verandanın diğer tarafına geçtiklerinde, “Çok güzel görünüyorsun, Soph,” diye devam etti.

“Teşekkürler.”

“Neler oluyor?”

Genç kadın zorla yutkundu. “Sadece düğün için biraz güzel görünmek istedim.”

“Sen zaten güzelsin. Önceden...” Kardeşinin saçını, makyajını, elbisesini işaret etti.

Ağabeyinin ona, sanki koruması gereken küçük bir kızmış gibi bakışı karşısında yüreği daraldı. Görmüyor muydu? Sophie’nin yapmak istediği şey tam olarak buydu. Herkesin artık onu küçük, tatlı, sevimli kız olarak görmeyi bırakması gerekiyordu.

Smith’in bunu birazcık –diğer kardeşlerinin fark ettiği kadar az– fark etmiş olması, sadece Sophie’nin kararlılığını daha da artırdı.

Bir yanı Smith'e çaresizce güvenmek; onun iri, güçlü kollarında rahatlamak istiyordu ama yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Neler çevirdiğini ona söylerse Smith, muhtemelen düğün bitinceye kadar onu misafirhaneye kilitlerdi.

"Bir film yıldızının kolunda koridorda yürüyorum," dedi zorla. "Bu resmin nerede biteceğini kim bilebilir?"

Ne yazık ki Smith, ona inanmadı bile. "Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?"

Hiçbir zaman; ama bunun konuyla alakası yoktu.

Sophie öne doğru eğilip kollarını ağabeyinin koluna doladı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim."

Smith'in başına bir öpücük kondurduğunu hissetti. İki yıldan beri babasızdı ama bu boşluğu hiç hissetmemişti. Özellikle de etrafında bu kadar çok sevgi varken. Onu kucaklayan Smith, Marcus ve Chase'le, onunla sürekli dalga geçen Zach ve Ryan ile, oynadığı ve bazen de tartıştığı Gabe ve Lori'yle.

"Ben de seni özledim, Sevimli." Smith geri çekilip kardeşine bir kez daha baktı. Sophie, ağabeyinin Sevimli lakabını kullanmasını neden dert etmediğini düşündü, zira Jake bunu kullanırken onu yere sermek istiyordu. "Avusturalya'dan gelip değiştiğini görmeyi hiç beklemiyordum."

"Ben hâlâ aynıyım," dedi Sophie yumuşak bir sesle.

Ancak gerçek şu ki "değişimini" yaşayalı daha bir saat bile olmamış ve her şey farklı bir hale gelmişti. Ağabeyleriyle bir kez bile böyle bir konuşma yaşamamıştı. Tekrar bu şekilde görünmeyi deneyeceğinden pek emin olmamasına ve

daracık elbisenin içinde, yüksek topuklarla kendini komik duruma düşüren endişelerine rağmen bir yanı bu değişimi sevmiştir. Kahretsin, en sevdiği Tayland restoranındaki garson kadın bile, son gittiğinde, “Her zamankinden mi?” diye sormamış mıydı?

Sophie birden her şeyi bir rutine bağladığını fark etti. *Sevimli*, rahat bir rutine.

Yanlarına doğru gelen ayak sesleri, iki kardeşin birbirlerinden ayrılmasına ve Smith’in, kardeşinin saçını düzeltmesine neden oldu. “Gerçekten harika görünüyorsun, Soph. Farklı ama müthiş.”

Bu kez gözlerinde gurur vardı. Ve ikisi de, Ellen’in Marcus ve Lori’yi verandanın basamaklarına, oradan da güller saçılmış koridora doğru takip etmelerini söyleyen komutuna uyduklarında Sophie, yalandan gülümsemek zorunda kalmadı.

Dikkat et, dünya, diye düşündü. Sophie Sullivan kendini her şeyden kurtarmak üzere.

Ve Jake McCann, başına neler geldiğini anlamayacak bile.

3

Düğün yürüyüşü başlayıp sevimli sarışın kızın havaya çiçek yaprakları savurarak koridorda ilerlediği sırada Jake, barın arkasından çıktı. Büyülenmiş kalabalık Gabe'in sevgilisinin kızına gülümsüyor ve hayran gözlerle bakıyordu. Sullivan ailesinin en büyüğü olarak Marcus ve en küçüklerinden biri olarak da Lori, sevimli kızın peşi sıra yürüyorlardı. Lori, baş nedimelerden biri olarak yerini aldı ve Marcus da tören yönetimi için hazırlıkları sürdürdü.

Fakat Jake bugünün geldiğine hâlâ inanamıyordu. Hayatta her zaman için güvenebileceği sadece birkaç şey vardı:

Fıçıdan gelen biranın tadı her zaman daha iyi olurdu.

Babası beş para etmez bir sarhoştan başka bir şey değildi.

Ve Sullivan erkekleri de yakın bir zamanda mihraba gitmeyecekti.

Ellen, birden onu fark edip eşlik etmesi gereken nedimenin yanındaki yerini almasını işaret etti. Jake nedimeyle

henüz tanışmamıştı ama Chloe'nin, arkadaş konusunda zevk-
li olmasını umuyordu. Bu noktada, düğünde birlikte geçire-
cekleri uzun bir günün ardından Sophie'yi aklından çıkar-
masının tek yolu, geceyi onun tam zıddı muhteşem görünen
bir kadınla yatakta bitireceğinden emin olmaktı.

Kalbi –ve ayakları– buz kestiğinde, eşlik edeceği nedi-
menin yanına varmak üzereydi.

Sophie kendine ne yapmıştı böyle?

Sophie ve Smith asmaların etrafından dönüp geçide
doğru ilerlerken Jake, doğru gördüğünden emin olmak için
gözlerini kırptırdı. Birkaç saniye sonra hâlâ aynı –cılıgın,
akıl almaz– şeyleri görünce bir eliyle gözlerini kapattı.

Fakat hiçbir şey, Sophie'nin ipek pembe elbiseyle ve
yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyen bir seksapalite gibi
görüldüğü gerçeğini değiştirmede. Jake o kadar çok kabalık
etmişti ki Sophie artık kesinlikle o eteği ve kazağı giymeye-
cekti. Ancak ondaki tek farklılık elbise değildi. Saçına ne
yapmıştı böyle? Neden gözleri bu kadar iri ve dudakları böy-
lesine kırmızı görünüyordu?

Jake bu şok edici manzara karşısında bedeninin verdiği
ani tepkiye engel olamadı. Aslında damarlarındaki bütün
kanın, Sophie Sullivan'a şimdiye kadar hiç böyle –özellikle
de altı ağabeyinin önünde– güneyi hedef alacak şekilde bak-
maması gerektiğini bilen bir beyni beslemesi gerekirdi.

Ellen, dirseğine dokundu. “Geçide gitmek için sıran gel-
mek üzere, Jake.”

Jake, genç kadının ne dediğini duyuyor, grubun geri ka-

lanına katılması gerektiğini biliyordu, ancak Chloe'nin arkadaşına kolunu uzatırken bile –kızın adını kaçırdı ve bir daha sorma zahmetine girmede– Sophie'den gözlerini alamıyordu.

Kahretsin ki başka taraflara bakıyor olmanın şu anki sorununa bir faydası yoktu. Sophie Sullivan'ın mükemmel bir kalçası vardı ve bunu; Jake'in, muhtemelen altına hiçbir şey giymediğini tahmin ettiği vücut kıvrımlarını saran ve hatlarını tamamen ortaya çıkaran çok dar bir elbisenin içinde üç yüz insana sergiliyordu.

Onu düğünden, büyük bir zevkle izleyen aç erkek gözlelerinden kaçırma, normal kıyafetlerini –gizlenmesi gerektiği şekilde onu gizleyen kıyafetleri!– geri giydirme dürtüsü Jake'in içini öyle hızlı kaplamıştı ki bunu bastırmakta gerçekten zorlandı. Düzinelerce adamın, hatta evli olanların ve küçük Sophie hakkında böyle şeyler düşünme hakkı olmayanların bile ağızlarının suyunun akmasına dayanamadı.

Fakat... Sophie tam anlamıyla genç ve masum görünmüyor, artık dokunulmaz biri gibi durmuyordu, değil mi?

Ellen, bir kez daha ona seslendi ve Jake bunu yürüyüş sırasının geldiğinin işareti olarak aldı. Hemen önünden geçide doğru yürüyen Gabe ve Megan, Jake'in görüş açısını birkaç saniyeliğine engelledi ve genç kadın güllerle donatılmış kemerin altında Lori'nin yanındaki yerini alırken Jake de onu görebilmek için boynunu uzatmak zorunda kaldı.

Bir dakika sonra Sophie başını kaldırdığında Jake'i ona bakarken yakaladı. Genç adam hemen bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Oysa başaramadı.

Kolundaki kadın, Jake'in ayaklarını doğru yönde hareket ettirmesi için onu biraz çekiştirmek zorunda kaldı. Sırada Gabe'in yanındaki yerini almadan önce Jake'in son gördüğü; Sophie'nin tamamen şehvet dolu, kadınsı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılan yumuşak dudakları oldu.

Düğünleri oldu olası seven biri olarak Sophie, gergin hissetmesine rağmen, bu romantik ortama kendini kaptırmadan edemedi. Elbette ki Sullivan Şaraphanesi, onun şimdiye kadar gördüğü en muhteşem düğün mekânıydı. Asmalardaki tomurcuk yapraklar, toprağın her boşluğunda açan hardal çiçekleri, tepecikler, parlak mavi gökyüzü, saksılardaki çiçek yığınları ve her koltuk sırasının sonundaki göstergeler... Hepsi de Chase ve Chloe'nin aşklarını olağanüstü bir şekilde tamamlıyordu.

Marcus, Chase'in düğününü yöneterek güzel bir iş çıkarıyordu. Sophie, ağabeyinin de diğer kardeşleri kadar duygulandığını söyleyebilirdi ama Marcus, Chase ve Chloe'ye birbirlerini sevip, rahat ettireceklerini ve onurlarını koruyacaklarını teyit ettirirken ses tonu sakin ve tutarlıydı. Ağabeyi, gelinine aşkını ilan edeceği o mükemmel anı beklerken Sophie, uzanıp ikizinin elini tutmak zorunda kaldı. Chase, Chloe'ye dönüp gülümserken sanki tüm dünya durmuş gibiydi. Ağabeyinden müstakbel eşine yayılan ölümsüz aşk karşısında kalbi sıkıştı.

Acaba ona da bir erkeğin böyle bakması nasıl bir his olurdu? Sanki onun her şeyiymiş gibi bakması?

Chase, “Seni sonsuza kadar seveceğim, Chloe,” derken, Sophie’nin yanaklarından bir damla yaş süzüldü ve bu sözler hafif bir iç çekişe neden oldu. Birkaç dakika sonra Chloe de Chase’e aynı sözü verirken Sophie’nin yanaklarından peş peşe daha fazla yaş süzüldü. Ve Marcus onları karıkoca ilan ettiğinde herkes neşeyle alkışladı ama kimse sessiz Sophie’den daha coşkulu değildi.

Jake, düğünleri oldu olası sevmemişti. Ona göre düğünler, güzel bir hafta sonunu işgal ediyordu ve zor kazanılan paranın israfıydı. Özellikle de evliliklerin en az yarısının boşanmayla sonuçlandığı düşünüldüğünde.

Fakat bazı nedenlerden dolayı bu düğün farklıydı. Chase ve Chloe’yle bu evlilik işini gerçekten denediklerini düşünecek kadar zaman geçirmişti. Chloe’nin karnındaki bebekle böyle olmasını umuyordu.

Şüphesiz ki gerçekleşen düğüne pek dikkatini veremiyordu, çünkü gözlerini damadın kız kardeşinden bir türlü alamıyordu.

Jake, geçide yaklaşan Sophie’nin bu elbiseyle böylesine seksi görünmesi karşısında adeta taş kesildi. Onu daha küçükken bile her zaman ayaklarının etrafında dolaşan sevimli bir kız olarak görmemişti. Ve sonra, düğün boyunca onu izlerken bu genç kadın, gözünde bir kez daha değişmişti.

Gelin ve damadın mutluluklarının bir parçası olmak istencesine onlara doğru eğilmiş. yeminlerini dinlerken hâlâ inanılmaz derecede seksi ama bir o kadar da sevimliydi ve gözleri kocaman açılmıştı. Sophie, ikizinin elini tutmak için uzandığı anda Jake bir anlığına elini tuttuğu kişi olmayı diletti.

Ve onu tutan kişi olmayı.

Jake, biri sanki göğsüne yumruk atmış da damar ve kan yığınınan başka bir şey kalmayınca kadar kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu. Genç kadının, birbirlerine aşklarını vaat eden Chase ve Chloe'yi izlerken gözlerinde gördüğü o umudu, özlemi artık hiçbir zaman aklından çıkaramayacaktı.

Jake daha farkına bile varmadan Sophie, ağabeyi Smith' in koluna girip çalan klasik müzik eşliğinde o küçük kalçasını sallayarak tam zamanında geçide doğru ilerledi.

Gabe, Megan'ı Chase ve Chloe'nin etrafını saran kalabalığa doğru götürmek için hareketlenmeden önce dirseğiyle Jake'i dürterek, "Dünyaya dön, Jake," dedi. "Tören bitti. Gitme zamanı."

4

Jake'in bu saçmalık krizinden kurtulmasının sadece tek bir tedavisi vardı. Barla ilgilenecek ve sonra kendine Sullivan ailesiyle hiçbir bağı olmayan istekli, bekâr bir kadın bulacaktı. Ve düğünün geri kalanı boyunca Sophie'yi aklından tamamen çıkaracaktı. Bu yumuşak vücut kıvrımlarından ve dolgun kırmızı dudaklarından birazcık uzaklaşmak, aklının başına gelmesine yardımcı olacaktı.

“Burası bende,” dedi, şehirdeki merkez McCann barının en iyi barmenlerinden biri olan Sammy'ye. “Tepsilerle dolaşabilirsin.”

Neyse ki düğün konukları susamışlardı ve besbelli dillerinden aşırı duygusal yeminlerin tadını atmak için biraz biraya ya da şaraba ihtiyaçları vardı. Yabancılarla içki doldurmak, Jake için nefes almak kadar doğal bir şeydi ve yemek servis edilip, insanlar barın arka kısmında kalabalık bir sıra oluştururken Jake barın ortasındaki bu ritme kendini

hemen kaptırdı. Temiz bardakları kurulamadığı, şişeleri tekrar düzenlemediği tek bir anı bile hatırlamıyordu. Çocukken, babası adeta hiç durmayan bir musluk gibi olduğu zamanlarda, hangi barda olurlarsa olsunlar aşçılar balık, patates kızartması ve patates pürelı kabakla dolu tabakları aynı anda fırlatırken Jake de fazladan birkaç dolar için bulaşık makinesini boşaltıp tekrar doldururdu.

Kadın konuklar barda ona kur yaptığında o da aynı şekilde karşılık verdi. Hiçbiri Sophie kadar güzel olmasa ne çıkardı ki? Sullivan ailesi birbiri ardına aynı virüs enjekte edilmiş gibi çift oluyordu ama Jake, kontrolünü elinde tutuyordu.

Aşk onu yıkamayacaktı.

Gidişat kötüleştigi ve ayrılmanın daha kolay olduğu zamanlarda aşkın lanet bir şey olduğunu düşünmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Eşsiz, çocuksuz, güzel kadınlarla dolu ama yüzüksüz bir hayat Jake'in geleceğiydi. Sullivan kabilesi çok sayıda çocuk yapmaya mahkûm olduğu için onların çocuklarıyla oynar, Jake Amca olmaktan keyif alırdı ama iyi bir eş ya da baba olacağını düşünmek gibi bir hataya düşmezdi.

McCann'ler bu genlerle anılmıyordu.

“Yiyecek bir şey almamışsın.”

Jake, dönüp doğruca Sophie'nin gözlerine bakmadan sadece bir salise öncesinde boğuk bir kadın sesi duyuldu ve onu adeta esir aldı. Pembe elbisenin içinde o narin şehveti, parfümünün o tatlı kokusu, yanaklarından süzülen gözyaşlarını ya da hemen peşinden gelen gülümsemeyi izlemeyi he-

nüz atlatamamış bir boğaza peş peşe inen birer yumruk gibiydi.

Genç kadın hiç davet beklemeden Jake için arka masaya bir tabak koydu ve onun yanında durmak için barın etrafını dolandı. “Kenara kay. Sen yemeğini yerken ben de yardım ederim.” Sophie kalçasıyla genç adamın kalçasına hafifçe vurunca, Jake’in bedeni bu kadının YASAK olduğuna hiç al-dırış etmeden bir anda kaya gibi sertleşti.

Ağabeyleri onun böyle görünmesine nasıl izin verdiler? Ne sanıyorlardı ki? Küçük kız kardeşlerinin iyiliği hiç umur-larında değil miydi?

Jake aklını kaybetmiş halde orada dururken genç kadın içki siparişlerini alıyor, büyük bir ustalıkla şarap bardaklarını dolduruyor ve düğün konuklarına kokteyller hazırlıyordu. Aslında bir kütüphaneciydi, barmen değil. İçki servisinde bu kadar iyi olmaması gerekirdi. Jake çenesini öyle bir sıktı ki şakakları zonklamaya başladığında kütüphanecilerin böyle ateşli olmaması gerektiğini de düşündü. Genç kadının beş dakikalığına yardım etmesine izin verir, ardından diğer aile üyeleriyle kutlama yapması için onu masasına geri gönderir ve resepsiyon süresince orada kaldığından emin olurdu.

Koltuğuna bağlamak zorunda kalsa bile.

Jake, genç kadını yatağına bağlı, çıtırçıtlak, kendisine dokunulması ve tadılması için yalvarır halde hayal ettiğinde bira şişesi az kalsın elinden düşecekti.

“Kütüphaneci olduğunu duydum. Yakınlarda güzel ki-taplar okudun mu?”

Jake, bir erkek konuğun bara eğilip Sophie’nin kıyafet-

tinin üst kısmına baktığını fark ettiği anda bu erotik hayalinden sıyrıldı.

Sophie adama gülümserken bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. Böyle bir adamın bir şey, sadece tek bir şey; iç çamaşırının içine girmeyi amaçladığını anlayamayacak kadar masum biriydi o işte.

Jake, bu ateşli kadının iç çamaşırı giymediğinden neredeyse emindi.

Sophie, gözyaşlarından dolayı hafif çatallı, baştan çıkarıcı bir sesle, “Mmm,” dedi ve bu, altında çıırılçıplak yatmış, sesi kısılcıncaya kadar defalarca Jake’in adını haykırdığıyla ilgili başka çılgın bir hayalle çarpılmasına neden oldu. “Her zaman harika kitaplar okuyorum. Siz ne okumayı seversiniz?”

Adam arkasındaki susamış insanların oluşturduğu sırayı umursamadan omuzlarını silkti. “Ben bir dok...”

“Ne içiyorsunuz?” diye araya girdi Jake.

Adam, *burada puan kazanmak üzere olduğumu görmüyor musun*, diyen bir bakış attı.

Sophie’nin olağanüstü göğüslerine geri dönmeden önce Jake’e, “Corona,” dedi. “Söylediğim gibi, bir doktorum, o yüzden okumaya çok vaktim yok ama fırsat buldukça genellikle gerilim kitapları okurum. Daha belirleyici olmak gerekirse, tıpla ilgili gerilim kitaplarını tercih ederim.”

Sophie barın üzerine eğilip, “Vay canına, çok heyecan verici. Tıpla ilgili romanlar benim hep soluğumu kesmiştir,” dediğinde Jake buna inanamadı.

Sophie bu eziğin ona yakışmadığını anlamıyor muydu?

Bir bira şişesi almak için eğilirken o kusursuz bedenini daha iyi göstermek yerine adamın yüzüne bir içki fırlatıyor olmalıydı. Amacına ulaşmış gibi görünen Doktor Dickward, Sophie'nin bronz teninden bu elbiseyi çıkarıp tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını keşfedinceye kadar dakikaları sayacaktı.

Kahretsin. Jake, ilk olarak bu adamı öldürecekti.

Sophie'nin elinden şişeyi aldı. "Biranız burada. Artık başkalarının da içki almasına müsaade etme zamanı."

Jake, adama en sert bakışıyla bakarken Sophie'nin kaşlarını çattığını hissedebiliyordu. Eğer o, kötüyle iyiyi ayırmıyorsa o zaman Jake de onu korumak zorunda kalacaktı. Onu isteyip istememesinin bununla bir ilgisi yoktu.

Fakat adam, Jake'in şiddet vaat eden sessizliğinden korkmasına rağmen bardan uzaklaşmadan önce yine de. "Benim için bir dans ayırmayı unutma, güzel kız," demekten kendini alamadı.

Jake kendini zor tutuyordu. Hiçbir şey, barın üzerinden atlayıp yanlış kızla flört ettiği zaman neler olacağını öğretmek için bu adama girişmekten daha iyi hissettiremezdi. Çok tatlı, çok güzel, saçının bir teline bile dokunmayı düşünemeyecek kadar mükemmel bir kızla hem de.

"Onunla dans etmiyorsun," diye homurdandı Jake. "Bu akşam değil. Hatta hiçbir zaman."

"Ben büyük bir kıyım, Jake. Kiminle istersem dans ederim."

Konuklara servis yapmanın her zaman bir önceliği var-

dı ama bu kez değil. Jake, sıradaki kalabalığa arkasını döndükten sonra Sophie'yle barın arasına geçip ellerini genç kadının omuzlarına koydu ve sıkıca tuttu.

“Hayır. Dans etmeyeceksin. Senin için yeterince iyi değil.”

Genç kadın, “İlgilenmen çok büyük bir incelik, Jake,” dedi, yumuşak bir sesle. “Ama başımın çaresine bakabilirim.”

“Başına bir şey gelirse ağabeylerin beni öldürür.” Kahretsin, eğer onunla ilgili neler düşündüğünden şüphelenilirse asıl o zaman öldürürlerdi.

“Aslında,” dedi Sophie, omuzlarının üzerinden bakarken, “sanırım, eğer bizim içkilerini servis etmeyi sürdürmezsek ağabeyimin konukları bizi öldürecek.”

Jake çok isteksiz bir tavırla tekrar yerine geçti. Fakat bir damla dökmemesine ve parmakları şişenin üzerinde pek kaymamasına rağmen dikkati tamamen Sophie'deydi. İşte bu! Genç kadın, “Sanırım oldukça zararsız görünüyor. Aslında...” demeden önce Jake'in, onunla flört eden şu ezik adama bakışını yakaladı.

Jake boş şişeyi barın altındaki çöp kutusuna büyük bir gürültüyle fırlattı. “Aslında, ne?”

“Eski sevgilimi kıskandırma planımda bana yardım etmek istemediğin için belki de bu adamı kullanabilirim.”

Tekrar barı devralması için elemanına el işareti yaparak resepsiyonun karşısındaki alana doğru, “Sammy,” diye seslendi. Elini Sophie'nin beline dolayıp barın arkasından çı-

karmadan önce Sam'in barı almak için oraya gelmesini bile beklemedi. Resepsiyon alanının hemen kenarındaki büyük bir deponun arkasında gizleninceye kadar hiç durmadı.

"Hayır."

Genç kadın, belinde kenetlenmiş halde duran eline baktı. "Dilimizde binlerce başka kelime daha var, biliyorsun."

Jake, bu iğneleyici sözün hiç üstünde durmadı ve lafı hiç dolandırmadan, "Bu adama bir daha otuz metre bile yaklaşmayacaksın," dedi.

Genç kadının gözleri bir anda öfkeyle parladı. Çok kısa bir süre önce mutluluk gözyaşları ve masum bir neşeyle dolu gözleri... "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Bal gibi söylerim."

Genç kadın kolunu çekip uzaklaşmaya başladı ama Jake bırakmadı. Yalaka bir doktoru öpmek gibi kesinlikle aptalca bir şey yapmak üzereyken onu bırakamazdı. Ve belki de kendini ona adarken, altında süzülen bu güzel vücut kıvrımlarını, bedenini sunabilirdi.

Herhangi birinin Sophie'ye belinden ya da omuzlarından tutmak yerine bu şekilde dokunduğu hayali karşısında iyice öfkelenerek ona mümkün olduğunca sarılıp bedenini kendine çekti. Göğsünü kollarının arasına çekip ağırlığını kendi ağırlığına uydurarak sıkıca tuttu ve böylece kadının kalçaları, kasıklarına dayanan o yumuşak kalçaları, Jake'in açık bacaklarının arasına kusursuzca uydu.

"Bırak beni."

"Hayır."

Jake'in yeni en sevdiği kelimesi, çenesine ve dudaklarına sürtünen saçlarının arasında boğuldu. Ve gerçek şu ki ne pahasına olursa olsun Sophie'yi bırakamazdı. Sadece başka bir adamın ona dokunmasını istememesinden değil... Başka birini, Sophie'den daha çok istememesindendi.

Onu böyle tutmayı ne kadar zamandır hayal ediyordu? Sayamayacağı kadar uzun yıllardır. Fakat tehlikeli vücut kıvrımları ona değerken, kollarının arasındaki göğsü bir inip bir kalkarken Sophie'den kendini ne kadar iyi hissettiğine dair tek bir işaret bile almamıştı.

"O adamdan uzak duracağına söz verinceye kadar seni bırakmayacağım."

Şimdi *hayır* deme sırası Sophie'deydi.

Jake, parmağını genç kadının çenesinin altına koyup doğruca gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü çevirebilecek kadar elini hareket ettirdi. "Bana söz ver, Sophie. Bu senin iyiliğin için."

Genç kadın önce yüzünü Jake'in ellerinden çekti sonra da tüm vücudunu. Sonunda onunla burun buruna gelecek şekilde geri döndüğünde gözleri parılıyordu. "Senin böyle söylediğine inanamıyorum! Özellikle de hiçbirinizin benim için neyin iyi olduğuna dair *bir fikri yokken*."

"Bahse girer misin?"

Jake arzularına hâkim olamadan dudakları genç kadının dudaklarıyla buluştu. Onu –ve kızdıran inatçılığını– kibar olamayacak kadar çok istediği için kendine bir hayli kızgındı.

Dudaklar yetmiyordu. Dillerin de birbirine dokunması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gerekiyordu. Sophie'nin değersiz bir adama sunmak üzere olduğu şeyi almak için başını doğru açıda eğmek üzere bir elini saçlarının arasından geçirmeye ihtiyacı vardı. Onu kendine yaklaştırmak için diğer eliyle de kalçasının o tatlı kıvrımını tutmaya ihtiyacı vardı.

Aklının bir köşesinde, Sophie'nin ona ayak uydurabilmesi bir yana, öpüşmekten keyif bile alamayacağı kadar hızlı hareket ettiğini biliyordu. Fakat Sophie onunla mücadele etmesi gerekirken kollarını Jake'in boynuna doladı ve dilini adamın diline bastırırken dudaklarının arasında usulca inlemeye başladı.

Yüce Tanrım, Jake'in bir kadında istediği her şey vardı onda. Kokusu, tadı, hissi. Ellerini kadının kalçalarından beline, göğüs kafesinin altına –*vay canına, kendini iyi hissediyordu*– doğru götürmeye ve oradan da avucunun içinde bir göğsünü hissetmeye engel olamadı.

Başparmağı uyarılmış göğsüne ulaştığında Sophie, zevkten titreyerek nefesini tuttu. Jake ise onu çimenlerin üzerine yatırmaktan, elbisesini yukarı sıyrarak kaldırmaktan sadece bir nefes kadar uzaktı, ta ki ona dokunup yalayınca ve...

Ne halt ediyordu böyle?

Sophie'yi hedef olarak seçerse, onun gibi bir adama karşı koyma şansı olmayacağını bildiğinden onu birden bırakırken içi kendine karşı bir nefretle çalkalandı. Öyle hızlı bırakmıştı ki genç kadın topuklu ayakkabılarıyla geriye doğru sendeledi. Jake, bir kez daha ona dokunmaması gerek-

tiğini bilmesine rağmen onun düşmesine izin vermedi. Genç kadının ayakları üzerinde durduğunu anlar anlamaz kendini zorla geri çekti çünkü onu tekrar kollarının arasına alma isteği öyle güçlüydü ki bu, bir şey içini tırmalıyor gibi hissetmesine neden oluyordu.

Genç kadının dudakları, Jake'in kaba öpüşmesinden dolayı şişmişti. Yanakları alev alev yanıyor ve gözleri de yeni oluşan gözyaşları olarak düşündüğü şeyle parlıyordu. Jake, Sophie'nin ona tokat atmasını ya da en azından neler olduğunu anlatmak için arkasını dönüp ağabeylerinin yanına koşmasını bekledi.

Böylece onlar da Jake'i öldürebilirdi.

Böylesine tatlı dudakları öpme cüretine karşılık hak ettiği şey işte tam olarak buydu.

Fakat Sophie koşmuyordu. Ağlamıyordu da. Bunun yerine öncekinden de güzel görünerek Jake'in tam karşısında duruyordu. Bir yandan savunmasız, bir yandansa afallamış haldeydi.

“Kimse beni daha önce böyle öpmemişti,” dedi nefes nefese. “Yeterince doyamamış gibi, kendine engel olamamış gibi ve seni delirtiyormuşum gibi. Bunca yıl... Böyle olacağını hiç bilmiyordum.”

Tanrım, öpüşmelerini kelimelere dökerek tekrarladığında çok daha ateşli oldu. Ancak genç kadının böyle –Jake onu yaralamamış, kıyafetini çıkarıp onun gibi bir adama hiç bir zaman vermemesi gereken şeyi ondan almasına sanki ramak kalmamış gibi– davranması karşısında kalbi daha da

kırıldı. Bunca yıldır gerçekten de aşağılık bir herif olmasının dışında onu başka bir şey yapan romantik birini hak ediyordu.

Jake gerçeği biliyordu. Aşağılık heriflerle dolu bir nesilden geliyordu.

“Sophie,” dedi, kısık, pişmanlık dolu bir sesle. “Seni hiç öpmemeliydim. Özellikle de bu şekilde.”

Kendine hâkim olamayan gözü dönmüş bir adam oluvermişti. Birkaç saniye sonra Sophie, eteği kalçalarına kadar çekilmiş ve elbisesinin üst kısmı göğüslerinin altına indirilmiş halde çimenlerin üzerinde, Jake’in altında olurdu. Ona böyle bir şey yapmış olsaydı, dizginleyemediği şehvetini gösterseydi ağabeylerinin onu öldürmesini beklemezdi.

Büyük bir zevkle bu işi kendi başına yapardı.

“İkimiz de olanların bir parçasıyız.” Sesi yumuşak ama şaşırtıcı derecede de kararlıydı. Sophie gerçekten de, “Uzun zamandır beni öpmeni istiyordum. Çok uzun zamandır hem de,” diyerek onu bir kez daha şaşkınlığa uğrattırken net ve kararlı gözlerle yüzüne baktı.

Genç kadın, neredeyse kıyafetlerini soyan derin nefeslerinden birini daha alırken Jake bu yaşananların, yaptığı her kötü şeyin acısını evrenin ondan çıkarma şekli olduğunu biliyordu. Ceketinin düğmeleri açık ve kravatını da çoktan çıkarmış olmasına rağmen ceketini çok sıkıyormuş gibi hissetti.

Sophie biraz daha yakına geldi. Çok yakına. Fakat Jake, ondan uzaklaşmadı. Özellikle de vücudundaki her hücre aralarındaki bu mesafeyi yok etmeyi ve onu tekrar kollarının

arasına almayı isterken, yapamadı.

“Ağabeylerim törenden önce beni gördüklerinde çok sinirlendi.” Genç kadın kıyafetini, saçını, yüzünü gösterirken Jake, onun bu cesaretinden etkileniyordu. “Bana sürekli neler olduğunu sorup durdular ve ben de hiçbir şey olmadığını söyledim. Hepsine sadece kuaför ve makyözle biraz eğlenmek istediğimi anlattım ama onlara yalan söylüyordum. Ve tabii kendime de.” Doğrudan Jake’in gözlerinin içine baktı. “Senin için yaptım, Jake. Yaşadığımı sonunda sana fark ettirebilecek miyim, bunu görmek için yaptım. Aptal, ezik bir kız olmadığımı, artık bir kadın olduğumu görmem için.”

Jake böyle bir dürüstlük karşısında, ona tüm kalbini açıp ayaklarının altına seren bir kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Milyonluk bir işi yürütebilirdi. Üç uykusuz gecenin ardından yirmi bir metrelik bir yatı dalgalı suların arasından geçirebilirdi ama hemen karşısında duran bu güzel kıza ayak uyduramazdı.

Jake sınırlarını biliyordu, İrlanda barlarından kazandığı başarıya rağmen hâlâ aptal bir barmen olduğunun farkındaydı. Sophie daha iyi birini hak ediyordu, kendi kadar çok üniversite diploması olan birine uygundu. Onun başka bir adamın kollarında –hatta başka bir adamın yatağında– olacağı düşüncesi Jake’i bir hayli öfkelenmesine rağmen bir gün düğününde de olacağını, geçitten geçerken onu izleyeceğini çok iyi biliyordu.

Sophie’nin bu kadar yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini bilmiyor muydu?

“Elbise ve makyaj harika görünüyor, Sevimli.” Laka-bını, Sophie için kim olduğunu hatırlamasını isteyerek kasten kullandı. “Ama bu, sana uygun birini bulmadan önce çok sayıda erkeğe âşık olacağın gerçeğini değiştirmiyor.”

Sophie’nin gözlerinde bir şey belirdi, Jake’in son birkaç ayda gördüğü bir bakış. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Dilini dolgun altdudağının üzerinde gezdirince Jake’in kan basıncı on kat daha arttı. Biraz daha yaklaşıp, “Gerçekten başka bir adamla yine bu şekilde hissedeceğimi mi sanıyorsun?” diye sorduğunda Sophie’nin kasten onunla uğraştığına yemin edebilirdi.

Jake’i gıcık etmek için söyleyebileceği başka bir şey olmadığını fark etmiyor muydu? Ona sahip olamazdı, ama kah-retsin, onun için yeterince uygun başka biri de yoktu. Başka bir adamın Sophie’yi onun gibi öptüğü düşüncesi –onun da böyle bir davranışı beklemek için dışarı çıktığı düşüncesi– Jake’in içinde bir anda genç kadını bir kuleye kilitleme isteği doğurdu.

Yirmi beş yaşında hâlâ bakire olmasına imkân yoktu. Fakat Jake, bu kaba öpüşmesiyle ondan bir şeyler aldığını hissediyordu. Dilini ağzının içine sokup ellerini üzerinde gezdirerek onun masumiyetini kirlettiğini düşünüyordu.

“Daha iyisini hak ediyorsun.”

Sophie başını yana eğip kaşlarını çattığı sırada Lori büyük bir telaşla kulübenin köşesinden göründü.

“Buradasın, Soph! Her yerde seni aradım.” Lori, ikizinin yalnız olmadığını fark edince aniden durdu. “Jake? Sen

ne...?” Lori, ikisine kaşlarını çatarak bakarken sorusunu tamamlamadı.

Sullivan erkekleri sırf bu yüzden onu çıplak elleriyle parparça ederdi.

Ama ya Lori? Cezası, ikizini öpmesinin bedelini ödemesi çok daha kötü olacaktı.

“Konuşmalar başlamak üzere. Herkes nerede olduğunu merak ediyor, Soph, özellikle de Ellen.” Jake’e öyle sert bir bakış attı ki adeta onu orada parçalara ayırabilirdi. “Ve seni de.”

Sophie, “Tamam,” dedi, oldukça neşeli bir sesle. “Haber verdiğin için teşekkürler. Bir dakika içinde oradayız.”

Ancak Lori, onları yalnız bırakmak yerine, ikizinin önüne geçti. “Oraya bu şekilde gidemezsin.” Jake’in yarattığı dağınıklığı düzelterek ellerini Sophie’nin saçlarının arasında gezdirdi. Kardeşinin dudağının köşesindeki ruj lekesini sildi ve elbisesini bir santim sağa kaydırды. “Böyle daha iyi. Ayrıca cidden, Ellen, ezik bir konuğun seni asmaların arasına çektiğini düşünecek kadar saçma bir düşünceyle kalp krizi geçirmeden önce dönmelisin.”

Sophie bir an sessiz kaldı. “Haklısın. Bugün hiçbir şeyin ihmal edilmesini istemiyorum. Chase ve Chloe için pek adil olmaz.”

“Bir saniye içinde orada olacağız,” dedi Lori. “Jake’le biraz konuşmam gerekiyor.”

Sophie, kardeşine bakarken yüzünde inatçı bir ifadeyle, “Beni öptü.” deyiverdi. “Şimdi bu konuda konuşmak zo-

runda değilsiniz. Gidelim.” Kız kardeşinin elini tuttu ve kullübeyi birlikte geçmelerini garantiye aldı.

Jake bir kez daha bu güzel kadından etkilenmişti. Lori’nin çoğu insanı korkutacak güçlü bir iradesi vardı. Her zaman için onun baskın kişiliğine karşın Sophie’nin ılımlı olduğunu düşünmüştü.

Bunca yıldır yanılmış mıydı? Sophie’nin diğerleri gibi ilgi odağı olma ihtiyacı hissetmediği için onu küçümseme yanılgısına mı düşmüştü?

“Ah, olamaz!” diye bağırdı Sophie. “Şu küçük çocuk çikolatadan Eiffel Kulesi’ni yıkmak üzere.” Jake ile Ajan Lori’yi yalnız bırakarak aç çocuğa ve uzun yiyecek masasına doğru çabucak ilerledi.

Artık ölü bir adamdı.

“Orada neler oluyordu öyle?” Lori gözlerini kısıp homurdandı, “Kız kardeşime ne yapıyordun?”

Jake de bunu bilmeyi isterdi. Bir an, Sophie’yi yatağında isteyen beş para etmez bir davetliden korumaya çalışıyordu. Bir dakika sonra ise Sophie kollarının arsındaydı ve Jake onu hayatı sanki buna bağlıymış gibi öpüyordu.

Lori bir adım daha yaklaşınca Jake geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. “Onu incitirsen peşine düşer ve canım yakmaktan büyük bir zevk alırım. Hem de fena halde.” Lori, kız kardeşi söz konusu olduğunda çok büyük bir acıyla Jake’i altüst edeceğini vaat eden bir ifadeyle gülmüştü. “Seni sadece işini bitirsinler diye ağabeylerime gönderilemek için hayatta tutacağımı anlasan iyi edersin.”

Yüzündeki cinayet ifadesini sildi ve ardından, “Şimdi benimle masama gel ve bunu her zaman yaşadığımız sorunlardan biriymiş gibi göster.” diye de ekledi.

Lori bir elini genç adamın dirseğine götürdü ve sırf Sophie’yle takışmanın büyük bir sorun olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacı olur diye koluna sertçe çimdik attı.

Onun gibi bir hatanın, önceden olduğundan daha büyük bir sorun hem de.

5

Sophie, fondü kulesini tam zamanında düzelttikten ve küçük çocuğa Hershey Kisses çikolata kâsesini gösterdikten sonra ellerini yıkamaya ve kafasını toparlamak için kendine fazladan birkaç dakika ayırmaya gitti. Jake'in kollarında kendini nasıl şehvetli hissettiğini hatırlayınca içi pır pır ederken elini karnına koydu. Jake, hayal ettiğinden daha lezzetli, hatta daha tehlikeli ve çok daha güçlüydü.

Keşke Lori onları aramaya gelmeseydi o zaman belki Sophie, genç adamın aşikâr pişmanlığını umursamazdı. *Daha iyisini hak ediyorsun*. Öpücüğün güzelliğinin doğruca Sophie'nin kalbine, sonra da ruhuna isabet ettikten sadece kısa bir süre sonra söylediği şey bu oldu. En azından genç adamın suçunun ve pişmanlığının yersizliği konusunda onu ikna edecek zamanının olmasını isterdi.

Sophie de bu öpücüğü en az onun kadar istemişti. İkisi de istedikleri kişilerle öpüşebilecek yetişkin insanlardı ne de olsa.

Her halükârda sonraki birkaç saatliğine Jake'in öpücüğünü zihninin gerilerine atması ve dikkatini olması gerektiği yere toplaması gerekiyordu, yani Chase ve Chloe'nin düğün törenlerinin kesinlikle mükemmel gittiğinden emin olmaya. Daha sonra nasılsa bütün hayallerinin gerçekleştiği zamanı, Jake'in kollarının arasında olduğu o anları, güneşin parlamayı hiç bırakmayacakmış gibi hissettirdiği ve genç adamın aslında bu öpücükten daha fazlasını istediğini açıkça gösteren anıları yeniden yaşardı.

Sophie, ağabeyleri ve onların sevgilileriyle paylaştığı büyük, yuvarlak masaya yönelmeden önce konukların kahkahalarının içini ısıtmasına izin verdi. En yakın arkadaşıyla oturan annesinin yüzünde endişeli bir ifade olduğunu görünce koltuğunun yanında durdu.

"Güzel düğündü, değil mi, Anne?"

"Güzeldi." Annesi de aynı fikirdeydi. Fakat Mary'nin gözlerinde oldukça anlayışlı bir ifade vardı. "Yeterince çalıştın, Sophie. Artık biraz eğlen."

Sophie, "Eğleniyorum," dedi annesine. Ve gerçekten de eğleniyordu.

Jake McCann'i öpmek, hayatında yaşadığı en büyük eğlenceydi.

Tam o esnada kol kola giren Lori ve Jake geldi. İkizi, genç adamın söylediği bir şeylere gülüyordu ve sonra onu, Sophie'nin acı gülümsemesinin ardında gizlediğinden emin olmasına yetecek sertlikte omzundan çimdikledi.

"Jake'e artık şu barın arkasından çıkması gerektiğini

söyleyin. Hepimizle kutlamaya katılmasını istiyorum.”

Annesi, Jake’e karşı hislerini ona hiç sormamıştı ama Sophie kalbinde olanı annesinden hiçbir zaman gizleyememişti. Özellikle de küçük bir kızken kalbini çalmış ve geçen her yıl çok daha fazlasını almış bu adama karşı öncekinden de yoğun duygular beslerken.

Mary Sullivan, kızının yanağına bir öpücük kondurmadan önce, “Dans etmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve Jake de kavalien olmak için uygun boyda,” dedi.

Sophie gözlerinin dolduğunu hissetti. Elbette ki annesi Sophie’nin makyajı, saç, kıyafeti konusunda hiç yorum yapmamıştı. Dış görünüşünün altında aslında neler olduğunu görmüştü.

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum, tatlım.” Mary Sullivan, kızını bir kez daha öptü. “Şimdi, ağabeylerine konuşmalarını düzgün yapmaları gerektiğini söylediğinden emin ol.”

Sophie, “Zach ve Ryan’a kasabanın diğer tarafında onlara ihtiyaç duyulduğunu söylersem kötü olur mu?” derken gözyaşları kahkahaya dönüştü.

Böylesine büyük bir kalabalığın önünde Chase hakkında korkunç şeyler söyleme fırsatı verildiğinde oğullarının sıraya girmeyi bile akıllarından geçirecekleri düşüncesi karşısında annesi de onunla güldü.

Sophie, hemen Chase ve Chloe’nin yanında duruverdi. “Şimdiye kadar her şey yolunda mı?”

Chloe kollarını sıkıca kendine doladı. “Bu, dünyadaki

en güzel düğün. Benim düğünüm olduğuna inanamıyorum.”

“Teşekkürler, kardeşim,” dedi Chase. “Sen en iyi düğün organizatörlerinden birisin.”

Sophie kocaman gülümsemesini gizleme zahmetine girmedi. Chloe’yi çok seviyordu ve Chase adına mutlu olmanın da ötesindeydi. “Eğer ikiniz için de uygunsa konuşmalara başlamak istiyorum.”

Chase ve Chloe kabul edince Sophie, kardeşlerinin azat olmayı bekledikleri masaya doğru ilerledi. Kimse ona son yarım saattir nerede olduğunu sormadan önce hemen mikrofonu Marcus’a verdi. “Birinci sensin, ardından mikrofonu ikinci ağabeyimize ver. Jake erkeklerden sonra devam edecek daha sonra Lori, ben de en son konuşacağım.”

Smith bir Sophie’ye bir Jake’e bakarken kaşlarını çatıyordu. Sophie, resepsiyon alanına giderken ailesinin büyük bir dikkatle onu izleyeceğini, başına bir şeyler geldiğini gösteren en ufak bir belirtide altı ağabeyinin birden kıyameti koparacağını çok iyi biliyordu. Özellikle de düğün için bu yeni imajı göz önüne alındığında hepsinin bir şeylerden şüphelendiklerinin farkındaydı. Sophie yerini alıp Smith’e neşeli bir ifadeyle gülümsedi ve o sırada Marcus’un ayağa kalkmasıyla birlikte tüm gözler ona çevrilince gerçekten mutlu oldu.

“Bu, Sullivan ailesi için büyük bir gün.” Konuklar hemen konuşmayı bırakıp dikkatlerini Marcus’a yöneltti. “Aramızda, içimizden birinin ‘kabul ediyorum’ diyeceği günün hiçbir zaman gelmeyeceğini düşünenler olduğundan eminim.” Kalabalık Marcus’un bu haklı yorumuna gülerken

Sophie, uzun masanın diğer ucunda Lori'nin yanında oturan Jake'e bakmamaya çalışıyordu. "Bugün geldiğine göre tek şaşıranın bizlerden biri olmadığının farkındayım."

Marcus, bakışlarını kalabalıktan Chase ve Chloe'ye çevirdi. "Chloe, deneseydim bile kardeşim için senden daha uygun bir eş bulamazdım." Taze eşi parmaklarını genç kadının parmaklarının arasına geçirirken gözleri yaşla doluydu. "Chase, senin adına hiç olmadığım kadar mutluyum. Ve seninle bir o kadar da gurur duyuyorum. Babamız, şimdiye kadar tanıdığım en iyi adamlardan biriydi ve sen, bana her zaman onu hatırlattın. O da seninle gurur duyardı, Chase. Ve Chloe, seni de hepimiz kadar çok severdi."

Marcus'un güçlü sesi son kelimeye hafifçe çatallandı ve başını gökyüzüne kaldırıp çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca durdu. Sophie resepsiyon alanında burun çekme seslerini duyabiliyordu. Gözucuyla annesinin ağlamaya başladığını görebilirdi ama eğer Mary'ye gerçekten bakarsa bir gözyaşı havuzunun ortasında dağılacağını gayet iyi biliyordu. Smith elini kavrayınca o da tüm gücüyle karşılık verdi ve Marcus konuşmasına devam ederken ikisi de sıkıca birbirlerini tuttular.

"Kesinlikle emin olduğum bir başka şey ise..." Marcus. Chase ve Chloe'ye gülümsemek için yine durdu ve annesine odaklanmadan önce kısa bir süre kardeşlerine bakmak için döndü, "... babamın da bugün burada, yanımızda olduğudur."

Marcus şu ana kadar elini kalbinin üzerinde tutuyordu ve Sophie bunun nedenini biliyordu. Bu, babasını tuttuğu

yardı. Babası, Sophie daha iki yaşındayken ölmüştü ama yıllar boyunca onu diğer ağabeyleri kadar iyi hatırlayabileceğini hissettiği çok hikâye duymuş ve bütün fotoğraflarını aklına kazımişti.

“Bir sonraki Sullivan kuşağının ilk bebeğiyle buluşmak için sabırsızlanıyoruz.”

Herkes sadece Chase ve Chloe’yi değil aynı zamanda güzel gelinin içinde büyüyen bebeği kutlamak için ayağa kalkarken alkış sesleri yükseldi. Chase, gelinini öperken eli sahiplenici bir biçimde, Chloe’nin nazikçe belirginleşmiş karnının üzerindenydi ve Sophie, “Birlikte çok güzeller, değil mi?” diye fısıldarken Smith’in omzuna doğru eğildi.

Smith, kardeşini alnından öptükten sonra mikrofonu Marcus’tan aldı. Smith ayağa kalkarken herkes aynı anda soluklandı. O sadece bir film yıldızı değildi. Smith’in her zaman için çok iri bir yapısı ve büyüleyici bir yanı olmuştu; özellikle de kuyruklu siyah smokinin içindeyken. Sophie düğün törenindeki –evli ya da bekâr– her kadının Smith Sullivan’ın ikinci kez ona bakışının nasıl olacağının hayalini kurduğundan emindi.

Smith, “Kardeşlerim benim bir hayal dünyasında yaşadığımı söylemeyi sever,” dedi, evrendeki bir milyar insanın gözü kapalı tanıyabileceği bir sesle. “Neyden bahsettiklerini bilmiyorum. Bence hayatım gayet normal.”

Ryan ve Gabe mümkün olduğunca abartılı bir tavırla başlarını sallarken kalabalığın arasından kahkaha sesleri yükseldi.

Gülüşmeler azaldığında Smith, “Hepimizin mutabık ol-

duğu tek konu,” diye devam etti, “Chase ve Chloe arasındaki aşkta hayali hiçbir şeyin olmadığıdır.”

Aman Tanrım. Sophie ağabeylerinin kocaman ahmaklar olabileceğini biliyordu ama içlerinden biri bunu ailesinin dışında herhangi birinin görmesine izin mi vermişti? Özellikle de kendini ünün getirdiği baskıdan ve onu erkek adam olarak bildiklerini sanan, oysa kendisini hiç tanımayan bu yabancı-lardan korumak zorunda kalan Smith.

Fakat böyle bir anda, kardeşi için Smith, masumane duygular besleyen sıradan bir adama dönüştü. Eğer Smith böyle birkaç dakikalığına ruhunu açığa çıkarma riskine razı olduysa Sophie’nin mikrofonu eline aldığı anda büyük bir çamur birikintisi dışında başka bir yerde olma şansı yoktu.

“Sonsuzluğunuza.”

Smith, gelin ve damadın şerefine kadeh kaldırırken herkes ona eşlik etti ve Chase, ağabeyinin onlar için yaptığı bu güzel dileği onaylayarak yüzünde kocaman bir gülümse-meyle başını öne doğru salladı.

Ryan, Smith’ten mikrofonu alıp ayağa kalkarken sırada o vardı. Kalplerini Smith’e kaptırmamış olan kadınlar, bunu profesyonel beyzbol oyuncusuna teslim etmeme konusunda gerçekten zor durumda kalacaklardı. Sophie, Ryan ve Zach’i smokin içinde en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Sophie, sağdıç olarak smokin giyeceklerini söylediğinde ikisi de bundan şikâyetçi olmuştu. Ağabeylerini ve onlarla iletişim kuran herhangi bir kadını nasıl büyüleyeceklerini bildiği için Sophie, smokin kiralama şirketinin eğer onlara boyun eğser

ve smökin konusunda seçenek verirlerse gerçekten son derece üzüleceğini bildirdiğini garantilemişti.

Ve işleri sıkı tutma konusunda haklı çıkmıştı. Ağabeyleri kesinlikle harika görünüyordu, her biri erkeksi kusursuzluğun mükemmel bir resmi gibiydi. Sophie, ikisinin hiç de fena görünmediklerini sessizce kabul ederek Lori'ye bir bakış attı. Anneleri Mary, ten rengine kusursuzca yakışan yumuşak mercan reğinde, yere değen dantel ve ipek elbisesiyle gayet şık görünüyordu.

“Benim gibi adamlar hayatı oyun olarak görme eğilimindedirler.” Sophie, kalabalığın Ryan'ın rahat tavırlarını ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Ryan her zaman için içlerindeki en rahat ve en kaygısız kişi olmuştu. Beyzbol sahasında da bu tavrından hiç taviz vermiyor, o zaman bile her şeyi çok kolay gösteriyordu. Çok zahmetsiz. Şu an çok derin bir minnettarlıkla konuklara göz gezdirirken bile tutumu aynıydı. “Bazı oyunların diğerlerinden daha iyi olacağını önceden bilerseniz bu size bir fayda sağlar.” Omuz silkti. “Bir yıl önce bana aşk oyunuyla ilgili düşüncelerimi sorsaydınız başka saçmalıklardan bahsetmenizi isterdim.”

Kalabalıktan şaşkınlıkla dolu kahkaha sesleri yayıldı ve Sophie, annesinin bakışlarını ve gülümsemesini yakalamadan önce başını sağa sola sallayıp Ryan'a gözlerini devirerek bakmak zorunda kaldı. Zaten böyle bir şeyi tahmin etmişlerdi, değil mi? *Bekleyebileceğiniz bir şeylerin olduğunu bilmek çok güzel*, diye düşündü bastırma zahmetine girmedigi bir gülümsemeyle.

“Ama kardeşimi ve güzel gelinini birbirlerini buldukları ilk andan itibaren yakından izledim ve benim gibi bir adam için bile inkâr edilemez bir şey var, eğer hayat bir oyunsa flamayı eve götürme şansları olduğundan adım gibi eminim.” Bardağını Chase’e ve Chloe’ye doğru kaldırdı. “İkinize.”

Sophie, Ryan’ın gerçekten gözlerini yaşarttığına inanamıyordu. Onun komik dublör olması gerekiyordu. *Neyse ki sırada Zach var,* diye düşünürken buldu kendini.

Zach, resepsiyondaki hiçbir kadının artık Ryan’ın ya da Smith’in adını bile hatırlamayacağını gayet iyi bilerek ilgi odağı olurken sırtıyordu. Sophie’nin kız arkadaşları hayatlarında daha önce Zach kadar muhteşem birini görmediklerini kaç kez söylemişti? Sophie, sırf birkaç dakikalığına ona yakın olmak için çok sayıda patlak lastiğin yalan olduğundan emindi.

Ağabeyinin tamamen kendini beğenmiş ve kibirli biri olması gerekirdi. Ve Sophie kabul etmeliydi ki zaman zaman Zach bu kelimelerin sözlük tanımlarına olabildiğince yaklaşıyordu. Yine de sonsuz sataşmalarına rağmen Sophie, kendini onu sevmekten alamıyordu.

“Bırakalım da bu, oto bakımınızla baş edemeyenler için bir ders olsun,” dedi Zach. “Patlak lastikler ve tamamen tahrip olmuş araçlar, gerçekten de doğruca şok edici bir gerçeğe götürüyor.” Etkileyici olmak adına durdu ve ardından kısık sesle, “Evliliğe,” dedi.

Konukların hepsi kahkahalarla gülüyordu. Sophie de gülmek üzere olmasına rağmen ağabeyine sert bir bakış attı.

Zach gelin ve damada dönmeden önce kardeşine pek de pişman olmayan bir tavırla sırıttı.

“Ama cidden, bu büyük gün ve ağabeyim için daha iyi bir kız seçemezdim. Bir Sullivan’dan intikam alabilecek kadar cesur olduğu için, Chloe’ye.” Bardağını kaldırdı ve herkes onu izledi.

Gabe, mikrofonu elinden alırken Zach’le mücadele ediyormuş gibi davrandı ama Chase ve Chloe’ye döndüğü anda hemen uslandı. “Bütün hayatım boyunca sana hayranlık duydum, Chase. Ancak Chloe’yle sonsuza dek beraber olma yemini etme cesaretini gösterdiği bugünden daha fazla değil.”

Sözün özüne inme konusunda Gabe’e güven. İtfaiyeci ağabeyinin her zaman risk ve cesaretle dolu bir hayatı olmuştur. Sadece birkaç ay önce gerçek aşkını, ağabeyininki kadar cesur iki kalp ve yürek olan Megan’la kızı Summer’da bulmuştur.

“Tıpkı her zaman benim için orada olduğun gibi benim de sizin için burada olduğumu bilmenizi istiyorum. Herhangi bir şeye, ne zaman olursa olsun, ihtiyaç duyduğunuzda benden istemeye çekinmeyin. Çünkü ihtiyacınızın karşılandığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Herkes alkışlarken Chloe, Gabe’e öpücük yolladı. Sophie, itfaiyeciyi dinledikten sonra, eşleri daha yeni –daha büyük– bir beklentiyle onlara bakan erkekler adına kendini kötü hissetti.

Sophie, Jake’in kadehini kaldırmak üzere mikrofonu alacağı an için kendini hazırlamaya çalışmıştı. Kendine, ona

çok uzun bakmamasını ama çok kez de başını başka tarafa çevirmemesini söyledi. Hemen önlerinde duran bu adama çaresizce, değiştirilemez şekilde âşık olan birinden daha çok seyircilerin arasındaki herhangi biri gibi davranması gerekiyordu.

“Chase Sullivan’la tanıştığımda on yaşındaydım. Arka bahçesindeydim ve orada olmayı, beni ortalıkta istediğini sandığım insanlardan daha fazla istemiyordum.”

Sophie normal davranmayı tamamen unutmuştu. Jake ne yapıyordu? Hiç şüphe yok ki herkes elinden geleni yapıyordu ama zaten kardeşlerin her zaman birbirlerine yaptıkları da buydu. Jake her şeyini diğerlerinden hatta Zach’ten bile daha gizli tutardı. Sophie, yüzlerce yabancıнын önünde genç adamın beklenmedik şekilde kendini açmasını izlerken ona daha da âşık oldu.

“Bir anda sıksa, küçük kafama doğru gelen futbol topunu izlediğimi hâlâ hatırlıyorum.”

Önlerinde duran bu iriyarı adama bir bakış atan herkes Jake konusunda hiçbir şeyin pek de sıksa olmadığını anlayabiliyordu. Genç adam onu kollarının arasında tutarken Sophie vücudunun ne kadar iri, kaslı ve güçlü olduğunu hatırlayınca birden ürperdi.

“Topu, iki gözümün ortasına çarpmadan önce nasıl olduysa yakalamayı başardım.” Jake, Chase’e dönerken yüzlerdeki sırtıma ifadeleri yerini kahkahalara bıraktı. “Hedefin her zaman tam isabet oldu, dostum. Ve senin –bu karışık ekibin geri kalanının– yirmi yıl önce korkmuş bir çocuğu nasıl

kandırdığına ilk elden tanık olduktan sonra, Chloe, hayatının geri kalanını, benim tanıma şerefine nail olduğum en iyi adamlardan biriyle geçireceğini memnuniyetle öğreneceksin. İrlanda'da bugüne oldukça uygun bir atasözü var:

*Eğer uzanman gerekiyorsa o zaman
sevdiğin kişinin kollarında uzan,
Eğer uzaklaşman gerekiyorsa o zaman
kötü arkadaşlıklardan uzaklaş
Ve eğer içmen gerekiyorsa, nefesini kesen zamanlarda iç."*

Jake diğer şerefe kadeh kaldırmalar boyunca bütün konuklara servis edilen –Sophie bunu bir anda şaşkınlıkla fark etti– özellikle sert McCann bira bardağını havaya kaldırırken Sophie gözlerini genç adamın biçimli yüzünden ayıramadı. Ağabeyi ve yeni eşi için böyle güzel bir kutlama planlaması ve dokunaklı sözleri Sophie'yi büyüledi, tıpkı havaya kaldırdığı bardağına son sözlerini söylerken yaptığı gibi. "Böyle anlardan birine."

Lori ayağa kalkarken kalabalığa şımarık tavırlarla gülümsedi. Sanki bir şeylere delirmiş gibi ellerini kalçasının üzerine koyduktan sonra, "Her zaman için evlenecek ilk Sullivan olmayı düşündüğümü hepinize söylemeliyim." Altdağını dışarı uzatırken bile güzel görünmeyi başararak atılan kahkahalara suratını astı. "Eğer birisi ağabeyimin beni gölgede bırakacağını söyleseydi, biz küçük kızların intikamımızı nasıl alacağımızı gayet iyi bildiğini ona hatırlatırdım." Chase'e göz kırptı.

Sophie kabul etmeliydi ki ikiz kardeşi, kalabalığı nasıl idare edeceğini gayet iyi biliyordu. İşte böylesine büyük bir koreograf olmasının nedeni de buydu. Lori insanların ne istediğini anlıyordu ve bunu onlara verecek kadar da yetenekliydi. Ağabeylerinden ve Jake'ten gelen o yoğun duyguların ardından Lori'nin karşı koyulamaz maskaralığı, doktorun tam da istediği şeydi.

“Sana karşı sevgim, Chase, Chloe'ye *kız kardeş* deme karşısında duyduğum sevgimle aşılabılır.” Bardağını geline doğru kaldırdı. “Aileye hoş geldin, kardeşim. Artık resmen bizden biri olmana çok seviniyoruz.”

Lori mikrofonu ikizine vermek için resepsiyon alanında zarif bir şekilde ilerlerken Sophie'nin kalbi kontrolden çıkmışçasına atmaya başladı. İnsanların önünde konuşma konusunda pek rahat sayılmazdı, her zaman arkasına gizlenebileceği karizmatik Sullivan kalabalığına güvenirdi.

İkiz kardeşi, Sophie'yi ayağa kaldırdı ve ona yere düşmeden yakalamak dışında bir şans bırakmayarak mikrofonu uzattı. Sophie ona bakan, güzel sözler söylemesini ve ondan önce konuşan herkes gibi hareket etmesini bekleyen insanların arasında farlara yakalanmış bir geyik gibi görüldüğünü biliyordu.

Ah, olamaz.

Nereye bakması gerektiğini bilmiyor, sadece yerin içinde gözden kaybolmayı istiyordu. Fakat sonra nefes almadan havasızlıktan boğulacağını düşündüğü anda başını kaldırdı ve Jake'in ona baktığını gördü.

Jake, *bunu yapabilirsin*, diyor gibiydi. Ve genç adamın tereddütsüz bakışlarında öyle bir güven vardı ki Sophie'nin de ona inanmaktan başka çaresi kalmadı. Keşke konuşmasını yapıp oturmasına yetecek kadar uzun süre baksaydı.

"Selam." Sophie, hoparlörden sesinin böyle yankılanmasını duymaya alışkın değildi ve bu onu gerçekten şaşırttı, ta ki gözlerini Jake'in bakışlarına sabitleyene kadar.

Gerçekten bu kalabalıktan korkmuyorsun, değil mi?

Birden, yıllar önce çocukların yaptığı ağaç evden Jake'in ona bakışını anımsadı. Altı ya da yedi yaşından daha büyük değildi ama Jake'in gözlerinde bu dürtüyü görmüş ve bu zorluğun üstesinden gelmişti. Ağaca öyle hızlı tırmanmıştı ki korkunun onu ele geçirip yere fırlatmasına müsaade etmemişti. Jake, bunu ağaç eve dönüştürdüğü için onu tebrik etmemiş, muhtemelen gelecekte kızlara yasaklama konusunda dalga geçmişti ama Sophie, onunla gurur duyduğunu biliyordu.

Şimdi de onunla gurur duymasını istedi.

"Düğünleri seviyorum," dedi sonunda. "Büyük. Küçük, fark etmez. Söz konusu aşksa ve sonsuzluksa işte beni yakalarsınız. Tam buradan." Elini göğsünün üzerine kaldırıp kardeşlerine baktı. "Bu ailede büyüdükten sonra tedavi edilemez derecede romantik biri olmak her zaman kolay olmadı, tabii." Ağabeyleri ve ikizi, diğer misafirlerle gülümsedi. "Ama iyileştirilmeye yakın olsaydım bile," durup Chase ve Chloe'ye baktı, "siz ikiniz, beni tekrar sıırsıklam aşka inandırırđınız." Bardağını çiftlere doğru kaldırdı. "Şimdiye kadar bildiğim

en güzel aşk hikâyesini yazdıkları için sevgili ağabeyim Chase ve yeni kardeşim Chloe şerefine kadehimi kaldırmak istiyorum.”

Herkes bir kez daha ayağa kalktı ve Sophie, ağabeyine ve yeni geline sevinçle bakarken gözyaşlarının akmasına engel olmadı.

Ve artık sonunda mikrofonu annesine verme zamanı gelmişti. Mary Sullivan mikrofonu alıp mutlu çifte bakmadan önce kızını yanağından öpüp, “Kesinlikle harikaydı, tatlım,” diye fısıldadı.

“İnsanların sekiz çocuğu büyütmenin ne kadar zor olduğuna dair kaç kez konuştuğunu sayamam ama her zaman için dünyadaki en şanslı insan olduğumu düşünürüm.” Başına dokundu. “Otuzlu yaşlarımda bir anda griye dönüşen saçlarımı boyamak zorunda kalsam bile.” Kahkahalar çoktan burun çekme sesleriyle karışmıştı ve Sophie hepsini yumuşak bir koza içine alarak odayı kaplayan sevgiyle adeta mest olmuştu.

“Bugün resmi olarak Chloe’yi aileme dahil etmeme rağmen, Chase ondan ilk bahsettiği ve telefonda bile ona hissettiği aşkı duyduğum andan itibaren kalbimdeydi. İkinizi de seviyorum.”

Sophie’nin planladığı gibi annesinin kutlama sözlerinin ardından müzik başladı. Smith onu yerinden kaldırıp kollarına çekti. Smith fanatik bir dansçıydı ve Sophie de onunla dans etmeyi daha küçük bir kızken, ağabeyi oturma odasında onu döndürürken ayakkabılarının üzerine yalınayak bastığı

o andan itibaren oldu olası sevmişti.

Bugün yıllardır olduğundan daha ok ağlamıştı ama bunlar mutluluk gzyaşlarıydı. Mutluluğun, saf aşkın gzyaşlarıydı. Ağabeyi onu eğip soluksuz bırakan uzun bir dnüş iin doğrulturken gülüyor, kendini ok hafıf ve aşkla dolu hissediyordu.

Özellikle de doğruca Jake'in glü kollarına geldiğinde.

6

Jake şimdiye kadar Sophie Sullivan'dan daha güzel birini görmemişti. Düğün töreni boyunca genç kadının duygularının saflığından etkilendiğine göre ağabeylerinin konuşmalarına verdiği tepki, Jake'in şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olmalıydı.

Onu kontrolden çıkaran, doğruca gitmemesi gerektiğini bildiği yere götüren şey, genç kadının Smith'le dans ederkenki gülüşüydü.

Sophie karşı koyulamaz biriydi. Sadece vücut kıvrımlarından ve göz alıcı yüz güzelliğinden değil, aynı zamanda Jake'in aksi yönde olabildiğince hızlı ilerlemesine neden olan tek şeyden dolayı: Duygularını nasıl gizleyeceğini bilmemesinden.

Başka hiçbir kadın Jake'in kollarındayken kendini böyle iyi hissetmemiştir ve şarkı yavaşlayıp başını adamın omzuna koyduğunda Jake onu kendine yaklaştırmak, şampanya ve

çiçeği andıran o tatlı kokusunu içine çekmek zorundaydı.

Jake, Smith'in tehditkâr ve sert bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama o anda Sophie'yle günahının bedelini ödeyip ödemeyeceği gerçekten umurunda değildi. Sıcacıktı. Yumuşacık.

Jake'in onu nasıl bırakacağını bilemeyeceği kadar da tatlı.

Müziğe uygun şekilde hareket ederken Sophie, "Ah, Jake," diye fısıldadı adamın kulağına. "Bu harika."

Jake'in göğüs kafesine sürtünen göğüslerinin o yumuşak baskısına, soluğunun kulakmemesinde verdiği o hisse öylesine dalmıştı ki birkaç adım geçinceye kadar zihninde yankılanan uyarı çanlarını duymuyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Uzaklaşması, bu harika şeyin ikisi için hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini açıklığa kavuşturması gerekiyordu.

Fakat Tanrım, Jake'in tüm isteği, gözlerinde büyük bir aşkla ona bakan ilk –ve tek– kızla sadece birkaç dakika daha geçirmektir. Sophie'nin ona karşı hislerinin geçen yıllar sürecinde kaybolmamasına gerçekten şaşırmıştı. Hisleri azalmak yerine öylesine büyümüşü ki genç kadının öpücüğünde, ona tipik bir çapkın değil de gerçek bir kahramanmış gibi tutunmasında bunu hissetmişti.

Fakat Jake işin aslını biliyordu ve boğazı yapmak üzere olduğu şey karşısında düğümlemesine rağmen zorla, "Harika bir parti düzenledin. Herkesi sonsuza dek mutlu bir hayal dünyasına kattın," dedi. Ellerini genç kadının beline koydu

ve ne kadar güzel, ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. “Ama hepsi bu kadar. Sadece hayal dünyası.”

Sophie, kollarının arasında gerildi. Keşke Jake’in istediği kadar çabuk oltaya gelmeseydi. “Jake, lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ailemin ilişkimizi nasıl karşılayacağı konusunda endişelendiğini biliyorum ama...”

“Bir ilişkimiz yok, prenses. Ve olmayacak da.”

Jake’in bu sözlerini duymazdan geldi ve bedeni genç adamın bedeninin karşısında daha da gerildi. Fakat kollarından ayrılmadı. “Neden beni uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum ama yanılıyorsun. Sen buna değmeseydin sana asla âşık olmazdım.”

Çok geçti, Jake ne yaptığını ancak şimdi fark etti. Yıllarca Sophie’nin kendine onunla ilgili birbiri ardına yalan söylemesine izin vermişti. Jake’in, onun uzun zamandır gerçeği bildiğinden emin olması gerekirdi.

“Seni fiziksel olarak rahatsız edecek şeyler yaptım,” dedi. Bunlar sadece gençken arka sokaklarda karıştığı kavgalardan ibaret değildi; başka bir biçimde sonuçlanamayacak bir sarhoş kavgasında, babasına bıçak çekmek zorunda kalmıştı. Sırrını beraberinde mezara götürecek olan Zach dışında herkesten gizlediği bir şey vardı. Sophie’nin bunu ortaya çıkarabilecek kadar yaklaşmasına müsaade edemezdi.

“Jake, geçmişini benimle paylaşmaktan korkmamalısın. Seni...”

“*Asla.*” Sophie bu can alıcı kelimeyi söylemeden hemen önce onun sözünü kesti. “Bu *asla* olmayacak.”

Jake ellerini genç kadının beline dolayıp dans etmeye başladıkları andan itibaren gözünü bir an olsun onlardan ayırmayan Smith'e doğru götürdü.

"Peki, ya eski sevgilimi kışkandırma konusunda bana nasıl yardım edeceksin?"

"Ortada bir eski sevgili olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Jake, genç kadının bu saçmalığı sürdürmesini isteyerek eski sevgili olduğu konusunda ısrar etmesini bekledi ama o, hayatı boyunca tanıdığı kız değildi.

"Haklısın," dedi Sophie, usulca. "Buradaki biriyle flört ettim ama benim için pek de önemli değildi. Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Dikkatini çekecek başka bir yol bilmiyordum."

Neden serinkanlı olmuyor ve diğer kadınlar gibi hesap kitap yapmıyordu? Jake böyle bir dürüstlikle nasıl başa çıkabilirdi? Gözlerinde söndüğünü görmekten nefret ettiği ışıkla, bunu darmadağın etmek dışında nasıl başa çıkabilirdi.

Jake ve Sophie dans pistinden ayrıldığı sırada Smith'in yüzü taş kesilmişti. "Dansınızı böldüğüm için üzgünüm, Smith. Gecenin devamında barda olacağım. Sophie senindir."

Jake bir anda arkasını dönüp bara doğru ilerlerken kime çarptığını bile umursamadan dans eden insanların arasından geçmeye ve kendini bu güzel kadından uzaklaşmaya zorladı. Oysa kokusu hâlâ üzerindeydi ve dans ederken vücuduna dokunan kıvrımlarının hayali hissini üzerinden atamadı.

Sophie'nin iri, güzel gözleriyle ardından baktığını bil-

mek için arkasını dönmesine gerek yoktu. Eninde sonunda genç kadın, Jake'in ondan uzaklaşarak doğru olanı –bir kereliğine– yaptığını fark edecekti. Bir gün kendine uygun birini bulacak ve beyaz gelinliğinin içinde yüzü sevinçle parlarken hepsi gerçek aşka kadeh kaldırmak için orada olacaktı.

Smith, Jake'i öldürmek istiyor gibi görünüyordu.

Jake, Smith'in en iyi atışını yapmasını ve acılarına son vermesini dilerdi.

Saatler sonra Sophie yorgunluktan tükenmiş, buna karşın bir o kadar da canlanmış haldeydi. Düğün kesinlikle mükemmel geçmişti ve Chase'le Chloe, sabah Tayland sahiline gitmeden önceki bu geceyi misafirhanede geçiriyordu. Yemek şirketi çalışanları neredeyse her şeyi temizlemişti ve düğün alanında kalanlar Jake, Smith ve Sophie'yd.

Sophie aslında ağabeyinin ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Smith, kardeşinin Jake'le aptalca bir şeyler yapmadığından emin olmak için ona göz kulak oluyordu ve Smith'in, ilişki dengesinin ailelerinin içinde olması gerektiğini düşünmesi de çok üzücüydü. Ağabeyleri akıllarına eseni yaptığı sürece Sophie sonsuza kadar el değmemiş bir bakire olarak kalacaktı.

Jake son fıçıyı da siyah karavanının arkasına koydu. “Benden bu kadar. Tabii siz çocukların başka bir şeye ihtiyacı yoksa?”

Sophie, genç adamın ondan “çocuklar” olarak bahsetme

şekline alınmadı ve Smith'in de alındığını düşünmüyordu. Şu an gözü boyanan tek kişi Jake'ti ve bu da, "doğru olanı yapma" konusunda çok çaresiz olmasından kaynaklanıyordu.

Herkesin erkeklerin aptal olduğunu söylemesi hiç garip değil. Sophie, genç adamı düğün törenindeki çekici bir kadınla flört ederken gördüğünde, topuklu ayakkabısının tekiyle yetinmekten biraz daha şeytana uymuş haldeydi... İşte bu durum onu şaşırtsaydı o zaman "doğru olanı" hiçbir zaman bilemezdi.

"Sophie'yle hallederiz, Jake."

"Tamam, o halde." Başını öne doğru salladı. "İyi geceler."

Hiçbiriyle tokalaşmadan ya da sarılmadan uzaklaştı ve Smith hemen, "Söylemek zorunda olduğum şeyi duymak istemediğini biliyorum," diyerek başladı.

"O zaman sen de söyleme."

"Senin için uygun biri değil."

"En iyi arkadaşlarından biri için nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"İşte, *söyleyebilme* nedenim de tam olarak bu." Smith kardeşinin eline uzandı ve bağın ortasındaki iki kişinin üzerine süzülen ay ışığıyla kendine doğru bakmasını sağladığında Sophie, herkesin gördüğü o film yıldızını görmedi. Bunun yerine hayatının her anında onu önemseyen –ve seven– bir baba figürü gördü. "Bırak onu, Soph."

"Çok sayıda kadınla birlikte olduğunu biliyorum ama..."

"Senin sayabileceğinden de fazla ama benim bahsetti-

ğim şey, bunun da ötesinde.” Boşta kalan elini saçlarının arasından geçirdi. “Senin aşkına karşılık veremez.”

Smith’in sözleri acının, yenilginin ve lanetin etkileyici bir önsezisiyle yankılandı. Ağabeyinin yüz ifadesi karşısında korktuğu bile söylenebilirdi.

Tam o esnada küfretmesine ve cebinden çıkarmasına neden olan bir ısrarla telefonu çaldı. “Kahretsin, Avusturya’daki yönetmenim.”

Smith, yeni, büyük bütçeli filminin başyapımcısıydı ve Sophie, düğün için bu saatleri ayarlamamanın onun için neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Fakat yine de gece boyunca bir kez bile ceptelefonunu çıkarmamıştı.

Yönetmenine, “Şu an konuşamam, James. Önemli bir şeyin tam ortasındayım, seni sonra aramam gerekecek. Onu işe aldığı anda nasıl biri olduğunu biliyordun. Hepimiz seni uyardık. Sabahın ilk ışıklarında havaalanına gideceğim. Gelir gelmez bu işi halledeceğim,” derken kız kardeşine arkasını döndü.

Fakat Smith telefonu kapadığında Sophie çoktan gitmişti.

7

“Orada ne halt ediyorsun?”

Sophie, Jake sanki onu hiç yoktan çıkarmış gibi Napa Vadisi’ndeki kiralık dairesinin ön basamağında duruyordu.

“Seni görmeye geldim, Jake. Konuşmaya. Bir şeyi hal-letmeye.” Bakışlarını Jake’in dudaklarına çevirdikten sonra, “Ve daha çok öpmeye,” diye fısıldadı.

Jake, asmaların arasındaki öpüşmelerinden beri her an onu düşünüyordu. Tüm gece bar arkasında çalıştıktan sonra onun bir yığın adamla dans edişini izlemek adeta işkence gibi gelmişti. Adamların çoğunun eski aile dostlarından olduğunu bilmek bile safranın boğazında köpürmesini ve ellerini yumruk yapmasını engelleliyordu. Ne de olsa o da eski bir aile dostuydu ve şimdi ona yapmak istediği şeye bak: kıyafetlerini çıkarıp defalarca ona sahip olmak.

Bedeninin Sophie’nin yakınlığına verdiği tepkiyi önemsememeye çalıştıktan sonra ön basamağa çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

“Konusacak bir şey yok. Halledecek bir şey de yok. Ve tekrar öpüşmeyeceğiz. Hiçbir zaman.”

Bu sert ses tonu karşısında Sophie’nin kaçması gerekirdi ama bunun yerine biraz daha yaklaştı. Hem de beyninin kansız bölgesinde hâlâ işlevini gerçekleştiren beyin hücrelerine müdahale edebilecek kadar yaklaştı.

“Jake, eğer içeri girmeme izin verirsen...”

“Başka biriyle yatakta olabilirdim.”

Bu sert sözü, yatağına bu akşam özellikle onu almadığını belirten ifadesi karşısında Sophie irkilişini gizleyemedi. Fakat Jake, genç kadının vazgeçmek yerine omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırışını izledi.

“Ama yatakta değilsin, öyle değil mi?”

“Hayır.” Kahretsin, yatakta olmalıydı. Bu, aslında neredeyse aklını kaçırmasına yol açan bir dürtüyle Sophie’yi istemek yerine Jake’in tüm ihtiyaç duyduğu şeyin aslında sıcak, şehvetli bir beden olduğunu her ikisine de gösterirdi. “Ama bu, seni beklediğim anlamına gelmiyor.”

Seni beklediğim, sözü karşısında genç kadının dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Aramızda olanları inkâr etmeyi bırak artık, Jake. İlişkimizin gerçek olmadığına beni ikna edemeyeceksin.”

Haklıydı; aralarındaki kıvılcım, neredeyse bağı ateşe vermeye yeterdi. Onu istemediğine ikna etmek işe yaramayacaktı. Jake’in onu farklı bir şekilde göndermesi gerekiyordu.

Sophie’nin saçının bir teline zarar vereni öldürürdü. Bu öpüşme ve ona yapmak üzere olduğu şey yüzünden kendini ba-

ğışlaması için aradan uzun zaman geçmesi gerektiğini biliyordu.

Sırf onu uzaklaştırmanın kaçınılmazlığı, bu durumun gerçekten kötü olmadığını göstermiyordu, *kahretsin*.

Bakışlarını kasten ihtiyaç duyduğundan da uzun bir süre genç kadının göğüslerinde, kalçalarında gezdirdi. “Benim için çok masumsun, prenses. Neden pişman olacağın şeyler olmadan önce gitmiyorsun?”

Elbette ki onu Sophie’ye çeken kısmen de bu masumiyetiydi ama tabii bunu onun bilmesi gerekmiyordu. Özellikle de Jake kontrolünü kaybetmeden önce onu buradan gönderme görevini üstlenmişken.

Oysa genç kadın, Jake’in bu sataşmasına çıkışmak yerine sadece gülümsedi. “Kütüphaneci olmanın avantajlarından biri de kitapları sonsuz bir şekilde kullanma hakkının olmasıdır.” Kasten, yavaşça, altdudağını yaladı. “Her türden kitapları.”

Jake, bir anda Sophie’nin o kocaman beyniyle farklı sevişme pozisyonlarını ezberledikten sonra *Kama Sutra*’ya odaklandığı görüntüsünden kurtulamadı. Bu yanılttı. Hem de çok yanıltıcı.

Fakat bedeni imkânsız şekilde bunun doğru olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Seks hakkında okumak, pek bir şey ifade etmez, prenses.” Jake, ağzından çıkan her kelimeyle kendinden daha çok nefret etse de alaycı bir tavırla zorla gülümsedi. “Senin yaptığın,” bakışlarını tekrar kadının o muhteşem göğüslerine çevirdi, “ve yapmak istediğin şey bu.”

“Her şeyi yapacağım.”

Ah, lanet olsun, hayır. Söylenmesi gereken bu değildi.

Jake, daha önce hiç böyle köşeye sıkıştırılmamıştı. Sarhoş babasıyla bile kendini böylesine çaresiz, böylesine kontrolden çıkmış hissetmemişti. Karşısında duran bu güzel kadının, ilk başta olmamaları gereken bir yola onu sürüklemesine izin vermektense kontrolünü ele alması gerekiyordu.

“Her şeyi, hı?” Sophie, başını öne doğru salladı ama yüzü yine kızardı; hem de boynundan aşağıya, elbisenin üst kısmındaki dolgun göğüslerine doğru ilerleyen bir şekilde.

“Sana zaten söyledim,” dedi yumuşak ama bir o kadar da sert bir sesle. “Ne kadar uğraşırsan uğraş beni korkutup kaçıramayacaksın. Beni korkutamazsın çünkü gerçek seni tanıyorum.”

Gerçek onu mu? Pekâlâ, işte şimdi gerçek kendini gösterecekti.

“Kaç kez gözün bağlandı? Ayrıca bir çocuk oyunundan bahsetmiyorum.”

“Bahsetmediğini biliyorum,” diye çıkıştı Sophie.

“Kaç kez, prenses?”

Genç kadın doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bilmek istediğine emin misin?”

Kahretsin, böyle bir sözün geleceğini kestirememişti. Onun başka bir adamla yatakta olduğu düşüncesiyle başa çıkamayacağını bildiği için daha kadın cevabını vermeden James onun daha önce denemiş olmasına pek imkân vermediği bir şeyi sordu hemen.

“Peki ya halka açık bir alanda seks?”

Güzel, *sevimli* Sophie Sullivan gülümsedi. “Belirli bir açık alan.”

Jake, tam boğazından –hiç durmadan– yumruklanıyormuş gibi hissedince zorla nefes aldı. Fakat bir kez daha denemesi, Sophie’ye onunla nasıl bir hata yaptığını göstermek için son bir hamle yapması gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi, sıktığı dişlerinin arasından elinden geldiğince rahat görünmeye çalışarak. “Biraz denedin ama benim gibi bir adamın istediği şeyin, senin gibi bir kızın vermek istediği bir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Bahse var mısın?”

Jake’in beklediği son şey, onu tutup öpmeden önce söylediği sözleri Sophie’nin yeniden ona söylemesiydi. Bunu bir kez daha istememesi gerekiyordu, onu ön kapıya yapııştırıp söylediği her kelimeyle gerçekte ne kastettiğini ona gösterebilmek için her an ipek elbisesini çıkarabilecek durumda olmaması gerekiyordu.

“Ben daha önce birlikte olduğun adamlar gibi nazik, yumuşak biri değilim. Evin içine bir adım atarsan,” sert bir sesle uyardı, “geri dönüşün olmaz.”

Sophie sanki ağır çekimdeymiş gibi kapı koluna uzanarak kolu çevirip evin içine adım adarken Jake de onu izledi. Felç geçirmiş gibiydi, genç kadın attığı her adımla kalçasını sallayarak eve girerken Jake onun ardından bakmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Sophie, oturma odasına vardığında, ön basamaktan hâlâ çok net görünmesine rağmen, bir an

durdu ve Jake'e bakmak için döndü.

Genç kadın elbisesinin yan fermuarına uzanıp indirirken yüzünde umut, arzu ve daha çok aşka benzeyen bir şeyler okunuyordu.

Hayır.

Tanrım, hayır.

Jake'in bu duruma derhal son vermesi gerekiyordu. Ancak bu çılgınca davranışı kesmesini söylemek, önünde Sophie çırılçıplak kalırsa öyle ya da böyle bunu umursamıyormuş gibi arkasını dönüp gitmek yerine bir kez daha olduğu yerde kalakaldı. Sanki genç kadın ona büyü yapıyordu, hem de eğer tek saniyesini bile atlarsa bu muhteşem görüntüyü kaçıracağını sandığı bir büyü.

Elbisenin altına hiçbir şey giymediğini zaten daha önce tahmin etmişti fakat bunu bizzat doğrulamayı açıkçası beklemiyordu. Saniyeler içinde elbise yere düşecek ve Jake'in de doğru olanı yapma şansı kalmayacaktı.

"*Sophie,*" dedi. Kadının adı, dudaklarından kötü bir yakarış gibi dökülüyordu.

Durmasını söyleyen bir yakarış... *Sonunda* her şeyini göstermesini söyleyen bir yakarış.

Gitmesi için bir yakarış. Ne olursa olsun, asla ama asla ondan vazgeçmeyeceğinin sözünü vermesini isteyen bir yakarış.

Fermuar sonunda açıldı ve genç kadın kararlı elleriyle elbiseyi olduğu yerde tutmayı sürdürdü. Gözleri kocaman açılmıştı ama Jake kadının gözlerinde korku ya da bir gerginlik görmedi.

Sadece beklenti.

Ve içinde onu yiyip bitiren şehvete denk yoğun bir arzu.

Bir dakika sonrasında Sophie elbiseyi parke zemine bıraktı ve ayağındaki bir çift pembe topuklu ayakkabı dışında üzerinde tek bir şey bile olmadan Jake'in önünde öylece beklemeye başladı.

“Seninim, Jake.”

8

“Vay canına, çok güzelsin.”

Jake’in bu sözleri, ön kapı kapanıp da kollarının arasına girmeden sadece saniyeler önce, bütün ürpermeyi çıplak bedeninden adeta alıp götürdü. Genç adamın dudakları, diğer bütün öpüşmeleri bir anda yok sayan bir öpücükle onu sahiplenerek, isteyerek ve alarak Sophie’nin dudaklarını kapladı. Genç adam, Sophie’nin kalçalarını avuçlarının arasına aldı ve öpüşmeleri gittikçe kontrolden çıkarken bedenini Sophie’nin çıplak bedenine yaklaştırdı. Kadının bacaklarını üst bacaklarının arasına aldı. Fermuarının hemen altındaki kalın şişlik zonkluyor ve Sophie’nin karın kısmında atıyordu.

Sophie, adamın her tarafına dokunmak. bu anın gerçek olduğunu, yine yalnız ve hayal kırıklığına uğramış halde uyanacağı bir rüya görmediğini kanıtlamak istiyordu. Jake, onu öyle sıkı tutuyordu ki dirsekleri kaya gibi sert göğsüne baskı yapıyordu ama Sophie ellerini genç adamın üzerine koyabildi

ve parmaklarını ince pamuklu frak gömleğinin arasından geçirip göğsünü okşamaya başladı.

Oysa bu onun için yeterli değildi. Sophie, bu genç adamdan, bu öpücükten daha fazlasını alabilmek, güzel yüzünü avuçlarının arasında tutabilmek, ellerini omuzlarından ve boynundan yukarı kaydırabilmek için yanıp tutuşuyordu. Jake yanaklarını, çenesini, ardından boyun çukurunu öpücük yağmuruna tuttuğunda Sophie parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. Ardından boynunu geriye atıp tenine öpücükler kondurmaya devam ederken göğüslerini sertçe adamın göğüs kafesine bastırdı.

Ve sonra –*aman Tanrım, bu anı ne kadar zamandır bekliyordu?*– dudağının aşağı, daha aşağı indiğini hissetti; ta ki dili göğüs ucunda kıvrılıncaya kadar.

Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemiş, bir yıldırımın içine girmenin, ılık ve alev olmanın nasıl bir şey olduğunu yaşamamıştı. Önce karnının derinliklerinde patlamalar başladı ardından bu patlamalar, Jake'in vahşi şekilde sahiplenmesini beklerken uyarılmayla zonklayan o noktaya yayıldı.

Soluk soluğa genç adamın adını haykırdı ve o da bir elini cinsel organının üzerinde kaydırırken bir eliyle de Sophie'nin diğer göğsünü avucuna almak için kalçalarından çekerek karşılık verdi. Sophie, genç adamın ona baktığını görmek için bakışlarını ona çevirince o anda göz göze geldiler ve Sophie onu tutan o ince ipin ucunu tamamen kaçırdı.

Vücudunu adama dayamış kendinden geçerken gözlerini kapadı ve beklenmedik orgazmını doludizgin yaşarken

içgüdüsel olarak kalçasını adamın ellerinin arasında sallamaya başladı. Jake'in bu şehvetli dokunuşu, dudaklarını Sophie'nin diğer göğsünde hareket ettirirken bile en özel yerindeki parmaklarının sıcaklığı, haşın ama bir o kadar güzel hareketlerle göğsüne sürtünen kirli sakalı, onu zevkin ilk anından daha da ileriye, nereden çıktığı belli olmayan ve sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bu duyguyu defalarca yaşama arzusuna sürüklüyordu.

Eğer Jake, Sophie'yi yerden kaldırırken bir kolunu dizlerinin altından geçirmeyip diğer kolunu da göğüs kafesinin altına koymasaydı bacakları kesin burkulurdu. Genç adamın dudakları tekrar Sophie'nin dudaklarıyla buluşurken, dili diline dayanırken ona düşünecek zaman vermedi. Jake, onu oturma odasından geçirip koridora doğru taşırken Sophie, sevdiği adamın güçlü kolları arasında sadece ayağındaki topuklu ayakkabılarla bile kendini inanılmaz derecede seksi ve çıplak hissediyordu.

Jake'in bir kapıyı itelediğini duydu ve sonraki hatırladığı şey, onu yumuşak kadife bir yatak örtüsünün üzerine indirdişi oldu. Genç adamın dudağı hâlâ dudaklarında olmasına rağmen Sophie, adamın artık onu öpmediğini, iri elleriyle bileklerinden tutup kollarını başının üzerine kaldırdığını ve orada sıkıca tuttuğunu fark etti. Ve onu tam istediği yerde tuttuğunu.

Elbette ki Sophie ön basamaklarda blöf yapmıştı. Hiç gözleri bağlanmamış, halka açık bir yerde sevişmemişti. Böyle şeyleri yapmaktan korktuğu için değil de uygun adama rastlayamadığından yapmamıştı.

Ta ki bu akşama kadar.

Jake'e kadar.

Bacaklarını adamın beline dolamaya, içine girmesini, onu almasını sağlamaya çalıştı ama Jake idareyi ona vermedi, bunun yerine bedenini kullanarak Sophie'nin vücudunu kendi vücudu altında sabit tuttu.

Güçlü kaslarının altında böyle güzel bir şekilde alıkonulduğu için Sophie, adamın, "Bırak da seni seveyim," diyen güzel dudaklarını izledi. Dudaklarını genç kadının kulakmesine getirdi ve en duyarlı noktayı ısırmadan önce kulağının arkasını yaladı. "Sadece seni sevmek istiyorum."

Sevmek.

Onu sevmek istiyordu.

Sophie'nin kasları, vücudunun hemen yanında boşta duran elinin göğsünden beline, kalçasından baldırına doğru hareket eden o tatlı okşamaları altında tıpkı bir margarin gibi eriyordu. Elinin cinsel organının üzerinde kayması için genç kadın kendini bir kez daha onun için açtı.

Jake, onu tamamen sararken, Sophie kendisinin nerede başladığını ve adamın nerede bittiğini bile anlayamayınca dek sıcaklıkları birbiriyle karışırken genç adam, başını kaldırıp yüzüne baktı.

Sophie inanılmaz derecede güzel orgazmın yeniden onu ele geçirmesi için çaresizce uğraşırken kendini iyice onun eline bıraktığında Jake, "İşte bu," diyerek cesaretlendirdi. Bazen hızlı bazen de işkence edecek derecede yavaş hareketlerle parmaklarını genç kadının içine sokarken Sophie'nin

de iç kasları parmaklarını çekiyor ve sımsıkı kavırıyordu.

Sophie, “Lütfen, Jake,” diye yalvardı, dudaklarından beklenmedik bir yakarış dökülüyordu.

Jake, “Her şeyi,” diyerek söz verdi. “Senin için her şeyi yaparım.”

Ve sonra genç kadının gerilmiş kamını ısırarak ve öpmek için daha aşağı kaymadan önce, ah-çok-kısa-bir-anlı-ğma, dudakları tekrar göğsünün üzerine geldi. Sophie aklında bir yerlerde neler olacağını, Jake’in, dudaklarını sonunda bacak arasına getirip onun tadına bakacağını biliyordu. Hiç şüphe yok ki onunla böylesine yakınlığın nasıl olacağını defalarca hayal etmiş ama gerçekleşeceğini aslında hiç düşünmemişti.

Genç adamın elleri, baldırlarını nazikçe iki yana açtırarak iç kısmına doğru hareket etti. “Ne kadar güzel olduğunu bana göster. Bırak, o güzel tadına bakayım.”

Sevişme boyunca hiç kimse onunla böyle, sanki o açıklıktan ölmek üzere olan bir adammış da Sophie de hemen önünde uzanan bir ziyafetmiş gibi konuşmamıştı.

“Güzel.” Jake, genç kadının zaten uyarılmış tenini üzerinde soluyunca tüm bedenini bir anda bir ürperti sardı. “Çok ama çok güzel.” Ardından başını aşağı, genç kadının organını tamamen kaplayıncaya kadar, dilinin bir seferde yavaşça kamçılmasıyla onu kendinden geçirerek daha aşağı indirdi.

Sophie’nin bu kez bu orgazma hazırlıklı olması, onu sersemleteceğini bilmesi, bunu kabul etmesi ve daha sonra hafızasını kazıyacak olağanüstü zevke tutunabilmesi gerekirdi

Ancak genç adamın sakalı vücut kıvrımlarına, kaygan ve nemli kıvrımlarına, sürtünürken Sophie'nin hiç şansı kalmamıştı. Jake, onun uyarılmış organını dudaklarının arasına alıp emdi ve o inanılmaz derecede duyarlı sinir yumağını emerek çekiştirirken Sophie'nin bacakları titredi ve sevdiği bu adam için gelirken kalbi öyle kuvvetli atmaya başladı ki neredeyse kaburga kemiklerinden dışarı fırlayacaktı. Zevk çılgınlıkları yatak odasında, yüksek tavanda, yerden tavana kadar uzayan camlarda yankılandı. Yaşadığı o büyük zevk seli, içinde tamamen bitmeden sadece azaldığında Sophie, bunun hayatında şimdiye kadar yaşadığı herhangi bir ilişkidekinden daha yoğun bir bitkinlik –ve doygunluk– olduğunu biliyordu. Gözkapakları ağırlaştı, hem de öyle bir ağırlaştı ki yatak Jake'in ağırlığıyla hareket ederken bile genç adamın ne yaptığına bakmak için gözlerini açmayı başaramadı.

Kısa bir süre sonra yatağın bir kez daha hareket ettiğini hissedince Jake'in, yanma geldiğini anladı. Sophie adama doğru uzanırken, gözleri hâlâ kapalıydı. Fakat Jake, genç kadının ellerini tutup dokunmasına izin vermek yerine ellerini kendi ağzına doğru eğince Sophie bir anda gözlerini açmak zorunda kaldı.

Dünyadaki en güzel görüntü onu bekliyordu.

Genç adam başını dua edercesine kadının ellerinin arasına gömmüş bacaklarının arasına diz çökmüş halde, yanık tenli ve kusursuzca biçimlendirilmiş bir Tanrı gibiydi. Sophie'nin ejderha olduğunu tahmin ettiği bir hayvan kuyruğu dövmesi, sırtından göğüs kafesine doğru uzanıyordu. Genç

adam kısa kollu giydiği zamanlarda kollarının etrafındaki şeridi görmüş ama kaslarının sıkıştırmasıyla atan ve yer değiştiren bu beceriyi hiç takdir etme fırsatı bulamamıştı.

Fakat bu akşam çok uzun bir süre genç adamın dövmesine odaklanamadı. Özellikle de cinsel organına ince bir kondom geçirmiş ve şok edecek derecede sertleşmişken. Sophie birkaç dakikadır gözlerini adamın organından alamıyordu, çünkü bu kadar büyük bir şeyin içine sığabileceğine inanamıyordu.

Fakat Jake onunla göz göze geldiğinde Sophie, koyu renk gözlerinde gördüğü şey karşısında şoka uğradı. Gözlerinde sadece arzu yoktu, başka ateşli bir şey daha vardı.

Sahiplenme.

“Bunu yapmamam gerekiyor.” Genç adamın dudaklarından dökülen her bir söz çok hassastı. Eksikti. Yüzü birbirine zıt duygularla mahvolmuş haldeydi. “Ama bu kez öylece uzaklaşamam. Sana sahip olmalıyım, Sophie.”

Sophie, “Evet,” diyerek onu yüreklendirdi. “Al beni. Şimdi.”

Jake başını iki yana sallıyor fakat bunu yaparken bile genç kadının ellerini bırakıp onu kendine yaklaştırmak için kalçalarını avuçlarının arasına çekiyordu. Jake az daha ona karşı çıkmak üzereyken ve Sophie, sonunda tek beden olacakları o muhteşem anı beklerken nefesini tuttuğunda Jake birden durdu ve genç kadının kalçasını öyle sıkı kavradı ki Sophie, sabah kalçasında çürüklerle uyanacağını anladı.

Ve sonra içine girdi, öyle sert ve öyle derine girdi ki adamın adı Sophie’nin şimdiye kadar tattığı en derin zevk çığ-

lıklarıyla dudaklarından dökölüverdi. Gerçekten sevdiği tek adam tarafından böyle arzulanması, Sophie'nin şimdiye kadar hayal ettiğinden binlerce kat daha iyiydi.

Uzanıp adamın yüzünü kendine çekmek için kollarını boynuna doladı. Onu şehvetle karşılariken dudakları umutsuz bir öpüşmeyle birleşti.

Sophie genç adamın dudaklarının arasından, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Bu sözü, Jake'in aniden, büyük bir hızla durmasına neden oldu. Bedeninin bu ani değişimi, adamın yüzüne bakıp onu almaya hazır olduğunu gördüğü ilk andan beri bir kez daha yaşamak üzere olduğu orgazmı daha da tetikledi.

"Seni çok seviyorum, Jake." Artık ona duygularını söylemekten çekinmiyordu. Özellikle de Jake bedenini kullanarak ona karşı neler hissettiğini göstermiş, bedeniyle onu taparcasına sevmişken. Zevk dalgaları vücudundaki her bir hücreye hücum ederken, "Her zaman," diyerek yemin etti.

"Sonsuza kadar."

Sophie'nin bu aşk sözleri onu kıpırtısız tutan engeli kırmışçasına Jake tekrar harekete geçti ve içine öyle büyük bir şiddetle girdi ki genç kadının başı hemen arkasındaki karyola başlığına çarptı ve adının dudaklarından döküldüğü an içine patlayıverdi.

Jake'in kendini hiçbir zaman bağışlamayacağı şeylerin içinde, Sophie'ye böyle vahşice sahip olmasının önüne hiçbir

şey geçemezdi. Fakat kendine olan nefreti, kanlı bir irin gibi aralarında büyürken bile Sophie; kollarında öyle yumuşak, öyle tatlı uyuyordu ki kokusunu içine çekmesine, sıcaklığının tadını çıkarmasına engel olamadı.

Jake ateşli seks olaylarına pek de yabancı sayılmazdı. Gençliğinden beri her tip ve bedendeki kadınları severdi. Ancak Sophie'yle seks, yaşadığı herhangi bir şeyden daha büyüktü ve seksin ötesindeydi.

Onu neredeyse tüm hayatı boyunca sevmiştii. Aslında öyle çok sevmiştii ki şimdi olacaklarla yüzleşirken bile onu sıkıca tutuyordu. Sophie'nin bu güzel çıplak bedeninin onu böylesine kontrolden çıkarmasına hiç izin vermemesi gerekirdi, ama genç kadın elbisesinin fermuarını açıp yere bıraktığında, sonunda Jake'in bunca zamandır istediğı her şeyi verdiğinde, onu arzulayan içindeki o canavara daha fazla karşı koyamamıştı.

Sophie'yi istiyordu.

Ona *arzuluyordu*.

Sophie yanında kımıldarken pencereden süzülen ay ışığı yüzünü, uykusunda bile dudaklarının halinden memnun. tatmin olmuş bir şekilde kıvrılışını görmesine yetecek kadar parlaktı.

Onun gibi bir kadına layık olmak için ne verebilirdi ki?

Jake, büyük bir dikkatle kollarını genç kadının boynundan çekip yataktan kalktı. Sophie karşı koyan bir ses çıkarıp kaşlarının arasında küçük bir çatılma belirince Jake o an genç kadının uyanıp onu gizlice kaçarken yakalayacağını sandı.

"Gözlerini aç, prenses," dedi sessizce.

Sophie onu tekrar yatağa çağırırsa yanına gitmek, hayatının en iyi dakikaları olduğunu inkâr edemediği o güzel anları tekrar yaşamak için bir an bile tereddüt etmezdi. Onu izlemenin dünyadaki diğer kadınlardan daha güzel geldiği için değil de onu kollarında tutarken hissettiği o nadir anlardan dolayı bir an bile düşünmezdi.

Ancak bunun yerine Sophie kollarını bir yastığa dolayıp kendine doğru çekerek iyice yastıkların arasına gömüldü. Jake'in kalbi öyle sıkıştı ki kıyafetlerini sessizce çekip çantasına tıkkarken zar zor nefes alabildi.

Artık gitme vaktiydi. Muhtemelen sabahın üçünde yoldaki tek araba kendininki olacağı için bir buçuk saat içinde şehre varırdı.

Ancak Jake'in tüm yapabildiği, yatak odasının ortasında durup Sophie'ye bakmak oldu. Artık genç kadının teninin ne kadar yumuşak olduğunu, vücut kıvrımlarının ellerinde nasıl bir his bıraktığını tam anlamıyla biliyor, orgazm olurken çıkardığı iniltileri ve kesik kesik nefeslerini hâlâ duyabiliyordu.

Sophie oturma odasında soyunup kendini sunduğunda Jake ona yanaşmamak için kendini durduramadığı gibi şimdi de yatağın kenarına geçip diz çökmesine de engel olamadı. Büyük bir kibarlıkla ellerini genç kadının saçlarında sonra da yüzünde gezdirdi. Sophie uyurken bile yanaklarını genç adamın avuçlarına sürttü ve işte o an Jake göğsünün tam ortasında öyle ani bir acı duydu ki gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Bir gün Sophie'nin kocası ve çocukları olacaktı. O,

başka birine, onu sevecek ve hak ettiği gibi onu önemseyecek birine ait olacaktı.

Fakat birkaç kaçamak saat boyunca Jake'in olmuştı.

Sophie sabahın ilk ışıklarıyla büyük yatakta yalnız uyandı. Jake'in ellerinin, dudaklarının izini hâlâ vücudunda hissedebiliyordu. Duş sesini dinledi ama kiralık ev şüpheli bir şekilde sessizdi. Yatakta doğrulurken kendine, Jake'in tatlı çörek almak için dışarı çıktığını söylemeye çalıştı. Çünkü bu şekilde gidemezdi, öyle değil mi? Dün gece birçok şeyi anlatmıştı zaten, bundan emindi. Aksi takdirde hiçbir şekilde aşkını söylemezdi...

Biraz daha düşündükten sonra genç adamın kıyafetlerinin, çantasının, ayakkabısının da olmadığını fark edince tüm bu düşünceleri tamamen kesildi.

Onu bırakıp gitmişti.

Çarşafı üzerinden çekip cırılçıplak halde sert zemine bastı. Yatak odasının büyük penceresinden dışarı bakarken Napa Vadisi'nin güzelliği hemen önünde uzuyordu ama bu güzelliği görmedi.

Pencerenin camında bütün görebildiği, aşkına karşılık veremeyecek bir adamı sevmemesini çoktan anlamış olması gereken bir kadındı.

Jake onu uzaklaştırmaya, gitmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Sophie, adamın öpüşmesinin altında başka bir

şeyler yattığından çok emindi. Arzudan daha büyük bir şey; başka bir adamla yaşadığından daha derin bir duygusal bağ. Chase ve Chloe'nin arasındaki aşk gibi. Marcus ve Nicola'nın, Gabe ve Megan'ın aşkı gibi bir şey.

Yanılmıştı.

9

İki buçuk ay sonra...

“Gabe’le nişanlandık!”

Lori’nin oturma odasındaki kadınlar, bir yandan Megan’a sarılmak için ayağa fırlarken bir yandan da şaşkınlık içinde bağırıyordu. Arkadaşı, Gabe’in verdiği elmas nişan yüzüğünü büyük bir neşeye arkadaşlarına gösterirken Sophie gülümsedi ve herkesle birlikte çok sevindi. Ancak bütün kahkahalara, neşeye rağmen uyuşmuştu. Konuşmalar bir vızıltı halinde devam ederken tüm bedenini bir soğukluk kaplamıştı.

Elbette ki arkadaşı ve ağabeyi adına seviniyordu. Megan’ın yedi yaşındaki kızı Summer’la yeni bir hayata başlamak üzere olmalarına kesinlikle çok heyecanlanmıştı.

Oysa artık Sophie çok fazla şey hissedemiyordu.

Lori oturma odasındaki kanepeden atladı ve ardından

elinde bir şişe şampanyayla mutfaktan döndü. “Kutlama zamanı!” Diğer elinde de, karnındaki şişkinlikle her zamankinden çok daha muhteşem görünen Chloe için elma suyu şişesi tutuyordu.

Hepsi yerlerine oturduğunda Lori de herkes için birer bardak doldurdu. Beşi –Lori, Megan, Nicola, Chloe ve Sophie– Chloe’nin düğününden birkaç hafta sonrasından beri böyle kız geceleri düzenlemeye başlamıştı. Sophie bu şaşırtıcı grupla zaman geçirmeyi çok seviyordu. Kâğıt üzerinde hiçbirini akla çok uygun gelmiyordu: bir koreograf, bir yeminli mali müşavir, bir pop yıldızı, bir yorgancı, bir kütüphaneci. Fakat hepsi de birbiriyle uyum içerisindeydi.

“Megan’a ve Gabe’e!”

Sophie bardağına uzandı. Tam dudaklarına kaldırıyordu ki birden durdu ve bardağı hızla geri bıraktı. Tatlı, köpüklü sıvı kahve masasının üzerine ve kenarına sıçradı.

“Ne zaman teklif etti?” diye sordu Nicola. “Tüm detaylara ihtiyacımız var, öyle değil mi, kızlar?”

Megan’ın yüzü kızardı. “Aslında, Chloe’nin düğününde teklif etti.”

Herkes şaşkınlıkla baktı. “Ama bu, bakalım, ne kadar zaman oldu?” Lori, hesaplamak için durdu.

“İki buçuk ay,” dedi Sophie. Bu sayı beyninin içine bir delik gibi kazınmıştı.

“Bu kadar zaman mı geçti?” Lori, Megan’a döndü. “Neden bize o gece söylemedin?”

“Bunu uzun bir süre sır olarak saklamayı planlamadık,

yemin ederim.” Megan, Chloe’ye baktı. “Gabe beni asmalara arasına götürerek bir dizinin üzerine çöktü. Haftalardır yanında bir yüzük taşıdığını, bana evlenme teklif edeceğinde her şeyin kusursuz olmasını istediğini söyledi.” Megan artık heyecanını saklayamıyordu. “Eşim olup olamayacağını çoktan Summer’a sormuş bile.” Aynı anda hem burnunu çekip hem de kıkırdadı. “İkisi de benden sürekli bir şeyler saklıyor. Başım büyük belada,” dedi ama Megan’ın sadece hayatının aşkını bulduğu için değil aynı zamanda kızını büyütmeye yardım edecek doğru bir eş ve baba bulduğu için ne kadar mutlu olduğu ortadaydı.

“Çok romantik,” dedi Lori. “Ama bunu bize daha önce söylemeliydin. Haksız mıyım, Soph?”

Sophie, gülümsemesinin normal göründüğünü umarak başını öne doğru salladı. “Haklısın.”

“Bu, senin günündü,” dedi Megan, Chloe’ye. “Ve sonra da bir süre kendimize saklayarak tadını çıkardık sanırım.”

“Sorun değil,” dedi Chloe. “İkinci kez hamile kaldığını söylediğin sürece tabii.”

Sophie nefes alırken adeta boğuluyordu. Normal şekilde nefes almaya çabalarken anında gözleri sulandı.

Kanepeden kalkıp Lori’nin misafir banyosuna gitmeden önce, “Pardon, şampanya yanlış yere gitmiş olmalı,” dedi.

On hafta, iki gün, on beş saat. Genç adamın kollarında Sophie’ye hayal ettiğinin de ötesinde bir zevk yaşatmasının ve sonra gecenin bir yarısı ortadan kaybolmasının üzerinden geçen süre buydu. Ya regl döneminin düzensiz olması ya da

iş konusunda çok stresli olduğu için bu dönemin geciktiğini hesaplamasına yetecek kadar zaman olmuştu.

Hayır, bu kadar gecikmesinin çok daha bilimsel –ve şaşırtıcı– bir nedeni vardı.

Hamileydi.

Lavabonun üzerindeki oval aynanın karşısında durup kendine baktı ve farklı görünüp görünmediğini anlamaya çalıştı ama gözaltındaki çukurlar elmacık kemiklerinin çıkıntısı, hiçbiri de içinde bir bebeğin büyüdüğüyle ilgili bir belirti göstermiyordu.

Hayır, bunlar kendine acımasından daha karmaşık bir şeyin sonucu olamazdı.

Yarım düzine –marketteki her markadan– gebelik testi aldığından beri geçen sekiz saat içinde bin kez kendine, *nasıl oldu*, diye sorup durdu.

Hiç şüphesiz, cevabı biliyordu. Jake prezervatif kullanmıştı, bunu gayet net hatırlıyordu. Fakat belli ki prezervatif paketlerinin üzerindeki sorumluluk kabul etmeme yazısının bir nedeni vardı.

Testin üzerinde defalarca mavi çizgiyi ve belli ki bir kelimenin, hayatın değiştiği haberini vermenin çift mavi çizgiden daha iyi bir yolu olduğuna inanılıyordu. Bu HAMİLE kelimesini görmenin yarattığı şoka rağmen durumun böylesine ironik olması Sophie'yi hiç etkilememişti.

O Sevimli 'ydi!

İlk kez çılgınca bir şeyler yapması, çok ama çok istediği bir şeyi elde etmek için ilk kez tedbiri elden bırakması, tüm

bunların bedelini ödemesiyle sonuçlandı.

Sırf onunla bir gece geçirmeyi bu kadar çok istediği için kaç kez kendine yalan söylemişti? Liste bir hayli uzundu ama bir kez daha, en iyi yolun kendine gerçeği hatırlatmak olduğunu bildiği için her önemli maddeyi halletmeyi başarmıştı.

Yalan: Jake'i yeterince severse sonunda o da aşkına karşılık verirdi.

Gerçek: Hayatının her anını ona duyduğu aşkı gösterecek geçirebilirdi ve Jake onu hiçbir zaman sevmezdi. Ah, onu da tıpkı diğer Sullivan bireylerini sevdiği gibi seviyordu. Ancak aşk, Jake McCann'ın kendini kaptıracağı bir şey değildi. Bunu doğrudan yüzüne söylemişti zaten.

Yalan: Sophie'ye âşık olmayı çok garip bir şeymiş gibi görmesinin tek nedeni, ağabeyleriyle yakın arkadaş olmasıydı.

Gerçek: Daha fazla hayal görebilir miydi? Jake ona âşık değildi. Çırılçıplak, istekli bir bedenle kendini onun önüne attıktan sonra her erkeğin yapacağı şeyi yapmıştı.

Yalan: Jake, onun için yeterince iyi olduğunu düşünmüyordu ama Sophie onu bunun tam tersine ikna eder etmez sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardı.

Gerçek: Jake, Sophie'nin şimdiye kadar tanıdığı en özgüvenli adamdı. Tuhaf bir şey varsa, o da genç adamın sıkıcı,

sevimli bir kütüphaneciyle mutlu olabileceğini düşünmüyordu. Onu istemiyordu. Nokta.

Yalan: Akıllarını başlarından alan öpüşmeleri, muhteşem seksleri Jake'in onu sevdiği anlamına geliyordu, öyle olmalıydı.

Gerçek: Seks sihir değildi. Orgazmlar duygulara bağlı değildi. Sophie, bunlardan başka bir anlam çıkarabilecek kadar umutsuz vakaydı.

Yalan: Jake'in kollarında muhteşem bir gece geçirebilir ve sonra bu günahkâr saatlerin dışında hiçbir şey değişikliğe uğramadan normal hayatına dönebilirdi.

Gerçek: Her şey değişmişti.

Ve kendine sıraladığı gerçekler listesine rağmen Sophie, genç adamın o gece ona nasıl baktığını hatırlamadan duramıyordu. Yüzündeki o vahşi sahiplenmeyi hayal mi etmişti? Bedeninden daha çok ruhuna dokunduğunu düşünmüştü. Onun da mümkün olduğu kadar ruhunun derinliklerine dokunduğunu sanmıştı.

Kes şunu, Sophie!

Jake'in muhtemelen baktığı her kadınla böyle seviştiği ve geçirdikleri o gecenin birbirlerinin ruhlarına dokunmakla hiçbir alakası olmadığı gerçeğini kabullenmesi gerekiyordu.

Onu sevdiğini söylediğine hâlâ inanamıyordu. Her zaman.

Sonsuza kadar.

Tanrım, banyonun ortasına bir top gibi kıvrılmayı ve buradan hiç çıkmamayı istiyordu. Gerçeğe karşı onu kör eden gözlerindeki yıldızlarla aptal Sophie Sullivan. Şimdi ne olduğuna bak.

Hamileydi.

Jake'in bebeğine.

O esnada kapı çalındı. “İyi misin?”

Gelen Lori’ydi. Sophie hemen yüzüne biraz su çarptı ve gerçekten lavaboyu kullanıyormuş gibi görünmesi için sifonu çekti.

Ardından kapıyı açıp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. “Gabe ve Megan’ın nişanlanması çok heyecan verici, değil mi?”

“Elbette öyle.” Ama Lori gülümsemiyordu. “Herkes gitikten sonra seninle konuşmam gerekiyor; o yüzden bir yere gitme, tamam mı?”

Sophie, ikiziyle ilgili bir terslik olduğunu düşünerek bir an endişelendi. Kendi şok edici olaylarıyla, Lori’nin onun desteğine ihtiyacı olup olmadığına dikkatini veremeyecek kadar çok mu meşgul olmuştu?

Lori, Sophie’ye döndüğünde kapıyı kadınların arkasından daha tam kapamamıştı bile. “Dökül bakalım, kardeş.”

Sophie’nin lavaboda yıkadığı bardak parmaklarının arasından kayıp beyaz porselenin üzerinde dağıldı. Eskiden her

zaman mantığın sesi, kız kardeşinin omzunda ağladığı kişi olmuştu.

Ve bu kez her şey tam tersine dönmüştü.

Lavabonun kenarında kendini hazırladı. Ağlamayacaktı.

Hayır. Ağ-la-ya-cak-tı.

Fakat Lori, genç kadının arkasından geçip omzuna sarıldığında gözyaşları, musluktan akan su kadar hızlı ve yoğun bir şekilde yanaklarından süzölmeye başladı.

İçinde tuttuğu, kendi başına üstesinden gelmeye çalıştığı her şey bir an içinde paramparça oldu. İçindeki her şeyin sanki lavabodaki cam parçaları gibi parçalara ayrıldığını hissetti.

Hıçkırıkları bedenini öyle harap etmişti ki Lori onu tutmasaydı kesinlikle dik duramazdı. Nasıl olduysa Lori musluğu kapadı ve Sophie'yi beraberinde kanepeye götürürken Sophie ona sıkıca tutundu. Geçen yıllar boyunca bitmek bilmeyen kavgaları hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Önemli olan, hiçbir şekilde yalnız olmadığını bilmektir.

Sophie sonunda ağlamayı bıraktığında tüm bedeni acıyordu. Lori, "Bekle bir saniye," dedi ve birkaç saniye sonra elinde bir tuvalet kâğıdı rulosuyla döndü. "Üzgünüm, elimdeki en iyi şey bu."

Sophie'ye göre bu kâğıt burnunu temizlemesi ve yüzünü silmesi için iynin de ötesindeydi.

"Vay canına." Lori, kardeşine baktı. "Gerçekten berbatsın."

İkizinin bu korkunç gerçeği belirtme şeklinin aslında Sophie'yi güldürmemesi gerekirdi ama boğuk bir kıkırda-

mayı bastıramadı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Lori kardeşinin eline uzandı. “Sadece daha önce hiç böyle görünmedin. Beni korkutuyorsun.”

“Korkan tek sen değilsin.” Fakat gerçek şu ki korkmak, şu an hislerinin yanında çok dokunaklı, çok anlamsız kalıyordu.

“Jake sana ne yaptı?”

Elbette ki Lori, ikizinin acısının temelinde ne –kim– olduğunu hemen anladı. Ancak Sophie tam olarak, *ah, bilirsin işte, hayatımda yaşadığım en güzel, en günahkâr geceyi geçirip ardından beni gecenin bir vakti yapayalnız bırakmasının... hamile bırakmasının ve onsuz kalmamın dışında çok fazla bir şey değil*, diyemedi.

Kız kardeşine bir cevap vermek için ağzını açtı ama tek bir kelime bile çıkmadı.

“Onunlaydım, değil mi? O gece, düğünden sonra?”

Sophie başarıyla onayladı. En azından bunu yapabildi.

“Nasıldı? Hayır, bekle.” Lori elini uzattı. “Sorduğumu unut. Kardeşlerimden birinin seks hayatını duymak çok hoş olurdu.”

Ancak Jake kardeşleri değildi. Sırf evlerinde büyümesi aslında onlardan biri olmadığı gerçeğini elbette değiştirmiyordu.

“Sadece çok müthiş olduğunu düşüneneğim,” dedi Lori.

Sophie ne beklenildiğini bildiğinden bir kez daha başını salladı.

“Müthişten de mi öte?”

Sophie iç çekip sonunda sözle karşılık verebildi. “Evet.” Ama kaçamak yaşadıkları birkaç saatin heyecan verici detayları, hâlâ önemli olmasına rağmen, sonunda başına ne geldiğini öğrenir öğrenmez arka plana düşmüştü.

“Hamileyim.”

İşte söyledi. Ve, ah, keşke Lori şu an kendi yüzünü görebilseydi.

“Bekle.” Lori, Sophie’nin onu yirmi beş sene boyunca görmediği kadar şaşkın görünüyordu. “Sen sadece h... olduğunu söyledin sanıyordum...” başını iki yana salladı. “Bu kelimeyi bile söyleyemiyorum, Soph.”

“Düğünden bu yana regl olmadan.”

“Bunca zamandır onunla gizlice mi görüşüyordun?”

Sophie çıkıştı. “Dalga mı geçiyorsun? Bir defa yaptık...” muhteşem bir seks, “...ve o gecenin bir vakti gizlice gitti.” Onu Napa Vadisi’nin tepelerindeki büyük bir evde, büyük bir yatakta yastıkların dışında hiçbir şeye sarılamaz halde bırakıp gitti.

“Onu öldüreceğim.” Lori kanepeden kalktı ve tezgâhın üzerindeki ceptelefonunu aldı. “Kalbini parçalayacağım. Daha da iyisi, bir daha hiç kimseyi hamile bırakamayacağından emin olacağım.”

Sophie, kardeşi telefon rehberinde Jake’in numarasını bulamadan saliseler öncesinde onu tuttu. “Dur! Onu arayamazsın! Henüz bir şeyden haberi yok!”

Lori’nin parmakları hâlâ telefonun üzerindeydi. “Ona söylemedin mi?”

“Hayır. O geceden beri hiç konuşmadık. Testi de bu sabah aldım.” Sophie, telefonu kız kardeşinin elinden zorla çekti. “İntikamımı almak istediğin için seni seviyorum ama bu konuyla kendim başa çıkabilirim.”

Ne sebeple olursa olsun Sophie mutlu değildi fakat uzun süre ağlamasının –ve kız kardeşine olayları itiraf etmesinin– ardından kendini biraz daha iyi hissediyordu. Daha güçlü.

Parçalanmadan Jake’le yüzleşebilecek gibi hissediyordu.

“Buna inanamıyorum,” dedi Lori. “Sırf ‘bana zarar verecek’ diye kim-olduğunu-gayet-iyi-bildiğin bu şeyi bozmak için benimle bir yıl uğraştın ve şimdi o sadece tek bir gecede başını büyük bir derde soktu.”

Başka bir durumda olsa bu söyledikleri çok kötü niyetli gelebilirdi ama Sophie öyle olmadığını biliyordu. Bu sadece Lori’nin durumlarının zıtlığını ifade etme şekliydi.

“Başıma böyle bir şey geleceğini hiç düşünmemiştim,” dedi.

Fakat beyninin içindeki bir ses, *bunun nasıl sonuçlanacağını bilseydin bile yine aynı şeyi yapardın. Onunla birlikte olma şansı için her şeyden ama her şeyden vazgeçerdin*, diyordu.

“İyi sonuç verebilirdi, bilirsin,” dedi Lori, gönülsüzce. “Belki Jake harekete geçecektir. Belki de ikiniz gerçekten bunu başarabilirsiniz.” Sophie’nin karnına baktı. “Şey, üçünüz sanırım.”

Sophie işin aslını biliyordu. “Sadece mecbur kaldığı için benimle olmasını istemiyorum.” Oksijenin ciğerlerine gir-

mesine ve gücünü toparlamasına yardım etmesi için derin bir nefes aldı. “Aşk istiyorum.”

Bütün kardeşlerinin bildiği şeyin doğruluğunu şimdi Lori’nin gözlerinde görebiliyordu: Jake aşka inanmıyordu. Sophie hayatının geri kalanını onu ikna etmek için geçirebilirdi ama bu sadece boşa zaman harcamak olurdu.

“Ah, Soph.” Lori kaşlarını çatı. “Onu öldüreceğim. Tabii haberi verir vermez.”

Sophie her şey için Jake’i suçlayabilseydi o zaman bir şeyler çok daha kolay olurdu. “Her şey onun hatası değildi. Benimle yatması için onu kandırdım. Öylece çekip gitmesini imkânsız hale getirdim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” Lori, kardeşinin elini bıraktı ayağı öfkesinden parke zemine takıldı. “Jake gibi bir adamı senle yatması için nasıl tuzağa düşürebildin? Ayaklarını yere mi yapıştırdın, sana durman için yalvarmasına rağmen üzerine mi atladın?”

Sophie, kız kardeşi onu güldürdüğü için çok mutluydu. En zor zamanda bile hem de. “Detay istemediğini söylemiş-tin,” diye hatırlattı ikizine.

“Peki. Tamam. Detay yok. Ama sen, onun karşı cinsle yaşadığı türden bir deneyim geçirmedin. Onu baştan çıkarak bir bebekten şeker çalmış gibi oldun.”

Bebek kelimesi bir anda ikisini de en önemli konuya çekti.

“Bir bebeğin olacak, Soph.” Lori’nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Sophie ellerini karnının üzerine koydu fakat içindeki şeyin bir bezelye tanesi kadar olduğunu biliyordu. İşte o anda aklına dank etti.

Bir bebek.

Çok korkmasına rağmen birden heyecanlanmadan edemedi. Gözleri Jake'e benzeyen, eğer onun enerjisine sahip olursa Sophie'nin canına okuyacak bir kız ya da erkek çocuğa sahip olacaktı.

"Onu çok seveceğim."

Lori her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Hepimiz seveceğiz."

Ah, Tanrım. Ailesi. Annesi. Ağabeyleri. Bu duruma ne kadar çok üzüleceklerini düşünmek dahi istemiyordu.

"Sakın kimseye bir şey söyleyeyim deme."

"Ama..."

"Hiç kimseye, Lori. Yemin et. İsteddiğim gibi bu konuyla -Jake'le- yalnız başa çıkmama izin verirsen daha iyi olur."

Lori suratını astı. "Tamam," dedi hiç istemeden. "Ama sakın unutma, arkanda sana destek olacak en az yedi kişi var. Özellikle de altısı kocaman yumruklara sahip."

Sophie gülümsedi. "Teşekkürler, Lori."

"Hey," dedi kardeşi sırtarak. "Bunun ben değil de sen olduğuna memnunum."

Şimdi karşısında Sophie'nin her zaman tanıdığı ve sevdiği kötü Lori vardı işte. "Bir saniyelğine de olsa az kalsın ağlıyordun," dedi Sophie.

"Ağlamadım."

"Ağladın."

Bu her zamanki tartışma seslerinin Sophie'ye biraz daha yardımcı oldu. Hem de tekrar dışarı çıktığında kendini yeterince güçlü olmasına ve ne yapılması gerekiyorsa onu yapmaya karar vermesine yetecek kadar.

Jake'e artık baba olacağını söyleme zamanı gelmişti.

10

Jake'in ofis olarak kullandığı evindeki masanın üzerinde kaplayan hesap tablolarındaki sayılar gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. Normalde onun için kelimeleri işlemek ne kadar zorsa sayıları işlemek de bir o kadar kolay olurdu.

Sabah yeniden uğraşması gereken bir işi şimdi yapmaya çalıştığının bilincinde olarak masasından kalktı. Bu akşam evde kalmasının tek nedeni bazı işleri halletmektir. Bunu yapamayacaksa o zaman içkinin su gibi aktığı bir barda kendini daha iyi hissedebilirdi.

Tezgâhın üzerinden ceptelefonunu aldığı anda Zach'den bir cevapsız çağrı geldiğini gördü. On haftadır Sullivan ailesinden kaçma çabasına girmişti. Kız kardeşlerine ne yaptığını bilmedikleri için Zach'le, Marcus'la, Chase'le ya da Gabe'le yüz yüze gelememişti. Şimdiye kadar en alçaldığı dönemdi bu, öyle alçalmıştı ki yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu. Hâlâ uyanıp her şeyin korkunç bir rüyadan ibaret olmasını umuyordu

ama uyuyabildiği her an tek gördüğü, Sophie ve onu sevdiğini söylediği anda gözlerindeki bakış oluyordu.

Sonsuza kadar.

Sophie'nin onu gerçekten sevmediğini gayet iyi biliyordu. Pembe elbiseli ve atkuyruklu küçük bir kız olduğu o zamanlardan beri muhtemelen çocuk günlüklerinden birine yazdığı Jake McCann hayalini seviyordu.

Sophie, yaptıkları için onu hiçbir zaman affetmeyecekti. Ayrıca Jake onun affını da hak etmiyordu zaten, tıpkı şu andan itibaren genç kadının ondan uzak durmasının en hayırlısı olduğunu bildiği gibi. Çünkü artık Jake onun tadını, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Gürültünün ve kargaşanın, onu düşünmesini engelleyeceği bara gitmesi gerekiyordu. Ceptelefonunu cebine koyup arabanın anahtarını aldığı gibi ön kapıya fırladı.

Sophie Sullivan kapının ön basamağında duruyordu. "Ah, selam. Ben de tam kapıyı çalmak üzereydim."

"Burada ne halt ediyorsun?"

Aslında Sophie, Napa'daki kiralık evine geldiğinde de aynı kelimeyi kullanmıştı. Ona bu kadar saldırgan bir tutumla yaklaşmanın, geçmişteki davranışlarını telafi etmediğinin farkındaydı ancak genç kadının Jake'in aklını karıştırdığı düşünülecek olursa elinden gelenin en iyisi buydu.

Sophie çok kararsız ve huzursuz görünüyordu. Aynı zamanda yorgun, en az Jake'in kendini hissettiği kadar yorgun.

"İçeri girebilir miyim?"

"En son ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Kelimeleri

adeta hırlayarak söylemişti, ama Sophie solgun görünmesine ve gözleri kocaman açılmasına rağmen gitmek için kıvıldamadı bile.

“Evet,” dedi usulca. “Seninle konuşmak için burada olma nedenim de bu.”

Jake, Sophie yakınlarındayken kendine güvenmiyordu. Tıpkı beklediği gibi, onu tekrar görürse yatağa çekip zincire bağlama dürtüsünü gerçekleştirmek için sadece bir bakış yeterli olacaktı.

Tanrım, onu nasıl baştan çıkaracağını düşünürken bile rahatsız oluyordu.

Sevimli.

O tatlı, masum ve *sevimli* görüntüsünün altında aslında haylaz bir kadın olduğu anlaşıldığı zaman yatakta zevkten kıvranan, zevk çılgınlıkları atan seksi bir kadından ziyade sevimli olduğunu hatırlamak zorundaydı.

“Bu akşam buna zamanım yok.” Jake’in yapmak istediği son şey onu incitmekti ama eğer kalırsa, eğer tekrar ona dokunmasına izin verirse sonunda onu daha çok incitirdi. “Bara gitmem gerekiyor.”

“Çok kötü,” dedi genç kadın. “Çünkü konuşmamız gerekiyor. Hem de hemen.”

Sophie, Jake’in şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığı ateşli Sophie Sullivan, onu itip yanından geçti.

Jake kapıyı kapatıp genç kadına döndüğünde bu kadar güzel bir kadın olmasına, bu kadar güzel kokmasına, onu tekrar kendine çekmeyi böylesine çok arzulamasına karşı ver-

diği tepkiyi bastırmaya odaklandı. Neredeyse tamamen kaybettiği kontrolünü bırakmamaya öylesine odaklanmıştı ki az kalsın Sophie'nin söylediği şeyi kaçıyordu.

“Hamileyim.”

Dünya neredeyse Jake'i düşürecek şekilde bir anda durdu. Beyni genç kadının söylediklerine odaklanmaya çalıştıysa da bir türlü anlayamadı. Sadece duyduğunu sandı, kulaklarına inanamıyordu.

Genç kadının karnına baktı. Belini saran kazağı ve dar eteği karnının hâlâ düz olduğunu görmesi için yeterliydi.

“Muhtemelen bir sonraki ay da regl olmayacağım.”

Baba olacağı düşüncesi karşısında Jake'in içini bir panik kapladı. Çocuk sahibi olmak planında yoktu. Böyle bir şeyin hiçbir zaman olmayacağından adı gibi emindi.

“Benden olduğuna emin misin?”

Genç kadın, Jake ona başka bir soru sormak yerine sanki yön değiştirip çenesine bir yumruk patlatmış gibi bakıyordu. “Düğün iki buçuk ay önceydi.” Sophie'nin sakinleşmeye çalıştığı ortadaydı. “Uzun zamandır...” Durdu. “...birlikte uyuduğum tek adam sensin. Başkasından olamaz.”

Panik ve şok genç adamın boğazını parçalıyordu, ama bu durum ona ve çocuğuna sahip çıkma konusundaki erkeksi içgüdüsünden daha ağır basamadı.

Sophie'nin ona ait olduğunu bilmek içini rahatlatdı.

Sadece ona ait olduğunu.

Genç kadın derin ve keyifsiz bir nefes aldı. “Sana olanları anlatmak için buraya geldim. Sürekli küçük kızımın ya

da oğlumun senin çocuğun olup olmadığı düşünmemen için bilmeyi hak ediyorsun.”

Kelimelerinin ve sözlerinin anımsattığı görüntü az kalsın Jake’in dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

Küçük bir kız çocuğu. Ya da erkek.

Onun kızı ya da oğlu.

Hâlâ çok sert sayılabilecek bir ses tonuyla Jake, “Ne kadarlık?” diye sordu.

“Sanırım on iki ila on dört haftalık, yani... o kadar geciktim.”

Jake, iş ve tatil ya da çocukken yapılan kavgaların dışında zamanı hiç saymamıştı. “Doktora göründün mü?” Bebeği ve Sophie’yi sahiplenecek içgüdülerini yumuşatmayı başaramadığı için ses tonu hâlâ sertti. *Şimdilik.*

Sonsuza kadar.

Sophie, genç adamın sorusuna şaşırmış görünüyordu. “Yarın için randevu aldım.”

“Güzel,” dedi, her zamanki gibi Jake’i kendine çeken güzelliğine ve ona daha yakın olmaya ihtiyaç duyarak. Ancak bununla mücadele edeceğini hatırlayamıyordu. “Seninle geleceğim.”

“Bekle.” Sophie başını sağa sola sallayıp, genç adamın kapadığı boşluğu biraz daha artırarak geri çekildi. “Buraya sana hamile olduğumu söylemeye geldim. Ayrıca senden hiçbir şey istemediğimi belirtmeye. Ve çocuğun senden olduğunu kimsenin bilmesine gerek olmadığını anlatmaya.”

“Bilmeyeceklermiş gibi sanki.”

Genç kadın, Jake'in bu tepkisi karşısında şoka uğramış görünüyordu. Fakat yaşadığı şoka rağmen, hatta Jake aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam ederken bile o bir santim dahi yerinden kıpırdamadı.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Sophie. "Senden hiçbir şey istemediğimi, her zamanki özgür hayatına devam edebileceğini duyunca çok sevineceğini sanıyordum."

Özgür kelimesi kulağa bir küfür gibi gelinceye kadar zihninde döndü durdu.

"Öylece çekip gitmene izin vermeyeceğim, Sophie. Ailenin, arkadaşlarının sana bunu herhangi bir adamın yaptığını düşünmelerine müsaade etmeyeceğim." İşaretparmağıyla kendi göğsünü gösterdi. "O benim."

Bir dakika sonra Jake, öyle olmadığını Sophie'ye kabul ettirmeye çalışıyordu ama gerçek ortaya çıktı: Jake çaresizce bu çocuğun kendine ait olmasını istiyordu.

İçinden bir ses, *Sophie'nin de tabii*, diye dalga geçti. *Sonunda istediğin her şeyi elde edebilirsin. Bunların hiçbirini hak etmesen de.*

"O gece neler olduğunu muhtemelen unuttuğunu biliyorum ama ben unutmadım." Genç kadının hayal kırıklığı tam anlamıyla öfkeye dönüşmüştü. Bu da Jake'in var olduğunu bile bilmediği bir özelliği idi.

"Gizlice kaçacak bir fırsat bulur bulmaz gittin, muhtemelen de daha gitmeden önce bir acil çıkışın olmasını istiyordun. İkimiz de benimle birlikte olmaya hiç ilgi duymadığını biliyoruz. Hamile olmam kesinlikle bunu değiştirmez.

Uzun zamandır beni fark etmeni istiyordum. Beni görmeni. Ve sadece bir geceliğine bunu yaptın. Fakat istediğim şeyi elde etmeme rağmen hiçbir anlam ifade etmedi.” Başını sağa sola salladı. “Harika bir gece yaşadık ama ben seksten daha fazlasını istiyorum. Sonsuz bir aşk istiyorum. Chase’in son-
suza kadar ona ait olacağı sözünü verirken Chloe’ye baktığı gibi bir bakış istiyorum.”

Jake, genç kadının ona böyle, her zamanki şekil değiş-tirmiş hayranlığı olmadan, taparcasına sevgisi olmadan bak-masından nefret ediyordu.

Ayrıca kendini bir kahraman gibi de hissetmiyordu. Fakat başka birinin gözlerinde, en azından, tam anlamıyla bir pislik değildi.

Şu ana kadar.

Genç kadının ağzından çıkan her kelimedenden kırgınlık dökülüyordu. Ancak Jake şu an bununla baş edemezdi. özel-likle de halledilmesi gereken daha önemli şeyler varken. An-nesiz büyümüştü ve babası da olmasaydı muhtemelen daha iyi olurdu. Çocuklar onun için hesapta olan bir şey değildi fakat sandığı kadar kontrolden çıkmadığını fark etmeye baş-ladığı için kesin tek bir şey vardı.

Çocuğunun annesiz ve *babasız* büyümesine izin verme-yecekti.

“Bir çocuğum olacağını söylediğine göre o zaman ev-lenmemiz gerekiyor.”

Sophie’nin ağzı bir karış açık kaldı. “Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?”

Evet, onu duymuştu. Cesur ve gözü pek her bir sözü Jake'i hayatından çıkarma niyetindeydi.

"İki saat içinde Vegas'ta olabilir ve bu işi halledebiliriz."

"Seninle evlenmeyeceğim, Jake," dedi Sophie ve ardından şaşkın bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Dünyadaki bütün insanların içinde bir tek senden böyle bir şey beklemezdim."

Çocuğunun hayatının bir parçası olma isteğinin böyle-sine önemli olma nedeninin yetiştirilme tarzından kaynaklandığını nasıl da anlamazdı? Sırf Jake'in planlamadığı bir bebeğe hamile kalması, çocuğun babasını tanımadan büyümesine göz yummayacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Benim çocuğuma hamilesin." Sophie'ye uzandı ve bir adım bile uzaklaşmadan ellerini omuzuna koydu. Bu, sonunda istediği her şeye sahip olma fırsattı. Sadece Sophie'ye değil, bir aileye sahip olacaktı. "Benim çocuğum, Sophie. Onu benden saklayamazsın."

"Hayır," dedi Sophie, Jake'in tavrına karşılık gerilerek. "Sana böyle bir şey yapamam."

"Ama beni bununla tehdit ediyorsun."

Sophie başını sağa sola salladıysa da Jake'in kollarından çekilmek için uğraşmadı. "Etmiyorum. Yemin ederim. Sadece seni beladan kurtarmaya çalışıyorum."

"Beladan kurtulmanın canı cehenneme."

Sophie, genç adamın böyle konuşması karşısında irkildi ve Jake, onu kaybetme düşüncesi çoktan boğazını parçaladığı için bir kez daha küfretme noktasına geldi. Ama ya çocuğu kaybetme düşüncesi?

Böyle bir şey mümkün değildi.

Jake'in ikisini bir arada tutma konusundaki çaresizliği her şeyden daha ağır basıyordu.

“Bir hafta.”

“Ne?”

“Benimle evlenmen konusunda seni ikna etmem için bir hafta istiyorum.”

“Yedi gün içinde seninle evlenmem için beni ikna edebileceğini ciddi düşünüyor musun? Sen hayatımda tanıdığım en küstah, en bencil...” Sophie, aşağılayıcı konuşmalarının tam ortasında durdu. Belli ki kontrolü tekrar kazanmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. “Bak, eğer çocuğun hayatının bir parçası olmak istiyorsan seni ondan saklamayacağım. Bir aile olmak için evlenmemiz gerekmediğini ikimiz de biliyoruz. Neden böyle davrandığını ya da nasıl olur da isteklerini kabul edeceğimi düşünürsün, bilmiyorum.”

Çünkü kollarımın arasında geçen sadece birkaç saat, senden önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlamamı engelliyor. Sadece pek de iyi olmadığını biliyorum.

Jake'in büyürken yaşadığı muhit, sadece tek parça halinde kaldığından emin olmak için ne yapması gerekiyorsa bunu çabucak öğrenmesini gerektirecek kadar kötüydü. Doğru ya da yanlış, hayatı risk altındayken hiçbirinin bir önemi yoktu.

Bu kez üç hayat da risk altındaydı –onun hayatı, Sophie'ninki ve çocuklarınınki– ayrıca onlar için elinden geldiği kadar çok mücadele edebilirdi.

“Napa Vadisi’nde evime gelen ve kıyafetlerini çıkaran sendin.” Konuşmadan önce kimin kimi baştan çıkardığını hatırlatmasının her şeyi mahvetmesine kayıtsız kaldı. “O nedenle bana en azından yedi gün borçlusun.”

Sophie uzun bir süre ona baktı, hem de Jake’in onu istediği noktadan vurduğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

“Eğer, evet, dersem haftanın bitiminde bunu kendi tarzımda yapmamı kabul edecek misin?”

Hayır. Böyle bir şeyi yapamazdı, bebeğine ya da bebeğinin annesine sahip çıkmamayı bir milyon yılda bile kabul lenemezdi ama Sophie böyle olacağını bilirse bunun amacına bir yararı olmazdı.

Hünerini göstermek için bir haftaya ihtiyacı olduğunu bildiği için Jake başını sallayarak onayladı, böylece sadece yalan yığınının üzerine bir yalan daha eklemiş oldu. Yine de henüz hile yapmıyordu, özellikle de cinsel ilişkilerinin genç kadının fikrini değiştirme konusunda en iyi fırsat olduğunu bilirken. Bunun için cehennemde yansa bile.

“Yatak da anlaşmanın bir parçası, Sophie. Tartışmaya kapalı.”

Genç kadın bir kez daha şaşırıırken, “Açıkçası,” diye karşılık verdi, “bir hafta içinde birkaç kez seks yapacağız ve sonra sen yine gideceksin, ben de kendi hayatımla ilgileneceğim.” Sanki bunu öyle ya da böyle pek umursamıyormuş gibi görünerek omuz silkti.

Jake yanlış bir adım attığını sonradan fark etti. Haftanın

sonunda genç kadın, yaşadıkları o muhteşem sevişmeleri, aralarındakinin sadece bundan ibaret olduğunu kanıtlamak için kullanacaktı. Bir kadına böyle bir şeyin tam tersi olduğunu kanıtlamak zorunda kalmamış hatta böyle bir şeyi istememişti bile.

Ama bu, şu an içinde bulunduğu durumun getirdiği bir şeydi. Özellikle de ona dokunmamak için bu kadar zorlanmasının pek de önemli olmadığını düşününce. Onunla yeneden sevişmeden değil yedi hafta, yedi saat bile dayanamazdı.

“O halde anlaştık mı?”

“Pekâlâ.” Genç kadının dudaklarından dökülen tek bir kelimede bile sadece öfke vardı. “Sana yedi gün vereceğim, ama ailemden hiç kimseye bizden bahsetmeyeceksin. Ve tabii bebekten.”

Kimsenin bilmemesi oldukça mantıklıydı. Eğer öğrenirlerse ağabeyleri onun peşine düşerdi. Ve onu öldürürlerdi.

“İkimizden başka biri biliyor mu?”

“Sadece Lori. Öğrendiğinde sana korkunç şeyler yapmak istedi. Gerçi hâlâ da istiyor.”

Eğer ailesi sürekli işlerine burunlarını sokmazsa, özellikle de ağabeyleri onu belirli bir kalıba sokarsa yedi gün içinde sevdiği kadını kazanmak kesinlikle çok daha kolay olurdu. Fakat onun için çok büyük bir anlam ifade eden ailesinden böylesine büyük, önemli bir şeyi saklaması, aklına pek yatmıyordu.

“Farklı görünüyorsun.” *Göz alıcı.* “Annen sana bir kez baktığında hemen anlayacaktır.”

Genç kadının yüzü yine soldu. “Ah, Tanrım. Haklısın. Onu görmeyeceğim.” Jake, genç kadının yaptığı şeyin yanlış olmadığı konusunda kendini ikna etmeye çalıştığını görebiliyordu. “Sadece bir hafta.”

Sophie’nin ona vaat ettiği yedi gün, patlamadan önce kapatabileceği bir yol bulmaya çalışırken Jake’e kakhahalarla gülen bir saatli bomba gibi işlemeye başlamıştı. Ailesi hakkında daha sonra konuşacaklardı. Şimdi Jake’in, çocuğunun annesini kazanması gerekiyordu.

“Bir şeyler yedin mi?”

“Sabah yedim.”

Saat epey geç olmuştu ve şimdiye kadar akşam yemeğini yemiş olması gerekirdi. “Artık kendine öncekinden daha iyi bakman gerekiyor.”

“Beni ona zarar verecek bir şey yapmakla mı suçluyor...”

Jake hemen genç kadının sözünü keserek, “Hayır. Sadece bir şeyler yediğinden emin olmak istiyorum. Otur,” dedi ve bar taburelerinden birini gösterdi. “Sana yemek hazırlayayım.”

Sophie genç adamın daha önce söylediği sözleri yüzüne vurarak, “Bara gitmen gerektiğini sanıyordum,” dedikten sonra, arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Jake uzanıp genç kadını kendine çekmeden önce hiç düşünmedi bile. Ona sarılmasının Sophie’nin istediği en son şey olduğunu biliyordu ama yeri onun kollarının arasındaydı.

“Yedi gün şimdi başladı.”

11

Bazı şeyler Sophie'nin kafasını toparlayamayacağı kadar tuhaftı. Tıpkı isteyerek, dileyerek ve bekleyerek geçen onca yılın ardından sonunda Jake'in mutfağında oturuyor olması gibi.

Onun için yemek pişirdiği yerde.

Hem de hamileyken.

Onun bebeğine üstelik.

Hiç şüphe yok ki bir belirsizliğin içinde sıkışıp kalmıştı.

Üçüncü kattaki çatı katı odasından şehrin ışıkları, normalde şehrin endüstri bölgesinde olmalarına rağmen, olağanüstü görünüyordu. Ancak Sophie gözlerini Jake'ten alamıyordu.

Bir bekâr evine göre buzdolabı doluydu ve havuç, patates ve soğanla ne yaptığını kesinlikle biliyor gibi görünüyordu. Sophie onun bu ilkel taleplerine hâlâ kızgın da olsa bir şeyler yemesi gerekiyordu. Hatırlayabildiği herhangi bir

zamandan çok daha zor geçen böyle bir günde birinin onu beslemesi konusunda oldukça iyiydi.

Elbette iri, tehlikeli Jake McCann`in onun için bir akşam yemeği pişirmesi göze inanılmaz derecede güzel geldiği için Sophie, genç adamın yaptığı işten çok fazla anlam çıkarmaması ya da bebeğin sağlığı konusunda duyduğu endişeyi kendisi için kaygılanmasıyla karıştırmaması gerektiğini biliyordu.

Baba olacağını bildiğine göre Sophie, genç adamın tüm isteğinin sağlıklı bir çocuk olduğunu söyleyebilirdi. Hiç şüphesiz amacına ulaşma konusunda tıpkı Sophie`yi şarta bağlamak ve sağlıklı yiyeceklerle onu zorla beslemek gibi esaslı önlemler alma konusunda gözünü kırpmazdı.

Keşke onu şarta bağlama olayı kulağa böyle iyi gelmeseydi...

“Sıcaklıyor musun? Ya da üşüyor musun?”

“İyiyim,” dedi, beklenmedik bir sesle.

“Şimdiye kadar hiç...”

Sophie`nin şimdiye kadar tanıdığı özgüveni en yüksek adam, şimdi ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyordu. *Lanet olsun*, dedi Sophie kendi kendine, *zerre kadar sevilecek bir şey değil.*

“Hasta mısın?”

“Hayır. daha çok yorgunum.” *Ama sanırım bu, ne zaman uyumaya çalışsam kendimi hep seni düşünürken bulmamdan kaynaklanıyor.* “Bugüne kadar hamile olduğumu fark etmeme nedenim de bu zaten.”

Sophie'nin yarısı dolu bardağına yeniden su doldurup ocağın başına geçmeden önce önüne yağı üzerinde eriyen bir dilim ekmek koyarken, "Güzel," dedi sevimsiz bir ses tonuyla. "İyi olmana sevindim."

Gerçekten Jake'in onu önemsemediğini düşünmek çok zordu, özellikle de böylesine sevimli görünürken. Yedi gün boyunca Sophie nasıl kendini koruyacaktı?

Her şeyden önce Sophie'nin bir haftada kabul etmesini nasıl sağlayacaktı?

Sophie hâlâ tam anlamıyla emin sayılmazdı fakat ondan hiçbir şey istemediğini ve ona baba demeden bebeğiyle kendi başına ilgileneceğini söylediğinde genç adamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı.

Jake bir an düşüncelere dalmış gibi göründü. Ardından kızgın. Ve sonra da kararlı.

Belki Sophie'nin, genç adamın tepkisine hazırlıklı olması gerekirdi ama bir bebek isteyeceğini hiç düşünmemişti. Özellikle de Sophie'nin bebeğini. Dürüst olmak gerekirse neden istediğini de tam olarak anlamış sayılmazdı. Jake uçlarda yaşayan bir bekârdı. Ve gece hayatı bir aile yapısına uygun değildi.

Ertesi gün, güzel bir sekiz saatlik uykunun ardından Sophie onunla tekrar yüzleşecek ve bir cevap isteyecekti. Ancak bu akşam yemek boyunca nasıl uyanık kalacağını bile bilmiyordu.

"Nasıl pişireceğini bildiğine inanamıyorum." Böylesine basit bir ifade, Sophie'nin içinde olduğunu sandığından da

acı bir dille çıkmıştı. Şu an olduğu gibi aynı anda onu hem sevmeyi hem de ondan nefret etmeyi nasıl başarabildiğini anlayamıyordu.

Genç adam hafifçe gülümsedi; bu pek de Sophie'nin alışkın olduğu sırtıma şekli değildi. Bu gülümsemede farklı bir şeyler vardı, zamparalık peşinde koşan adam diye haykırmayan türden, yakalanmaktan biraz utanmış gibiydi.

"Aşçı hastalandığında ve ortalıkta da bunu yapacak kimse olmadığı zaman öğrenmek zorunda kaldım."

"Kendi restoranına sahip olmanın böyle zor bir iş olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Sophie, ilk McCann İrlanda Barı'nı satın almaktan ve burayı işletmekten bahsettiğini sanarak.

"Evet," dedi genç adam. "McCann'i işletmenin tamamen bana bağlı olduğunu bilmek çılgıncaydı. Kazansa da kaybetse de suçlanacak kişi benim ama yemek pişirmeyi öğrendiğim yer orası değil. On yaşındaydım. Babam fiçı biralının başında çalışıyordu. Ben de arkalarda takılıyor, yatacak yer için bulaşık yıkıyordum. Aşçı siparişleri hazırlayamayacak kadar sarhoş olurdu. Arka tarafta kendinden geçince müşteriler de babama sorun çıkarıyordu. Bir gün benden yemek yapmamı istedi." Jake, tabağa sebzeleri koydu ve hemen yanına da ısıttığı domuz rostosunu dilimledi. "Ben de yaptım."

Sophie genç adamın hayatıyla ilgili böyle şeyler bilmeyi ne kadar zamandır istiyordu? Çocukluk hikâyelerini dinleyebilecek kadar ona yakın olmanın hayalini ne kadar zaman-

dır kurmuştu? Bu anlar nihayet geldiğine göre ona çok kızgın olabilirdi. Gerçekten bunu takdir edemeyecek kadar kızgın ve yorgun.

Jake, tabağı Sophie'nin önüne koyduğu anda tabaktan muhteşem kokular yayıldı. "Sıradan bir İrlanda yemeği." Ses tonu biraz savunmacıydı. "En iyi yapabildiğim yemek bu."

Sophie, genç adamın nerede yanıldığını biliyordu. Yemek olağanüstü görünüyordu ama Sophie aslında onun neyi en iyi yaptığını öğrenmişti. Çok sıcak olmasına rağmen mukaf tercih edilecek bir yer değildi ve çok fazla kıyafet vardı.

"Yatak tartışma konusu olamaz."

Genç adamın ilk söylediği bu sözler yorgun olmasına rağmen Sophie'nin bedenini titreterek, her bir hücrelerini canlandırarak, büyük bir arzuyla uyararak defalarca beyninde tekrarlandı durdu. Onunla yakinen geçecek bu yedi günün hormonlarına hâkim olmasını mümkün kılmayacağını zaten kabullenmişti. Özellikle de kendini ne denli iyi hissettirdiğini *tam anlamıyla* öğrenmişken.

Ancak bu kez, kalbini koruması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Her ne olursa olsun.

Neyse ki midesinden gelen gürültü dikkatini genç adamın yatağının ne kadar yakın olması gerektiği konusundan uzaklaştırmıştı. Çatal ve bıçağa uzandı. "Yemek için teşekkürler."

Pek minnettar gibi görünmemişti ama şu an için yapabileceği en iyi şey buydu. Jake'in bununla uğraşması gerekcekti. Fakat Sophie, bir ısırtık aldığıında dudaklarından beğeni iniltisinin dökülmesine engel olmadı.

“Beğendin mi?”

Genç adam gülümsüyordu. Sophie başını kaldırıp bakınca onu memnun ettiğine sevinmiş gibi görünen o gözleri üzerinde hissettiğinde bütün düşüncelerin içinde kayboldu. Onu alarak, tek güzel gecelerinde yaptığı gibi ona sahip olarak birden dudaklarını kendi dudakları üzerinde tekrar hissetme arzusunda kendini kaybetti.

Genç adamın gülümsemesinin arzu dolu bir bakışa dönüşmesinin de bir faydası olmadı çünkü Sophie, tam olarak kendi gülüşünü yansıttığından adı gibi emindi.

Sophie, “Harika,” diyebilecek kadar kendini toparlamayı başardı. Ağzını iyice doldurursa dudaklarının Jake’in baskısını hissetmek yerine başka bir şeye odaklanabileceğini umarak bir lokma daha aldı.

“Güzel. İstersen biraz daha var.”

Sophie kaşlarını çatı. “Bekle, sen yemiyor musun?”

Jake başını sağa sola salladı. “Ben daha önce yedim.”

“Ah.” Gerçekten de bu yemeği sadece onun için yapmıştı. Daha önce hiçbir adam ona yemek pişirmemişti.

Ayrıca hiçbir adam daha önce onu hamile de bırakmamıştı. Yemek organize etmenin, Jake’in yapabileceği en önemsiz şey olduğunu düşündü.

Sophie, genç adamın orada öylece oturup onu izlemesine aldırış edemeyecek kadar açtı. Yemek seçen biri değildi. Her gün yüzmesine rağmen kalçaları ve göğüsleri de bunun kanıtıydı. Yoğun dans ve koreografi programı göz önünde tutulursa Lori bir hayli zayıftı.

Fakat birkaç dakika sonra midesi artık dolmaya başladı. Gözlerini açık tutmak için verdiği mücadeleyi kaybedeceğini fark etti. Bıçağını ve çatalını bırakıp kocaman esnedi.

“Yorgunsun.”

Sophie, genç adamın pek konuşmadığını birkaç kez fark etmişti. Ancak bir kez başını sallamaktan daha fazlasını yapmadan önce genç adam onu kollarına almış tabureden kaldırıyordu.

Sophie’nin aklı –ve vücudu– Napa Vadisi’ndeki o anı, çırılçıplak ve onu arzular haldeyken Jake’in onu kucağına aldığı zamanı hatırladı hemen.

“Ne yapıyorsun?” Kelimesinin altında yatan paniği gizleyemedi.

Genç adam yavaşladı. “Seni yatağa götürüyorum.”

Sophie’nin nefesi göğsünde sıkışıp kaldı. Jake’i hâlâ delicesine istemesine rağmen bu akşam onunla sevişemezdi. Özellikle de böylesine yorgun ve güçsüzken, tıpkı kendini korumak için oluşturması gereken her duvarı biraz kestirmek için örmesi gibi.

Eğer oluşturmaya çalıştığı savunmaları biraz indirse ne olurdu ki? Kalbinden –daha da kötüsü, ruhundan– geriye kalan hangi parçaları Jake’e gümüş bir tabak içinde sunabilirdi?

“Jake, yemek harikaydı ama artık eve gitmem gerekiyor.”

“Olmaz.” Yatak odası muazzam büyüklükteydi ve erkeksi bir dekorasyonu vardı, tıpkı kendi gibi. “Yedi gün, Sop-

hie. Bana söz verdin.” Genç kadının ayakkabılarını çıkardı ve Sophie, müsaade ettiği takdirde adamın ona böylesine kibar davranmasına bir hayli şaşırdı.

“Söz verdiğimi biliyorum,” dedi Sophie, konuşabilecek duruma gelince. “Ama flört etmek gibi olacağını, işten sonra birkaç saat buluşacağımızı sanıyordum.”

“Burada olmanı istiyorum. Benim yanımda.”

Bu, şimdiye kadar söylemesini istediği şeydi ama yine de kelimeler dudaklarından döküldü: “Peki, ya ben burada olmak istemiyorsam?”

Jake, genç kadının çıplak ayaklarının yanında diz çöktüğü yerden başını kaldırıp anlaşılamaz, neredeyse siyaha yakın gözlerle baktı. “O zaman ben seninle kalırım.”

Sophie genç adamın amacını –ve kendini neye mecbur bıraktığını– anlayınca zorla yutkundu.

Sadece yedi gün değil aynı zamanda yedi gece de geçirecekti.

Ah, Tanrım.

Jake ayağa kalkıp banyoya gitti ama saniyeler içinde geri döndü. “Lavabonun hemen yan tarafında yeni bir diş fırçası var. Birazdan geri geleceğim.”

Sophie ayakkabılarını giyip gidebileceğini, genç adamın yatağına geçmeden önce banyosuna girmek zorunda olmadığını gayet iyi biliyordu. Ancak şimdi çekip giderse Jake’in hemen peşinden geleceğini bilecek kadar da iyi tanıyordu onu.

Onu içeri almadan önce bütün mahalleyi uyandırmaya

yetecek bir gürültüyle kapısını çalmayı da umursamazdı. Özellikle de akşam yemeği yemesi için onu zorlamak gibi şeyler yaparak hayatına dahil olmayı isterken, böylesine sahiplenici olmuşken. Sophie'nin kurt gibi aç olması önemli değildi. Kimsenin ona ne yapacağını söylemesini istemiyordu.

Özellikle de *onun*.

Ancak o kadar şeyin arasında en çılgıncası, Jake'in böyle otoriter davranışına kızmak yerine uyarılmış olmasıydı. Öyle ki beyinde en sevdiği hayalin, Jake'in onu yatağa yatırdığı ve ne yapacağını anlatırcasına gözlerini gözlerine diktiği o hayalin sürekli tekrarlanmasına engel olamıyordu. Ayrıca bunun için ölüyordu da.

Yataktan kalkıp banyoya gitti. "Aptal, aptal, aptal." Halı kaplı zeminden çinili zemine varana kadar kendine kızıp durdu.

Zaten onu böyle bir karmaşanın içine sokan da yine kendi aptallığıydı. Yedi gün boyunca "hem senin hem de bebek için burada olabileceğim konusunda bırak da seni ikna edeyim" oyununa kendini gerçekten kaptırarak bu olayı daha da şiddetlendirmesine gerek yoktu. Özellikle de kadınların geçit töreni için ihtiyaç duydukları fazladan bir diş fırçasını elinde tutan bir adamken.

Kendine kızarak, neredeyse mine tabakasını çıkaracak sertlikle dişlerini fırçaladıktan sonra yüzünü yıkadı. Genç adam, Sophie'ye pijamalarını vermemişti ve kesinlikle yatağa çıplak girmeyecekti.

Acaba Jake bunu sevmeyi miydi?

En azından, biraz kendini rahatlatacak ölçüde düşündü; diş fırçalarıyla birbirini tamamlaması için evinde kadın pijaması bulundurmuyordu. Daha önce başkasının eşyalarını hiç karıştırmamıştı –ailelerindeki meraklı Lori’ydi– fakat Sophie bir tişört aramak için genç adamın dolabını açma konusunda kendini pek de kötü hissetmiyordu. Sutyeniyle uyumaktan nefret ediyordu fakat en azından üzerindeki beyaz iç çamaşırını gizleyecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

Siyah bir tişört bulduktan sonra eteğini, kazağını ve sutyenini olabildiğince çabuk çıkarırken tişörtün Jake gibi kokmasına sevinmemeye çalıştı. Doğruca beynine işleyen temiz, erkeksi bir koku.

Ayak seslerini duyunca hemen genç adamın yatağına fırlayıp kalın örtülerin altına girdi ve yatağının yumuşacık olduğunu fark etti. Şimdiye kadar genç adamın evinde gördüğü şeylerden anlaşıldığı kadarıyla Jake kendisi için her şeyin en iyisini satın almıştı. Böyle bir yatağın fiyatının ne kadar olduğunu hayal edebiliyordu.

Ah, ama yatak verilen her bir meteliğe değermişti.

Jake’in yatağında uyuyabileceğini hiç düşünmemişti. Ancak yatak çok rahat ve Sophie de çok yorgundu.

Daha farkına bile varmadan beyni kendini kapadı ve böylece Sophie derin bir uykuya daldı.

Jake kapıda duruyordu, Sophie’nin onun yatağında uyuy-

yuşundan öyle etkilenmişti ki gerçekten de ayaklarını ileri doğru hareket ettiremedi. Bir kez daha ona bakmak; göğsünün yavaşça kalkıp inişini, yastığına yayılan saçlarını, yüzündeki çok rahat olduğunu gösteren o ifadeyi izlemek dışında bir şey yapamadı.

Sonunda odaya girdiğinde göğsü sıkıştı. Kokusu, onu sararak, nefes nefese bırakarak ve daha da yakına çekerek çoktan her tarafa yayılmıştı.

Altmış saniye sonra kıyafetlerini çıkarmıştı. Hem de hepsini.

Onu istiyordu. Hem de çok. Onu sadece ön kapısında gördüğü andan itibaren istemiyordu, bu istek ona duyduğu ihtiyaç Napa'daki kiralık evde seviştikleri zamandan bu yana yani iki buçuk ayla sınırlı değildi. Hayır, gerçek şu ki onu bundan daha uzun zamandır istiyordu.

Örtüyü çekip genç kadının yanına geçti ve onu kendine çekmek için kollarını beline doladı, yumuşak kıvrımları tam ona göre idi; genç kadının kalçası, geçmeyen ereksiyonu için yumuşak ve sıcacık bir beşik gibiydi. Jake, Sophie'nin o tatlı kokusunu içine çekerek bir elini uzun saçında gezdirdi.

Şu an yatağında Sophie Sullivan'ın olması aslında pek doğru hissettirmemeliydi. Ancak daha önce hiçbir şey böylesine doğru gelmemişti.

Başına hafif bir öpücük kondururken, "İyi geceler, prenses," dedi fısıldayarak. Kollarında sıcacık ve güvende olabileceğini hiç düşünmediği bir kadınla uyku, sandığından da çabuk ele geçirdi onu.

12

Sophie uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken kendini oldukça güvende ve sıcacık hissediyordu. Tam olarak nerede olduğunu ve neden böyle hissettiğini biliyordu. Jake, onu kollarının arasında tutuyordu; kollarını koruyucu bir şekilde Sophie'nin omuzlarına dolamış, sanki Sophie'den daha fazlasını korumaya çalışıyormuş gibi bir elini de tişörtün altına geçirip karnına koymuştu.

Ve çırılçıplaktı.

Sophie sırtında genç adamın organının sertliğini, yumuşak bacaklarına sürtünen tüylerini hissedebiliyordu ve içini bir arzu seli kaplarken yarı uyanık bedeninin daha da yakınlaşma isteğine engel olamadı.

Söz verdiği yedi gün boyunca bu karanlık saatlerin, yani gecenin kendine düşman olacağını düşünmüştü. Oysa şimdi gündüzün ya da gecenin, karanlığın ya da aydınlığın önemi olmadığını anlamıştı.

En kötü düşmanı kendisiydi.

Jake'in ondan tek bir şey bile istemesi gerekmeyecekti. Bu şekilde onun yanında olmak, birkaç saniyeliğine dokunuşunun o güzelliğini yaşamak için her şeyden vazgeçerdi.

Gizli itirafını duymuş olacak ki içindeki *Sevimli* Sophie tamamen uyandı ve önceki yaşadığından daha kötü yaralanmaması adına kendini koruması için bağırmaya başladı. *Sevimli*, iki uzun aydır hissettiği acıyı hatırlatmaya çalışıp, önceki gün kendisiyle yüzleşmek için sıraladığı o gerçekleri ileri sürmeyi denedi.

Fakat *Haylaz* Sophie, yani içinde çok uzun zamandır bastırıldığı yanı; Jake'in ona dokunduğu, onu mahvettiği, cennete götürüp getirdiği o yere dönmek istiyordu. Bu kez dikkatli olacaktı. Kendini ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin ona duyduğu sevgiyi bir kez daha ağzından kaçırarak kadar –ya da böyle hissettiğini kabul edecek kadar bile– aptal olmayacaktı.

Elbette ki genç adam Sophie'nin boynundaki saçları usulca çekip dudaklarını hassas tenine koyduğunda *Haylaz'ın Sevimli'yi* mağlup etmesi kaçınılmaz oldu. Bunun için mücadele etmenin, sevdiği adamı yedi gün boyunca istemiyormuş gibi görünmeye çalışmanın saçma olduğunu bildiğinden içinden geleni yaptı ve adamın dudaklarının daha iyi hareket etmesi için boynunu öne doğru attı.

Jake, ellerini bir kez bile Sophie'nin karnından ayırmadan, kalçasını kendine doğru sıkıca çekerken göğsünden gelen zevk inlemeleri genç kadının göğsünde yankılandı. Di-

lini Sophie'nin açıktaki boynunda gezdirince Sophie tadılmanın verdiği o lezzetli his karşısında ürperdi. Tabii zevk veriyor olmanın da. Daha sonra genç adam, nemli teninin üzerinde durduğunda Sophie göğüs uçlarının arzusuyla sertleştiğini hissetti. Göğüsleri şu an daha hassastı ve muhtemelen hamilelikten kaynaklanıyordu. Ah, genç adamın ellerinin belinden yukarı, sadece birkaç santim daha yukarı kaymasını nasıl da istiyordu.

Fakat dudakları, Sophie'nin tüylerini heyecandan diken diken edip, teninden hafif ısırmalar alırken kulakmemesinin üzerine gelmeden önce tekrar genç kadının boynuna kondu. Jake dişlerini yumuşak tene hafifçe batırırken Sophie'nin daha tuttuğunu bile bilmediği soluğu göğsünden çıkıverdi.

Hayatında hiç olmadığı kadar sekse hazır haldeydi; içine girebilsin diye bacaklarını daha çok açmaya çalışarak içgüdüsel bir şekilde kalçasını genç adamın cinsel organına bastırdı. Fakat bacakları genç adamın bacaklarının arasında kaldı.

“Jake,” dedi nazikçe, zorla uyanıp yalvarıyordu.

Genç adam, “Şşt,” diyerek yatıştırdı onu. Eğer elleri sonunda harekete geçmezse Sophie kendi işini çabucak halledebilirdi.

Sophie, genç adamın parmak uçlarının göbeğinin ve ardından kaburga kemiklerinin üzerindeki hafif baskısını durduracak bir şey yapmayı istemediği için hiç kıpırdamadan durdu. Ancak hareketsiz kalmaya çalışırken bile titrediğini hissedebiliyordu.

Jake`in ona böyle dokunmasını ne kadar zamandır hayal ediyordu? Tıpkı dünyadaki en değerli şeyiymiş gibi? Hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyecekmiş gibi? Onunla bir dakika fazla geçirebilmek için öfkesini yenebilecekmiş gibi?

Parmakları teninde dolaşırken *Sevimli* Sophie; uyanması, gerçeklerle yüzleşmesi, işin aslını anlaması için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. *Haylaz* Sophie, gerçeğin bekleyebileceğini ve beklemesi gerektiğini, çünkü Jake`in kollarından çıkmasının imkânsız olduğunu söyledi, özellikle de ona dokunmaya bu denli yaklaşmışken...

Genç adamın elleri şişkin göğüslerinin hemen altında durunca Sophie neredeyse hayal kırıklığından inleyecekti.

“Birazdan,” dedi Jake ve sesindeki günahkâr niyet –tabii şaşırtıcı yumuşaklıktaki vaat– Sophie`nin ayak parmaklarını onun ayaklarının üzerine kıvrımına neden oldu.

Jake, Sophie`nin kulağının biraz aşağısını, boynunun üzerini sonra da kalkık omuzlarını küçük, yumuşak ısırıklarla tadıp öpücük yağmuruna tutarken genç kadının nefes alış veriş hızlandı. Sophie, genç adamın organının sırtına değdiği yerde zonkladığına, en az onun kadar kendini de taciz ettiğine yemin edebilirdi ancak ona karşı duyduğu istek, daha hızlı hareket etmesini sağlamıyordu. Vücudunu tepeden tırnağa bu şekilde öpmeye devam ederse kesinlikle onu delirtenekti. Dudaklarının vücudundaki her baskısı onu orgazma biraz daha yaklaştırıyor ama tam anlamıyla o noktaya dokunmuyordu.

Sonunda parmakları, göğüs kıvrımlarının üzerinde ha-

fıfçe sürtünerek bu erotik yolculuğa tekrar başladı ve eli iki göğsünü de aynı anda kavrayacak pozisyona gelinceye dek devam etti. Göğüslerinin gergin uçları avucunun en hafif dokunuşunda bile acıyordu ve Sophie daha fazlasını alması için adamın dokunuşunun altında kendini iyice kamburlaştırdı.

Her şeyi. Jake böyle bir anda ondan her şeyi alabilirdi. Ne olduğunun bir önemi yoktu, ona zaten her şeyi verecekti; tabii zevk vaadinde yeterince iyi olduğu sürece.

“Çok yumuşak.” Genç adam, bir göğsünü avuçlarken öyle nazikti ki Sophie adamın hafifçe sert teninin vücudunda yarattığı his karşısında nefesini tuttu. Ve sonra Jake dudaklarını omzu ve boynunun birleştiği kıvrıma götürünce o tuttuğu nefes bir anda kontrol edemediği yakarışlara dönüştü.

“Lütfen, Jake.”

Kalçalarını onun kalçalarına sallayış şeklinden genç adam, Sophie’nin ne istediğini gayet iyi biliyordu. Onu böyle tutarken ve Sophie de herkesin bildiği o tatlı cennetteyken, sadece bu şekilde alınmayı.

Ancak yakarışları onu amacına ulaştırmayınca Sophie, bu şekilde birlikte oldukları zamanlarda Jake’in kontrolünü kaybetmediğini fark etti. Bu düşünce onu şaşırttı, tabii bunu sevdiğini anladığı kadar değil.

Ah, onun prensesi olmak, keşke kollarının arasındayken, sadece kısa bir süreliğine, iç sesi *Sevimli’nin* bile sessiz kalmaktan başka şansı olmadığını anladı. Bir dakika sonra Jake, hassas göğsünü avuçlarının arasına almak için elini kaldırıp ucunu iki parmağının arasında hafifçe sıkıştırdı ve bir

yandan da dilini omurgasının üzerinde yavaşça kaydırarak tekrar tenine dokundurduğunda, Sophie'nin yeni özgür sesi *Haylaz* bile sesini çıkarmadı.

İç i adeta erimiş bir lava dönmüştü ve aslında Jake daha boynu, sırtı ve hassas göğüsleri dışında bir yerine dokunmamış olmasına rağmen Sophie, kontrolden çıktığını ve nefesinin, düşüncelerinin istediği beklenmedik orgazma doğru hızla gittiğini hissediyordu. Tıpkı Jake'in de hepsini istemesi gibi.

“Ah, ah, ah!”

Bu küçük sesler boğazından dökülürken genç adamın bacak kasları toplanıp Sophie'nin bacaklarının arasına baskı yaptı ve artık Sophie adamın üzerinde çılgınca gidip gelmeye başladı. Burada ne utanmaya ne de daha önce hissettiği öfkeye ve acıya yer vardı.

Sabahın erken saatlerinde onun yatağında bu yaşananlar inanılmaz bir zevkti. Öyle derine işleyen bir zevkti ki, Sophie bu zevkin tüm hücrelerine işlemesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

Jake elini göğüslerinden çekti. Neyse ki biraz önce karında yaptığı o yolculuktan daha hızlı hareket ediyordu. “Sana dokunmam gerekiyor.”

Bu beklenmedik orgazm Sophie'nin sadece ihtiyacını artırdı ve bu kez bacaklarını araladığında genç adam hiç itiraz etmedi. Ardından tıpkı önceden göğüslerini okşaması için Sophie'nin yalvardığı zaman yaptığı gibi hiç durmadan ellerini genç kadının pelvik kemiğinin üzerinde dolaştırıyor,

nemli kıvrımlarının üzerinde usulca kaydırıyordu. Sophie, genç adam onun cinsel organına yaklaşırken önceden sahip olduğu kontrolünü –ve nazik, yavaş hareketleriyle ona işkence etme niyetini– kaybediyormuş gibi kollarının hafifçe titrediğini hissedebiliyordu.

“Sophie.”

Jake elini onun cinsel organının üzerine koyarken adı dudaklarından dökülüyordu. Genç adamın sıcaklığı onu şaşırtıp sarstı, hem de başının omuzlarına düşmesini sağlayacak kadar. Avucunu Sophie’nin cinsel organına bastırıp sırada olacakların beklentisiyle tutarken iri, güçlü bedeni de onu özenle sardı.

“Çok yumuşak,” dedi genç adam yine. “Benim için ıslak.”

Ve sonra Sophie daha ikinci nefesini nasıl alacağını düşünemedi. Parmakları, içine kayıverdi, onu tamamen doldurdu ve hassas deliğini öyle kusursuzca okşadı ki karnının hemen altındaki baskı bir kez daha arttı. Organı, genç adamın yetenekli parmaklarının altında zonkluyor ve göğüsleri daha fazla dokunması için yanıp tutuşuyordu.

Sonunda Jake, onu sırtüstü yatağa yatırdı ve Sophie geçen geceden beri ilk kez adamın o güzel yüzüne; ateşli, bir o kadar da tehlikeli ve siyah gözlerine baktı. Gözlerini kaçtıramadı, yapmaması gerektiğini bilmesine, bir daha söylemeyeceğine yemin etmesine rağmen dudaklarından aşk sözcüklerinin dökülmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

“Jake, ben...”

Sophie daha fazla bir şey söyleyemeden adamın ağzı, dudaklarını kapladı ve tutkulu öpücüğü bütün düşüncelerini beyninden silip attı. Sanki yeterince yaklaşamayacak tek kişi kendisi değilmiş gibi onu bu şekilde üzerinde hissetmeyi seviyordu. Ve bir daha ona karşı böyle hissetmemeye yemin ettiği duygulara teslim olarak, o aptal kalbindeki bütün aşkla öpücüğüne karşılık verdi.

Jake hemen dudaklarını dudaklarından çekti ama göğüslerini peş peşe yalamak için başını indirdiğinde Sophie onu hemen bağısladı. Sophie'nin bacak arasında duran elleri sinir uçlarını harika biçimde okşamaya devam ederken boşta kalan diğer eli de diğer göğsünün üzerine kaydı.

Bu gerçekten çok fazlaydı. Dudakları artık genç adamın öpüşünden karıncalanıyordu ve şimdi de vücudunda gezinen elleri, dudakları onu okşuyor, adeta ona işkence ediyordu.

Sophie daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi onu seven bu adama daha da yakınlaşma ihtiyacı hissederek elleri, dudağı ve gergin kasları için yatakta kendini kamburlaştırırken, "Bu his öncekinden de güzel," diye mırıldandı. Denizdeki gibi hiç durmadan devam eden, onu dışarı çıkaran bir zevk dalgası içini kapladı, ta ki soluklanmak için bu zevk dalgasının kâh içinde kâh dışında hareket etmekten başka bir şey yapamaymcaya kadar.

Fakat Jake bir kez daha dudaklarını Sophie'nin dudaklarına götürürken ciğerlerini havayla doldurmasına izin vermedi. Dili genç kadının diliyle dönüyor, elleri kalçasını tutmak için kımıldıyordu. Teni Sophie'nin yumuşak teni karşı-

sında daha sertti ve iri ellerinin vücudunu hafifçe sıyırmamasından, nasırlı parmak uçlarının üzerinde ve içinde böyle ustaca hareket etmesinden büyük bir zevk alıyordu.

Jake biraz kımıldayınca bütün ağırlığı Sophie'nin üzerine geçti ve içgüdüsel olarak aralarına yerleşmesi için ona biraz boşluk vermek adına bacaklarını iki yana doğru açtı. Genç adam, Sophie'nin üzerindeki siyah tişörtü başından çıkarıp yere fırlattı. Organının başı genç kadının cinsel organına ustalıkla giriverdi ve Sophie bir kez daha kendini kamburlaştırdı ama bu kez Jake, kendini kadının üzerinde tuttuğu gibi dudaklarını dudaklarından çekerken bir yandan da kalçasını iri ellerinin arasında tuttu.

“Hamile olduğundan kesinlikle eminsin, değil mi?”

Sophie neden böyle bir soru sorduğunu bilmiyordu. “Evet, eminim.”

“Güvenliyim, Sophie. Daha yeni kan testi yaptırdım, yemin ederim güvenliyim.”

Sophie'nin beyni şehvet bulutlarıyla kaplı olmasına rağmen Jake'in ne söylediğini bir şekilde anladı. Prezervatif kullanmak istemiyordu. O da aralarında bir şey olmasını istemiyor, sadece Jake'i ve içini doldurmasını istiyordu.

Bu düşünce onu öyle vahşi bir arzuyla kapladı ki, “Ben de,” kelimesini zar zor ağzından çıkarabildi.

Jake, “Tanrı'ya şükür,” dedi ve bu kelimeler gerçekten de dudaklarından dökülen bir şükür duası gibi duyuldu.

Sophie, genç adamın ilk gece yaptığı gibi içine girmesini beklerken nefesini tuttu. Fakat Jake bunun yerine nazıkçe

ellerini kalçasından çekti. Göğüslerini okşamak için değil. Biraz önce yaptığı gibi vücudunu taciz etmek için değil. Sadece yüzüne uzanıp, büyük güce sahip iri elleriyle çenesini kibarca tutmak için.

Onu öpmedi, siyah gözleriyle sadece baktı ve Sophie, böyle bir pozisyonda onun kölesi gibi hissetti. “Sen benim-sin.”

Bu kez kabul etmesini engelleyecek bilge, koruyucu iç sesler yoktu. Böylesine bir beklentinin eşigindeyken nasıl olabilir ki?

“Seninim.”

Jake gözlerini genç kadının gözlerine kilitlemiş halde içine girerken, *benimsin*, kelimesi odada bir kez daha yankılandı. Sophie, parçalara ayrılması gereken anda, genç adam sarılarak onu sabit bir şekilde kollarında tutarken ve varlığıyla onu kuşatırken böylesine bir yoğunluğu yatakta ya da dışarıda daha önce hiç tatmamıştı.

Bunu ona söylemek zorundaydı, bilmesini istiyordu. “Daha önce hiç böyle hissetmedim.” Böyle güzel bir zevkin var olması mümkün değildi ama yine de böyle bir zevkin olduğunu öğrenmişti. “Hiç bilmiyordum.”

İlk öpüşmelerinin ardından ona söylediği şey bu oldu. Güneş gökyüzünü aydınlatıp üzerlerine ışık saçarken, genç adamın büyük yatağında sevişirlerken bunu yine söylüyordu.

“Şu bütün kitaplarla... yine de hiç bilmiyordun.”

Genç adam alnından, yanaklarından daha sonra da boyun kıvrımından, köprücük kemiğinden ve dolgun göğüsle-

rinden öpmek için eğilmeden sadece bir salise önce onunla dalga geçtiğini, o güzel dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını fark edince Sophie'nin gözleri kocaman açıldı.

Eğer düğünden sonra Napa'daki sevişmeleri, bastırılmaz ihtiyacın ve arzunun kesik haliyse, şimdi Sophie'nin tevinde dolaşma şekli de birlikteliklerine kısa bir müzik olarak usulca eklenen güzel bir sanat gibiydi.

Sophie, seksin de bu bir haftalık anlaşmanın bir parçası olduğunu anlıyordu ve Jake'in dokunuşlarından zevk almasına rağmen bir yanını ondan saklayabileceğini düşünmüştü. Ancak şimdi bu amacın ne kadar imkânsız olduğuyla yüzleşmek zorundaydı.

Çok uzun zamandır onu gizlice sevdikten sonra şimdi genç adamın böyle dokunduğunu; amacının, onun ve bebeğinin bir parçası olma konusunda onu ikna etmek olduğunu bilmek... Tüm bunlar Sophie için karşı koyamayacağı kadar fazlaydı.

Ve sonunda genç kadını sonsuz bir zevkle bağıratan, nazik ilgisi ve beklenmedik gülüşü oldu. Jake de vücudunun genç kadının vücuduna her girişiyle onu çok daha yükseğe kaldırarak onunla birlikte hareket ederken çıkardığı sesleri dudaklarıyla bastırıyordu.

Kayan, birbirine sürten terden ıslanmış bedenleriyle, eşit ölçüde alan ve veren dudaklarıyla birlikte hareket ediyorlardı. Aynı anda Sophie'nin iç kasları onu öyle sert kavramıştı ki Jake gecikmiş, sert ve uzun orgazmını onunla aynı anda yaşamak zorunda kaldı. Sophie genç adamın, içinde patladı-

ğını hissettiğinde ulaşabileceğini bile bilmediği, patlamaların sonsuza kadar devam edecekmiş gibi hissettirdiği, sonsuz dalgaların olduğu daha yüksek bir noktaya geldi.

Sert ve hızlı olmasını istediğini sanmış, onun tarafından alınması gereken önceliğinin başka hiçbir şey tarafından garanti edilemeyeceğine inanmıştı.

Çünkü olanlardan sonra sadece sevmeye ihtiyaç duymuştu.

Ve Jake onu nasıl da sevmişti.

13

Jake, genç kadını yatağa bastırmış halde üzerinde uzanıyordu. Sophie'nin ince kolları, boynuna sıkıca dolanmış ve muhteşem bacakları belini sarmıştı. Onunla bu şekilde sonsuza kadar kalabilirdi, bırakmayı hiç istemiyordu...

Ah, olamaz! Hemen genç kadının üstünden çekilip yataktan iniverdi.

“Jake? Sorun ne?”

“Unuttuğuma inanamıyorum.” Sophie, sanki Jake aklını kaçırmış gibi bakarken o da yastıkları kapıldığı gibi kadının dizlerinin altına yerleştirmeye başladı.

Sophie doğrulmaya ve ona tekrar uzanmaya çalıştı. “Ne yapıyorsun?”

Ellerini kadının omuzlarına koyup sırtını nazikçe tekrar yatağa yasladı. “Seni eziyordum. Seni incitebilirdim, bebeğe zarar verebilirdim.”

Bu sabah kadının karnında çok hafif bir şişlik olduğunu

fark etti. Onun hamile olduğunu bilmeyen birinin değişikliği fark edebileceği kadar büyük değildi, o biliyordu ve bu bilgi onu çoktan değiştirmişti. Jake daha önce kendini hiç böyle, koruyucu, mutlu ve gururlu hissetmemişti.

Genç kadının kahkahaları Jake'in bir anda düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. "Küçük bir seksin herhangi bir şeyi incitebileceğini düşündüğüne inanamıyorum."

Jake de onun kahkahalarla güldüğüne inanamıyordu. Ya da aralarında olan şeyi hissetme şekline ve bunu neredeyse önemsiz bir şeye indirgemesine inanamıyordu. Çok uzun zamandır tanıdığı o sessiz, yumuşak huylu kıza ne olmuştu?

"Ben yaptığımız şeyi tam anlamıyla 'küçük' bir seks olarak görmüyorum."

Genç kadının dudakları bir kez daha yukarı kıvrıldı fakat Jake'in ciddi olduğunu görünce, "Ben iyiyim, Jake," dedi.

Belli ki anlamıyordu. Karnında onun çocuğu vardı. Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırmayı, kocaman, umut dolu gözlerle bakmaması için arkasına geçip onunla öyle sevişmeyi planlamıştı. Hem bu şekilde ağırlığıyla onu ezmemiş olacaktı.

Fakat bunu yapamadı. Çünkü ona bakması gerekiyordu. Bu kez aralarında hiçbir şey olmadan içine girdiğinde yüzündeki güzel keyif ifadesini görmesi gerekiyordu.

Sophie'nin onu sevdiğini bir kez daha söylemesini ve bunu duymayı istememesi gerekirdi ama istiyordu işte. Hayatında istediği her şeyden çok hem de. Daha da kötüsü al-

tında yatarken ona bakmak böyle açık, böyle verici, böyle tatlı olması beyninde çılginca fikirlerin doğmasına neden oluyordu. Ve tabii, kalbinde de. İkisi de daha sonra pişman olacakları bir şey söylemeden önce Jake dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı.

Ve sonunda genç kadının içinde taşıdığı o canı düşünmeden ona sahip olarak tüm kontrolünü kaybetmiş oldu.

“Seksin hamilelik boyunca güvenilir olduğundan gayet eminim,” dedi Sophie, ikna edici bir sesle.

“Doktora soracağım.”

Sophie’nin suratı asıldı. “Ah, hayır. Olmaz. Bunu yapmıyoruz.” Çarşafı çekip yataktan kalktı, kıyafetlerini almak için eğilirken çıplak vücudunun kıvrımları Jake’e akıllara durgunluk veren bir görüntü sağladı.

Şimdi, “Ne yapıyorsun?” deme sırası Jake’deydi.

Jake, genç kadının ona bakarken tamamen çıplak olduğunu hatırlamadığından emindi, belli ki çok kızgındı. “Ben porselenden yapılmadım. Kafayı sıyırmanı, etrafındaki her şeyi kontrol etmek istemeni anlarım ama kesinlikle *beni* kontrol etmene izin vermem!”

“Bekle bir dakika.” Üzerine gitti. “Seni kontrol etmeye çalışmıyorum.”

Sophie genç adamın kötü bir taklidini yaparken ses tonunu alçalttı. “*Yedi gün, Sophie. Elbette yanıma taşınmıyorsun. Şu yastıkları dizinin altına koyduğun ve değerli bebeğimi güvende tutmak adına şu andan itibaren yaptığım her şey için kaygılandığın sürece seks tartışmaya kapalı.*”

Jake glmeyecekti ama onun Şimdiye kadar gördüğü en seksi ve en tatlı çıplak kadın olmasının bir faydası dokunmadı. Sophie her zaman çok uyumlu ve alçakgönüllü biri olmuştu. Fakat düğünden bu yana kıvılcımlarla ve ateşle doluydu.

Bu da Jake’i öldüresiye uyarıyordu.

Ne yazık ki Jake’in gülüşünü zar zor bastırđđını gördü. “Bilmelisin ki, bir haftalık evlilik isteğin üzerine bende oluŐturabileceđin herhangi bir olumlu intiba, yüzündeki Şu aptal gülümseme sayesinde tamamen silindi.”

Adamın yanından hızla geçip banyoya girecekti ki Jake bir kolunu kadının beline dolayıp kendine çekebilecek kadar uzatmayı baŐarınca Sophie’nin elinde tuttuğu kıyafetleri ve ayakkabıları yere düŐtü. Jake’in yüzüne bakarken nefes alış veriŐi hızlandı.

“İlerleme sağladım, hı?”

Sophie, fkeli küçük bir ses çıkardıktan sonra elini adamın gđŐne koyup itti, hem de onu gerçekten yatağa düŐürebilecek kadar sert itti.

“Orgazmlar sana birkaç puan kazandırmıŐ olabilir,” dedi, çeliği bile kesebilecek sert bir sesle. “Ama Şu anki davranıŐ Őeklin seni tekrar olumsuz bir yere götürdü. Geri çekil.”

Bu sözüyle genç adamın dolabına gidip uzun, kırmızı çizgili bir frak gömlek kaptı ve dünkü kıyafetlerini, ayakkabılarını toplayıp kapıyı, pencereleri titretecek sertlikte çarparak banyoya girdi.

Jake’in onu böyle sinir ettiği için endiŐelenmesi gerekiyordu ama gerçek Şu ki onun bu yönünü görmek hoşuna da

gitmişti. Ona haddini bildirdiğinde alev alev yanan gözleri ve kırmızı teniyle muhteşem görünmesinden değil, aynı zamanda böyle bir ateşle dolu olmasını beklemediğinden.

Küçük Sophie Sullivan onu bir kez daha şaşırtmıştı. Yağın içinde ve dışında.

Fakat şaşkınlıklar henüz bitmemişti çünkü düşün kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra banyodan çıktığında genç kadın, Jake'in gömleğini elbise gibi giymiş, beline kemer takmıştı. Gömlek dizlerine kadar gelmiş ve bacaklarının topuklarına kadar olan kısmı çıplak kalmıştı. Saçları ıslaktı ve omuzlarına dökülmüştü, yani bir kadının olup olabileceği en seksi haldeydi.

“Çok güzel görünüyorsun.”

İnanmadığını belirten bir homurtuyla, “Seksenlerden kalma bir poster gibiyim. Ama kirli elbiselerden daha iyi.” diyerek burun kıvrıdı. “Bundan nefret ediyorum.”

“Bekle bir dakika,” dedi Jake, ona yaklaşırken. “Gömleğimin altına hiçbir şey giymediğini mi söylüyorsun?”

Sophie'nin gözleri kocaman açıldı ve hemen ondan uzaklaşmaya başladı. “Birazdan çıkmamız gerekiyor. Randevu kırk beş dakika sonra ve normal kıyafetlerimi giyebilmem için daireme uğramamız gerekiyor.”

“Kırk beş dakika?” Jake bir an bunu düşünür gibi yaptı. “Bu, aklımdaki için yeterli bir zaman.”

Bir anda genç kadının yüzü şehvet dolu bir ifadeye büründü ama bir dakika sonra en iyi kütüphaneci ifadesini, ona çok gürültülü, asi ve eğer hemen hizaya gelmezse evden atıl-

mak üzere olduğunu anlatan bir ifadeyle yer değiştirdi.

“Duşa gir ve giyin, Jake.” Uyarılıp uyarılmadığını g r-
mek için Jake’in i  çamaşırlarına bakmayı ne kadar çok is-
tediğini söyleyebilirdi kaldı ki öyleydi de. Hem de koca-
man. Fakat Sophie kararlı bir şekilde bakışını adamın y -
z nde tuttu. “Seni mutfakta bekliyor olacağım.”

Onu tekrar kavramak, duvara yapıştırmak, beş saniye
içerisinde içinde olmak çok kolay olurdu. Ve Jake, ellerini
onun yumuşak vücut kıvrımlarıyla doldurmak, tatlı teninin
tadına bakmak, kaygan sıcaklığının içine bir kez daha kay-
mak için tamamen baştan çıkarılmış haldeydi. Ancak seksin
bir sorun olup olmadığını doktora sorması gerektiğini s y-
lediğinde gerçekten de ciddi idi. O yüzden onu rahat bıraktı.

Ama şimdilik.

Sophie endişesini ve öncekinden de uyarılmış halini
bastırmaya çalışarak genç adamın mutfadında bir ileri bir
geri yürüyordu. Jake, onun nefesini kesecek şehvet dolu bir
amaçla yüklü siyah gözleriyle ve saldırmaya hazır güzel,  ıp-
lak bir aslan edasıyla üzerine geldiğinde Sophie’nin tüm ya-
pabildiği ondan uzaklaşmak olmuştu.

Hem de gerçekten istediği şey, bir kez daha cenneti ya-
şamak için kollarını ve bacaklarını ona dolamakken.

Sakin kafayla, Jake’in ona uygun olmadığını gösteren
nedenlerinin üzerinden bir kez daha geçmeye çalıştı. Genç
adamın onu sevme şekli çok hoşuna gitmişti. Ve birlikte ge-

çirdikleri bir gecenin ardından Jake, tam da onun istediği gibi dokunduğunda –ve sonra ortadan kaybolduğunda– Sophie bir daha böylesine bir umuda bel bağlamaması gerektiğini öğrenmişti. Hamile olmasaydı ve haberleri vermek için gelmeseydi Jake’in asla peşinden gelmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Daha ziyade ondan kaçardı; tıpkı Sophie’nin, son iki buçuk ayda kesinlikle onun da katılacağını bildiği sayısız Sullivan aile organizasyonlarından kaçtığı gibi.

Ancak bu sabahki sevişmeleri, birlikte geçirdikleri o ilk geceden çok daha farklı gelmişti. Çok sayıda orgazm yaşamamıştı ama yine de daha iyiydi. Çünkü Jake, makyöz ve kuaförün onun için hazırladığı nedimeyi değil, gerçekten onu istiyor gibiydi.

Bu sabah Jake’in ona dokunmadan duramayacağını hissetmişti.

Elbette ki Sophie’nin üzerinden inip dizlerinin altına yastıkları tıktırdığı an bu teoriyi berbat etmiş oldu. Sophie’ye göre genç adam, hamile kadınlara karşı kendini kaybedeceğini düşündüğü dünyadaki son kişiydi fakat bu, sadece Sophie’nin hiç unutmaması gereken esas gerçeği doğruluyordu; Jake onu değil bebeği istiyordu. Ve harika bir seks, bebeğe sahip olma konusuna sadece ilaveydi; hayır demesi gereken o muydu?

Sophie mide bulantısını bastırabilecek bir şey var mı diye buzdolabını açtı ama dün akşamdan kalanların kokusu, “Hamile kalmış herhangi bir kadın olabilirdim ve o da bana kızıyor olabilirdi. Bu büyük pislikte de muhtemelen hamile

kadına karşı duyulan şu tuhaf cinsel arzudan var,” diye mırıldanarak buzdolabını birkaç saniye içinde kapamasına neden oldu.

“Hamileye şu tuhaf cinsel arzu da neyin nesi?”

Sophie eli kalbinin üzerine arkasını döndü. “Burada olduğunu bilmiyordum.” Açıklama yapmak zorunda kalmamak için çantasını alıp kapıya yöneldi. İşte o anda garip bir şeyler olduğunu fark etti. Hiçbir yerde kitap yoktu. Ne sehpanın üzerinde ne tezgâhta, özellikle de kendi evindeki gibi gece atıştırmalık bir şeyler almak için her çıktığında ayağına takılan, yerde yığınlar halinde duran bir kitap yığını yoktu.

Fakat genç adam elini Sophie’nin sırtına koyduğunda dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini, davranışlarının ne kadar güzel olduğunu düşünmemeye çalışırken evinde okuma materyallerinin olmamasıyla ilgili soruları tamamen aklından çıkı.

Sadece bebekten dolayı, diye hatırlattı kendine.

Hiç konuşmadan Sophie’nin dairesine gittiler. Jake, iri elleriyle pahalı arabasının direksiyonunu nazik ama bir o kadar da sert bir şekilde tutarak arabayı istediği şekilde kullandı. Sophie sıcaklamış ve uyluk bölgesindeki ağrıyı durdurmak için kalçasını sıkıca birbirine bastırarak yolcu koltuğunda kıpırdanıp durdu.

“Ben sadece insanım, Sophie.” Önce genç kadının yüzüne ardından göğüslerine ve gömleğinin altındaki çıplak bacaklarına odaklandı. “Bana böyle bakmaya devam et ki, sorunu çözebilmemiz için arabayı kenara çekeyim.”

“Ortada bir sorun yok,” dedi Sophie ama ses tonu yalan söylediğini bilecek kadar öfkeli çıkmıştı.

Tüm hayatı boyunca olduğu o *Sevimli* Sophie’yle, arabasında bacaklarını açmak ve San Francisco trafiğinin tam ortasında ona ne istiyorsa yapmasına izin vermek için yanıp tutuşan mantıksız bir kadınla aralarındaki anlaşmazlığı nasıl çözebilirdi ki?

Tanrı’ya şükür ki otuz saniye sonra dairesinin önüne gelmişlerdi. “Birkaç dakika içinde geri geleceğim. Arabada bekleyebilirsin.”

Sophie kapıyı açıp kışkırtılmaktan uzaklaşma telaşına kapıldığında az kalsın kaldırırma düşüyordu. Küçük dairesinin Jake’le içerideyken nasıl hissettireceğini, gerçekten de doktor randevusundan önce bunu bir kez daha yapma fırsatları olmasına karşın kıyafetlerini onun yanında çıkarmamanın ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordu.

Jake arabayı kenara çekip ellerini ve dudaklarını Sophie’nin üzerinde gezdirmeye tehdidini sadece on saniye önce gerçekleştirebileceği konusunda beyninde dönüp duran bu kötü düşünceler konusunda kendini suçlu hissediyordu.

Fakat kahretsin ki Sophie, şimdiye kadar karşılaştığı en ateşli kişi olmasaydı... Spor arabasında Jake’in yanında otururken şehvet dolu düşüncelerin ardı ardına yüzüne yansımasını engelleyemeyecek kadar açık olmasaydı...

İki buçuk ay önce genç kadın bir saniye bile düşünme-

den kendini ona vermişti. Şimdi en az onun istediği kadar Sophie de onu istemesine rağmen Jake, genç kadının içindekileri elinden geldiğince gizlemek niyetinde olduğunu biliyordu. Evet, onun yatağında olmayı kabul etmişti ama sadece bu bile Jake için çok fazla olması gerekirken öyle olmamıştı. Artık değil. Özellikle de ona birkaç kez sahip olduktan sonra.

Sophie'nin ona tekrar kendini açması için ne gerekirdi? Ona Napa'daki gibi güvenmesi için? Tüm bu soruların cevabını merak ediyordu.

Güvenmemesi için Sophie'nin geçerli nedenlerini sessizce onaylarken boğazına bir ağırlık çöktü. Eğer ona bir kızla sevişip sonra sırf takılmak için onu terk eden türden bir adam olmadığını söylese bile Sophie buna asla inanmazdı. Beklentiler ve herhangi bir şeye sahip olamayacakları konusunda sevgililerine karşı her zaman açık olmuştu. Ayrıca hiç gecenin bir vakti ahmak gibi kaçmamıştı.

Sophie'ye kadar.

Bunu nasıl telafi edeceğini bilmiyordu.

Hiç şüphe yok ki yaşadıkları seks, olması gerektiği kadar iyiydi. Sophie ne kadar sert fren yapmaya çalışırsa çalışsın birbirlerine karşı duydukları arzu olduğu yerde duruyordu.

Fakat bu yeterli değildi. Sophie'yi her zaman sevmişti ama şimdi onun farklı yönlerini de görebiliyordu. Zeki ve seksi yanını, yiyecek ve güzellikten aldığı karmaşık duyguları, basit zevkleri, sakinlikten çıkan kıvılcımları... Artık Sophie'nin de onu sevmesini istediğini fark edebiliyordu.

Ve Sophie'nin de onu sevmesi konusunda bir neden ileri sürmek için yeterince baskı altında olduğunu düşününce en büyük engel –çoktan biliyordu zaten– bu olacaktı.

Genç kadın, vücut hatlarını Jake'in düşündüğünden de çok ortaya çıkaran, gri renkte, yumuşak, uzun kollu bir kazak elbise giymişti. Biraz makyaj yapmış ve saçlarını parlayınca kadar taramıştı. Emniyet kemerini takıp ellerini kucağında kavuşturarak oturduktan sonra sert bir sesle doktorun ofis adresini verdi.

Jake, onun sadece dakikalar öncesinde kaybettiği ihtiras savaşını yeniden kontrol altına almak için böyle uğraşmasına gülmeden edemedi. *Güzel, aptal kız. Zaten çoktan teslim olduğunu fark etmemiş miydi?*

Jake arabayı çalıştırmayınca, “Geç kalmak üzereyiz,” dedi Sophie. Fakat sonunda ona döndüğünde söylemek üzere olduğu her ne ise yerini bir şaşkınlık aldı. “Bana neden böyle bakıyorsun? Neye gülüyorsun?”

Onu sinirlendirmek çok kolaydı. Jake, genç kadının o güzel gözlerine böylesine kıvılcımlar yerleştirmekten hiç bıkmayacaktı.

“Elindeki kozun her neyse,” diye mırıldandı, “Unutsan iyi edersin.”

Gerçek şu ki, şimdilik çok kozu yoktu. Onu evlenmeye ikna etme konusundaki ikinci adımı atmadan önce doktor randevusunu atlatmak istiyordu. Fakat Sophie henüz bunun farkında değildi. Özellikle de Jake'in ne yapacağını beklerken böyle tetikte oluşunu sevdiğini anlamışken.

Kabul etse de etmese de Sophie de bunu seviyordu.

Elinden geldiğince şehvetli bir ses tonuyla, “Bilmek istemiyor musun?” diye sordu, ardından da Sophie başka bir şey söyleyemeden trafiğe daldı.

14

Sophie danışma görevlisine kaydını yaptırdıktan sonra bekleme odasındaki dolgun deri koltuklardan birine oturup eline bir dergi aldı. Jake'i yok saymaya kararlıydı. Elbette, odada meraklı gözlerle ona bakan diğer kadınların yanında bu neredeyse imkânsızdı.

Bu kadınların hepsi hamileydi, Tanrı aşkına! Yabancı birine bakarak ne yapıyorlardı ki?

Bu, ona karşı sahiplenici davrandığım için değil, dedi kendi kendine Sophie, sadece uygunsuz davranıyorlardı, hepsi bu. Kocaları, eşlerinin Jake'in erkeksi güzelliği karşısında böyle boyun eğdiğini bilselerdi bu durumdan hiç hoşnut kalmazdı.

Jake, "Pekâlâ," dedi kadınlardan birine. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

Elbette böylece bırakamazdı, öyle değil mi? Sanki o yeryüzüne tekrar inen Hz. İsa'ymış gibi kadınların yüzleri sevinçle parladı.

“Gerçekten harika.” Kadın, bir sır veriyormuş gibi hafifçe eğildi. “Bir erkek bebek bekliyorum.”

Jake de eğilip kadına sırtıttı. “Harika.”

Odanın karşısından başka bir kadın da, “Benim de bir kızım olacak,” dedi adeta şakıyarak.

Jake ona da gülümsedi. “Tebrikler.” Kadınlara başını salladı. “Gerçekten hamile kadından daha güzel bir şey yok.”

Genç adamın konuşmasının ardından Sophie, bu kadınlar kadar mutlu insan hiç görmemişti. Onların derdi neydi?

Ayrıca neden böyle kıskanıyordu ki?

Sophie, dergisinden başını kaldırmadan, “Biliyordum,” diye mırıldandı ve en yakındaki kadına şaşkın gözlerle baktı.

Jake bir elini genç kadının dizine koyarak, “Ne biliyor-sun?” diye sordu.

Neden hep bu kadar sıcak olmak zorundaydı? Ayrıca Sophie onun dokunmasını neden bu kadar çok seviyordu?

Genç adam elini çekmek zorunda kalsın diye Sophie önce bacaklarını kasten indirdi ve ardından tekrar bacak bacak üstüne attı. *Senin, şu hamilelere karşı beslediğin cinsel isteğe sahip erkeklerden biri olduğunu biliyordum,* diye düşündü ama sadece, “Hiçbir şey,” dedi.

Jake öne doğru eğilince Sophie kulakmemesinde nefesini hissetti. “Bana daha sonra anlatman için seni ikna edecek bir yol bulacağım, bilirsin işte.” Geri çekilmeden önce de dilini hafifçe kulakmemesine sürttü ve Sophie, şehvet dolu iniltisini dudaklarından dökülmeden zar zor bastırdı.

Onun yanında hormonları üzerinde hiç kontrol sahibi

olamadığı için kendine kızarak, “Tam bir sapıksın, olan bu!” dedi tıslayarak.

Bu çığgınca ifadesi karşısında genç adamın kahkahası tüm bekleme salonunda yankılandı. “Nedenini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Nedenini biliyorsun.”

Bir an kafası karışmış gibi baktı ve aklına gelmeden hemen önce Sophie başını diğer kadınlara doğru salladı. Genç adamın kahkahası bu kez odanın dışını bile inletecek kadar yüksek çıktı. “Saplantılardan daha bu sabah bahsettin. Benim...” Tekrar gülmek için durdu.

Sophie, henüz daha hiç bakmadığı dergiyle meşgulumuş gibi görünebilmek için dergisini biraz daha yaklaştırdı.

Bir dakika sonra genç adam artık gülmeyi tamamen bıraktığında arkasına yaslanıp, “Bu şekilde okumak daha kolay olabilir,” diye mırıldandı.

İri, güçlü vücudu şu küçük bekleme salonunda Sophie için neyden bahsettiğini anlayamayacak kadar yakındı, ta ki ellerini Sophie’nin ellerinin arasındaki dergiyi tutup çevirinceye kadar.

Aman Tanrım. Ne kadar utanç verici. Normalde bir avuç yabancının onun hakkında ne düşüneceğini hiç umursamazdı, kaldı ki her zaman arka taraflara karışırdı ve kimse onu gerçekten fark etmezdi.

Jake’le olmanın, görünmezliğin tam tersi olduğunu yavaş yavaş fark ediyordu. Sophie onunlayken genç adamın varlığı onun gizlenemeyeceği kadar belirgin, aşırı derecede

karizmatik ve büyüleyiciydi. Muhteşem olmasından bahsetmeye gerek yok tabii.

Aslında onun arkasında kaybolmanın daha kolay olması gerekirdi. Fakat Jake elini bacağının üzerine koyup orada öylece tutarken Sophie ondan kurtulmak için ne yaparsa yapsın buna izin vermeyecekti, bunu fark etmişti. Tüm ukalalılığına rağmen ilgi odağı olma konusunda açgözlü davranmıyordu. Sophie'nin içinde bunun yerine orada sadece onunla oturmaktan gurur duyduğuna dair ilginç bir his belirdi.

Sophie tersten bir dergi okumak gibi aptalca şeyler yaptığında bile.

“Doğum ne zaman?”

Sophie, köşedeki kadının ona değil de Jake'e böyle bir soru sorduğuna inanamıyordu, sırf ona gülümseyip güzel olduğunu söyledi diye sanki aralarında özel bir bağ oluşmuştu.

Elbette ki yıllar önce Sophie'nin ona âşık olması için gülümsemesinden daha fazla bir nedene ihtiyaç duymamış olması, şimdi canım daha çok acıtıyordu.

“Sonbaharda.”

Genç adamın sesindeki sahiplenici tonu ya da bir bebeğe sahip olma ihtimali karşısında duyduğu mutluluğu kimse kaçıramazdı. Sophie, olmaması gerektiğini bilmesine rağmen kalbinin yumuşadığını hissediyordu.

Kahretsin, neden her zaman bir ahmaktan ötesi olamıyordu? Neden mükemmel bir adam gibi görüldüğü bu anları korumak zorundaydı? İlgili, olağanüstü-seksi-bir-babadan ziyade bencil bir embesil gibi davransa ondan nefret etmesi çok daha kolay olurdu.

Ayrıca bunun, en azından Jake'in ilgilendiği tek şeyin kendisi değil sadece bebek olduğunu hatırlamasına faydası dokunurdu. Her şeye rağmen ikinci kez bile bakmadan onu terk etmişti fakat çocuğu öğrenir öğrenmez dünyadaki en sahiplenici insan oluvermişti birden.

"Ah, harika!" dedi kadın. "Tebrikler."

Genç adam dizinin biraz üstünü sıkınca bu baştan çıkarıcı dokunuş karşısında Sophie'nin tüyleri diken diken oldu.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Jake. "Gerçekten çok heyecanlıyız."

Ne şaşırtıcı ki bu doğrudu. Sophie'nin kazara hamile kalmasına ve ilişkilerinin konumunun tamamen askıda olmasına rağmen ikisi de bir çocuğa sahip olma konusunda gerçekten çok heyecanlıydı. Tüm bu ortak ebeveyn şeyi, farklı ailelerdekinden daha zorlu olacaktı; özellikle de Sophie, genç adamın evine gittiğinde şu oyuncaklarından biri varsa.

Belli bir noktada Sophie bebeği doğurduktan sonra, çocukların görmesi için neyin uygun olup olmadığını konuşmaları gerekecekti. Elbette ki gelecekteki tüm randevuları ve cinsel partnerleri çocuklarından uzak tutmasını ondan beklediğini de söyleyecekti; böylece Jake kızlarının ya da oğullarının kafasını karıştırmayacaktı. Ve bu durum cinsel hayatının keyfini kaçırırsa o zaman bununla baş etmesi gerekecekti, öyle değil mi?

Bir hemşire muayene odalarına açılan kapıdan başını dışarı uzattı. "Sophie Sullivan?"

Sophie ayağa kalktı ve Jake de elini kadının sırtına ko-

arak onunla hareket etti. Hemşire gözlerinde bir soru işaretiyle bir Sophie'ye bir Jake'e baktı.

Kaç kez, diye merak etti. bu aynı sessiz soruları görecekti? *Bu adam seninle mi? Sen bunu nasıl başardın? Ben de onun gibi birini nasıl elde edebilirim?*

Kesinlikle pazarlık yapıp her şeyi üstlenmek yerine biraz minnettarlıkla, diye düşündü. Jake, neden burada olduğunu açıklaması için büyük bir sabırla onu bekliyordu.

Ancak Sophie, *onu sonsuza kadar seveceğim ve o bana hiçbir zaman karşılık vermeyecek,* ve elbette, *çılğınca bir kazaydı,* gibi kelimeler kullanmadan bunu açıklayabileceğinden emin değildi.

İşte, “O da benimle geliyor,” demesinin nedeni de tam olarak buydu.

Genç adam tek bir atışı bile kaçırmadan elini uzattı. “Jake McCann.”

Hemşire genç adamla tokalaşırken gözleri kocaman oldu. “Çok tanıdık görüldüğünüzü düşünüyordum. Siz şu McCann İrlanda Barları'nın reklamlarındaki kişisiniz. Sahibi misiniz?”

Jake başıyla onayladı ama ne şaşırtıcı ki bu hareketi hakkındaki konuşmayı uzatmadı. Sophie'nin flört ettiği adamların çoğu kendilerinden bahsetmekten başka bir şey sevmezdi. Jake de bir istisna olamazdı, değil mi?

Hemşire onları odaya alıp çizelgesine baktı. “Bakalım... Galiba doktorla olası bir hamilelik için görüşmeye geldiniz?” Sophie başını öne doğru sallayınca hemşire, “En son ne zaman regl oldunuz?” diye sordu.

Jake'in önünde böyle şeyleri tartışma konusunda epey bir mahcup olduktan sonra Sophie tarihi çabucak hesaplayıp hemşireye söyledi.

"Şimdi kilonuza bakalım."

Harika, birlikte uyuduğu adamın tartıda sayıyı görmesi zaten her kadının istediği şeydir. Sophie ayakkabılarını çıkarıp tartıya çıkarken başını dik tutmaya çalışıyordu.

"Şimdiden dört buçuk kilo almış görünüyorsunuz."

Sophie karnının hâlâ düz olduğunu düşününce bu fazladan kiloların göğüslerinde ve kalçalarında toplandığından emin oldu.

Sophie'nin üzgün yüz ifadesini görmüş olacaktı ki hemşire, "İlk üç aylık dönemde üç buçuk ila beş buçuk kilo alımı oldukça normaldir. Vücudunuzdaki değişikliklere alışkın olmadığınız için, özellikle de ilk hamilelikte." Sophie'ye plastik bir bardak verdi. "İdrar tahlili vermeniz gerekiyor ve ardından da gidip şu önlüğü giyin, böylece doktor için hazırlanmış olursunuz."

Tüm bunlar olurken Jake köşedeki mavi bir sandalyede oturuyor ve bir jinekolog ofisinde olduğu için oldukça rahat görünüyordu. Koyu renkli gözleri onun her hareketini takip ediyordu ama Sophie yüz ifadesini okuyamıyordu. Açıkçası ne düşündüğünü bilmek de istemiyordu. Onunla burada olduğu için gerilmesine rağmen birden aslında daha çok hamilelik konusunda gerildiğini fark etti.

Artık hamile olduğunu anlamaya başladığı için bu bebeği gerçekten istiyordu. Doktorun, muayeneden sonra her

şeyin yolunda olduğunu söylemesi için dua ediyordu. Tüm isteği sağlıklı bir bebektir.

Bardağı doldurma işlemini bitirip laboratuvar teknisyenin alması için lavabodaki tezgâhın üzerine koyarken, *Jake'i de istediğini*, kabullenmek zorunda kaldı. Ona yedi gün verme nedeni de işte buydu.

Fakat bedeninden daha fazlasını istiyordu. Yüreğini istiyordu ve ruhuna bir pencere açmasını.

Sophie bu hayallerden vazgeçip gerçeklere odaklanması için uzun zaman geçtiğini bilerek iç geçirdi. İçindeki çocuk gibi gerçeklere odaklanması lazımdı. Ve elli yıl boyunca ebeveyn vasfıyla birlikte olmanın bir yolunu bulmaları gerekeceği gerçeğine.

Bir dakika sonra kıyafetlerini düzgünce katlamış ve hastane önlüğünü giymişti. Lavabodan heyecanla çıkarken arkasını sıkıca kapalı tuttu, aslında bu çok komikti özellikle de Jake onu iki kez çıplak gördükten sonra.

Doktor odada Jake'le sohbet ediyordu ve adamın genç kızlığından bu yana jinekoloğu olan kadını bile böyle kolayca büyülediğini fark edince Sophie'nin bir an kalbi durur gibi oldu.

“Sophie!” Marnie, ona sarılmak için yerinden kalktı. “Şey, bu harika bir sürpriz, öyle değil mi?”

Sophie yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Evet. Gerçekten harika.”

Doktor, yumuşak, dolgun masaya hafifçe vurdu. “Şuraya çık da her şeyin iyi gittiğinden emin olmak için hızlıca

bir muayene yapalım.” Sophie’nin çizelgesine baktı. “İdrar örneğindeki HCG seviyesi on iki haftalık olduğunu gösteriyor.”

Evde yaptığı testlerin hamilelik konusunda yanılmadığını görünce rahatlayan Sophie, masanın üzerine çıkıp ayaklarını üzengilere yerleştirdi ve tüm bunların Jake’e çok garip geldiğini düşünmemeye çalıştı.

“Jake, neden buraya gelmiyorsun? Ultrason ekranında görmen çok daha kolay olur.”

Genç adam, Sophie’nin yanına geçip elini genç kadının omuzuna koyarak gülümsedi ve Sophie kendini onun varlığından utanmaktan daha çok rahatlamış bulunca çok şaşırdı. Buraya yalnız gelmeyi planlıyordu. Ama –birden– yalnız olmadığı için çok memnun oldu.

Marnie büyük, yoğun ve açık mavi bir şeye yöneldi. Uzandığı şeyin üzerinde bir kılıf vardı. Doktor bunu onun içine sokarken Jake’in izleyeceği düşüncesi karşısında Sophie’nin içini bir mahcubiyet duygusu kapladı.

“Bunun canını acıtmaması gerekiyor,” dedi doktor. “Fakat ilk başta biraz soğuk gelebilir.”

Yağlanmış ultrason çubuğu, içinde kolayca kayarken yaşadığı bu zor durum karşısında Jake’in gözlerinin parladığını söyleyebilirdi. Doktor ultrason makinesine bir şifre yazdı ve monitörde belli belirsiz, bulut ve yıldızların olduğu bir geceyi anımsatan bir resim belirdi.

“Şimdi küçük adamımızın –ya da kızımızın– nereye gizlendiğine bir bakalım.”

Sophie'nin kalp atışı hızlandı ama Jake'in eline uzanmadan o elini uzatmıştı bile. Sıkıca el ele tutuştular ve Marnie gülümseyinceye kadar ikisi de nefes dahi alamadı.

"Evet, işte burada." Doktor ekranda belli belirsiz titreyen beyaz ışığı gösterdi. "Bu kalp atışı."

Sophie'nin gözleri yaşla doldu. İçinde atan yeni bir kalp vardı. Jake'le birlikte yarattıkları yeni bir kalp.

"Vay canına." Jake'in sakin ses tonu Sophie'nin hislerinin bir yankısıydı. "Çok şaşırtıcı."

Marine önce genç adama ardından Sophie'ye gülümse-di. "Her zaman öyledir. Fetüsün büyüklüğü on iki haftaya tam uyuyor."

Sophie artık işlerinin bittiğini düşündü ama doktoru ultrason çubuğunu vücudundan çekmek yerine, "İkizler genellikle genetikdir ama başka bir tane daha olmadığından emin olmak için çabucak bakacağım."

"İkiz mi?" diye tekrarladı Jake.

"Başka bir tane daha mı?" Sophie sesinin ne kadar boğuk çıktığını duyabiliyordu.

"Pek muhtemel olmasa da ikizinin olması imkânsız sayılmaz..." Doktor mutlulukla bağırdı. "İşte burada. Başka bir kalp atışı daha var."

Jake, Sophie'nin ellerini öyle sıktı ki genç kadın az kalsın bağıırıyordu. Ancak doktorun söylediği şeye öylesine şaşırmıştı ki acıyı algılaması çok zor oldu. Marnie, çubuğu Sophie'nin içinde biraz daha hareket ettirdi. "Evet, sadece iki tane görünüyor."

Sadece iki mi?

Ah, Tanrım. Jake'e ve kardeşine kendiyle ilgili bu açıklamaları yaparken sadece bir bebeği olduğunu sanıyordu. İki değil!

Sophie panik içinde genç adama baktı. Bronz teni Sophie'nin önceden gördüğü kadar solgun, hamile olduğunu söylediği zamankinden bile daha beyazdı.

Marnie çubuğu çektikten sonra çıkardığı ultrason resmini Sophie'ye uzattı. "Albümün için. Doğum öncesi vitaminlerini aldın mı?"

Sophie kendini sersemlemiş gibi hissederek doğrulurken başını hayır anlamında salladı. "Hamile kalmayı planlamıyordum."

Doktorun yüzünde bir şaşkınlık ya da ayıplama ifadesi yoktu. "Tamam, o zaman. 'Hastalarım için en iyisi' reçetelerimden birini al bakalım." Sophie'ye dolapların birinden bir çanta uzattı. "Burada sana yardımcı olabilecek birkaç şey var. Fakat seni uyarmak zorundayım, lütfen *Bebek Beklerken Ne Beklenmeli* kitabını okurken paniğe kapılma. Bunu sana hamilelik konusunda korkularını beslemesi için değil sadece bir kaynak olarak veriyorum." Gülümsedi. "Sağlıklı genç bir kadınsın ve annenin geçmişine de baktığımızda hiç problem yaşamayacağından oldukça emin olabiliriz."

Doktor, "Şimdi, ikinizin de bana bir sorusu var mı?" diye sorarken Sophie nefes almakta zorlandı.

Tanrım, evet. Sophie'nin kafasında cevaplanması gereken bir dolu soru vardı ve bu liste, *başkaları sürekli tek ge-*

celik ilişki yaşarken nasıl böyle bir şey benim başıma geldi, sorusuyla başlıyordu. Fakat şimdilik hayır anlamında başını sallayarak, “Muhtemelen bunu bir kez okuduktan sonra olacaktır,” dedi.

Kitaplar her zaman için kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Daima bilginin her türlü hastalığı tedavi edebileceğini düşünürdü. Ancak bu kez kitapların bir sihir etkisi yaratacağından pek emin değildi.

“Peki, ya senin, Jake?”

“Fazladan dikkatli olması gerekiyor mu? Bilirsiniz işte, aşırı çaba sarf etmeme konusunda dikkatli olmalı mı?”

Marnie başını iki yana salladı. “Sophie hayatını her zamanki gibi yaşamalı. İyi beslenme, fazla dinlenme ve egzersiz.”

“Peki ya seks?”

Genç adamın sorusu Sophie’yi paniklemiş ruh halinden çıkarıverdi. Ancak daha da utandığını hissetti.

“Bunu sormana sevindim, Jake,” dedi Marnie. “Bu her yeni hamilelik yaşayan çiftin merak ettiği bir şey. Sizi temin ederim ilişki hiçbir şeye zarar vermeyecektir. Aslında çok sayıda hasta seksin hamilelik boyunca daha iyi olduğunu söylüyor.” İkisine de gülümsedi. “Herhangi bir sorun olduğunda ofise e-posta atmakta özgürsünüz. Dört hafta içinde sizinle tekrar görüşeceğiz.”

Kapı doktorun arkasından kapandı ve Jake ile Sophie yalnız kaldı.

Sophie, buradan nereye varacağını bilmiyordu. Artık ayağının kaydırıldığı noktada olduğunu düşünmüştü. Fakat

ikiz bebeğe hamile olduğunu duymak ayak kaydırmanın tamamen yeni bir seviyesiydi.

Masadan kalkıp kıyafetlerini giymesi gerektiğinin far-
kındaydı ama bacaklarının onu taşıyacağından emin değildi.

“İnanabiliyor musun?” Sorusu sadece fısıltı gibi çıktı,
sanki kelimeyi yüksek sesle söylemeye korkuyormuş gibi.
Yine de söylemek zorundaydı. “İkiz.”

Jake hâlâ arkasından çekilmemişti ve Sophie sadece ona
yaslanıp hiç bırakmamak istiyordu. Tanrı’ya şükür ki bura-
daydı. Bunu tek başına yapmak zorunda kalsaydı...

“Karar verildi. Kesinlikle evleniyoruz.”

“Ne?” Sophie, önlüğün arkasını tamamen açıkta bırak-
tığına aldırmadan masadan fırlayıverdi. “Hayır!”

Genç adamın yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Evet.”

“Ama bana yedi gün sözü verdin.”

“İkiz bebek taşıyorsun, Sophie. Bunu tek başına yapa-
mazsın. İki kişiyle olmaz.”

Sophie başını iki yana salladı. “Bunun konuyla alakası
yok.”

Jake hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ve Sop-
hie’nin hissettiği kadar da stresli. “O halde konu ne? Sadece
lanet olası yedi gün. İkimiz de benimle evleneceğini zaten
biliyoruz.”

Sophie, *nasıl konu bugün beni Las Vegas’a götürüp
bana, “Kabul ediyorum” dedirtmen çünkü senin çocuğunu
taşıyorum, o nedenle bana âşık olmak için uğraşman gerek-
mecek*, diyebilirdi ki?

Ama böyle bir şey olmayacağını zaten bilmiyor muydu? Neden hâlâ imkânsız bekliyordu?

Yenilginin, Napa'da onunla seviştikten sonraki iki buçuk ay içinde çok iyi tanıdığı o korkunç acılığın tadını alabiliyordu.

"Yedi günün neden önemli olduğunu bilmiyorsan," dedi Sophie titrek bir sesle. "O zaman dünyanın en büyük aptalısın."

Genç adamın yüz ifadesini gördüğünde kıyafetlerini alıp lavaboya gitmek üzereydi. Oldukça öfkeli görünüyordu. Fakat öfkeden de fazlası vardı, daha yakından bakarken fark etti. Utanmış görünüyordu.

Ve incinmiş. Sophie'nin hakareti karşısında korkunç de-recede incinmiş.

Son günlerde Sophie taktığı bütün bu isimlerle onu yaralıyordu ama hiçbirisi de *aptal* kelimesindeki gibi tepki vermesine neden olmamıştı. Tam tersine, çoğu söz karşısında kahkahalarla gülmüştü.

"Jake, ben..."

Jake'in sesi onu bir bıçak gibi kesti. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Sophie ona bir kez daha seslenemeden, aptal dediği için özür bile dileyemeden genç adam odadan çıkıp gitti.

Kızgın gözlerine, kızarmış tenine baktığında lavabodaki ayna onunla alay ediyordu. Yansıma, her şeyi nasıl da berbat ettiğini belirtmek için her zaman orada olurdu zaten. Kelimelerin ne kadar güçlü anlamları olduğunu herkesten iyi bilirdi. Bu sözlerden biriyle de Jake'i incittiğini düşünmek midesini bulandırıyor.

Tüm istediği sevmek ve sevimlekti ve bundan daha öteye geçememişti.

Jake, kütüphanenin önünde duruncaya ve Sophie arabadan inmek için emniyet kemerini açıncaya kadar ona tek kelime etmedi.

“Otur, prenses.” Her bir kelime, doğruca onu vurmaya amaçlayan bir kurşun gibiydi. “Bu kez ve bundan sonra şu lanet olası kapıyı senin için açmama izin vereceksin.”

Öncesinde onu terslediği bunca zamandır artık bir şeyleri olurluna bırakması gerektiğini söyledi. Şu an doğru bir zamanlama değil.

Ona söylediği şey karşısında adeta korkudan iki büklüm olmuştu. *Aptal*. Bu, şimdiye kadar, hatta en kızgın olduğu zamanlarda bile, kimseye söylemediği bir sözdü. Aslında böyle söylemek istemediğini, olayların heyecanına kapılarak ağzından kaçırıldığını Jake’in bilmesi gerekirdi. Öyle değil mi?

Birkaç saniye sonra genç adam yolcu kapısını ve ardından Sophie’nin kemerini açtı. Jake’in kasları üzerine sürtünüp, kokusu tüm duyu organlarını doldururken kendini sabit tutması sahip olduğu bütün kontrolü elinden aldı. Jake arabadan inmesi için elini uzatınca Sophie’nin de elini tutmaktan başka çaresi kalmadı.

“Jake,” dedi usulca, “Söylediğim şey için özür dilerim. Böyle demek istememiştim.”

Özrünü kabul etmedi. “Akşam saat sekizde. Çantalarımla beni bekliyor ol.”

Sophie emirlerinin nereye gideceğini daha söyleyemeden Jake onu kendine doğru çekip sert ama büyük bir incelikle öptü. Genç kadın ona karşı koymaya çalışırken bile bedeni sadece teslim olmasını söylüyordu.

Nasılsa her zaman için istediği buydu.

Jake.

Oysa ama sadece beden ihtiyacının karşılanması yetmiyordu, özellikle de kalbi yok sayılınca.

Genç adam, onu bırakıp hemen arabasına bindi ve daha Sophie basamaklarda neler olduğunu anlayamadan kütüphanenin önünden uzaklaştı.

“Bu kimdi?”

Sophie büyük bir şaşkınlıkla iş arkadaşına döndüğünde elleri hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Dudakları Jake’in öfkeli saldırısının ardından hâlâ sıcaktı ve sızıyordu. Jake’le dışarıda olduğu, aklından tamamen çıkmıştı.

Zaten bu adam, her zaman kendinin dışında her şeyi unutmamasına neden oluyordu.

Janice, “Dışarıda ağabeylerinden daha yakışıklı erkekler olduğunu sanmıyordum,” demeden önce Sophie’nin bir yanıt vermesini bile beklemedi. Hayretler içinde başını salladı. “Erkek arkadaşın mı?”

Hayır, diye düşündü Sophie, sinir krizi geçirmenin eşliğinde. O sadece yakında doğuracağım bebeğimin babası.

Ah, Tanrım. Bebek değil.

Bebekler.

Yerin dibine geçtikten sonra San Francisco kütüphane

sisteminin en dedikoducu kadını için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. “Uzun zamandır tanıdığım biri. Ailemin yakın bir dostu.”

Janice, sanki Sophie aklını sıyırmış gibi baktı. “Arkadaş mı? Hepsi bu kadar mı?” Kaşlarını çattı. “Arkadaşlarımdan hiçbiri beni böyle öpmedi.”

Sophie sanki erkek arkadaştan gelen bir öpücük oldukça normal bir şeymiş gibi sadece omuz silkip saatine baktı. “İçeri geçsem iyi olacak.”

Büyük ön kapılardan geçerken, *Janice'in Jake'i görmesinin belki iyi bir yanı vardır*, diye düşündü. En azından bu şekilde hamileliği iyice belli olmaya başladığında çok fazla bir açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı. İş arkadaşı onun için haberi yayardı nasıl olsa.

15

Jake, McCann'ın yerinin arkasındaki park alanında arabasını keskin bir sesle durdurdu.

Sophie haklıydı. Aptalın tekiydi o.

Peki, ya çocukları da onun yüzünden doğru dürüst okuyamazsa?

Çocuklarının da onun yaşadığı gibi şeyler yaşayacağını düşününce adeta soğuk terler döktü. Birinci, ikinci, üçüncü sınıfta diğer çocuklarla oturduğunu, okuma yazma öğrenmeye çalışmalarını izlediğini gayet iyi hatırlıyordu. Ne kadar denerse denesin kelimeleri anlamlı hale getirmek için kullanamıyordu.

Başkasından daha kötü olduğu bir konu daha vardı. Sadece kıyafetleri babasının içkisi ve sigarası gibi kokan fakir bir çocuk değildi.

Aynı zamanda aptalın tekiydi.

Kesinlikle, sayılar onun için çok daha kolay da olsa ke-

limeler her şeyin bir parçasıydı, özellikle de okulu bitirmesinin yoluydu. Girmesi gerekenden daha çok ders asıyordu ve öğretmenler onun gibi iğrenç birini bir yıl daha görmek istemediği için hepsinin onu mezun edeceğini düşünüyordu.

Gençlik yıllarında bunun önemli olmadığını, bir barmen olmak için okuma yazma bilmesi gerekmediğini kendine kaç kez söylemişti? Fakat bir bar sahibi olmak bir yerde çalışmaktan tamamen farklı bir oyundu. Ve işte o zaman gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı: Eğer okumayı öğrenmezse işi ayakta tutabilme şansı kalmazdı.

Gizlice tuttuğu ilk öğretmenlerle tam anlamıyla aşağılık herifin teki olup çıkmıştı. Peş peşe bıraktıkları yirmi yaşındaki agresif bir aptaldan bıkmışlardı. Sonunda soytarılıklarından her şeyden çok zevk alan birini bulmayı başarmıştı. Bayan Springs altmış yaşlarındaydı ve ona karşı önceden kimsenin olmadığı şekilde sertti. Neredeyse okumayı öğrenip öğrenmemesini gerçekten önemsiyor gibiydi.

Sonunda bir şeyler anlamaya başladığı o günü çok iyi hatırlıyordu. Helen'in dudaklarına bir öpücük kondurmuş ama öğretmeni ona hiç sinirlenmemişti. Bunun yerine ona sarılmış, yolun hâlâ çok uzun ve zorlu olduğunu ama buna degeceğini söylemişti.

İlk kısmında haklıydı. Onunla devam etmişti ve o emekli olduktan sonra da başka hocalarla. İş büyüdükçe, uğraşması gereken daha çok kontrat, daha çok mektup olmaya başladı. İşini e-posta kullanarak yapmak yerine telefonda ya da yüz yüze yapma şeklini artık insanlar yorumlamaya baş-

lamıştı. İnsanlar ona “bireysel ilgi” diyorlardı. Hesap tabloları ve finansal raporların dışında bilgisayarını nadiren kullanma nedenini kimse tahmin etmediği sürece insanların ne dedikleri umurunda bile olmadı.

Ve evet, artık okuyabiliyordu. Fakat bir kitap bitirebilmesi hâlâ çok zordu ve kendini bunu sırf eğlence olsun diye yaparken de göremiyordu.

Oysa ki Sophie kitaplarla yaşıyor ve onlarla nefes alıyordu.

Lütfen, Tanrım, diye sessizce dua ettiğini fark etti. Çocuklarımızın beyninin Sophie’ye çekmesini sağla, benimkine değil.

Garsonlarından biri, direksiyonu canı pahasına tutarak arabanın içinde oturduğunu görüp patronunun kafayı sıyrıldığını fark etti ve hemen uzaklaşmadan önce ürkek ürkek ve kısacık el salladı.

Yavaş yavaş değil de büyük, kocaman parçalarla.

Sonbahara kadar ikiz bebek babası olacağını duymak, ona hayatının en büyük şokunu yaşatmıştı. Hem de Sophie’yi kendine bağlamak, onu bırakmayacağından emin olmak, onun ve çocuklarının sağlıklarının iyi olacağını garantilemek için gereken her şeyi yapacağını dışında hiçbir şey düşünemeyecek kadar büyük bir şok etkisi.

Jake arabadan inmek üzereydi ki gözü doktorun onlara verdiği hamilelik kitabına takıldı. Kitabı okuması, Sophie’nin başına kötü bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için hamileliğinde olabilecek aksilikleri bilmesi gerekiyordu.

Elbette sayfaları karıştırdığında küçük yazılmış yüzlerce kelime, gülmesine neden oldu. *Şimdi beni okumaya çalış. Kelimelerin her biri ona meydan okuyordu. İyi şanslar; zavallı.*

Sophie onun doğru düzgün okuyamadığını öğrenirse...

Kitabı paspasın üstüne fırlattı. Şu an bunu okuyacak zamanı yoktu. Yönetici asistanı bugüne programladığı yarım düzine konferans görüşmesi için sürekli onu arayıp durmuştu zaten. Bunlar, normalde Jake'in tüm dikkatini verdiği, Sophie'ye geri dönebilmesi için halletmeye çalışması gereken den daha çok San Francisco Uluslararası Havaalanı'nın (SFO) dışında, başka bir yerde olması gereken yeni işyerindeki acil durumlar ve önemli toplantılarından oluşuyordu.

20.00

Eğer Jake, Sophie'nin eşyalarını toplayıp küçük bir kız gibi onu bekleyeceğini sanıyorsa gerçekten yanıliyordu. Genç adam gelir gelmez ona ağzına geleni söyleyecekti.

Sırf ikiz bebeklerinin olması, ona malıymış gibi davranabileceği anlamına gelmiyordu. Sophie oturma odasına geçip kapıdaki dürbünden baktı.

21.00

Cidden mi? Onu bir barbar gibi kendi evine götürmek için zamanında gelemiyor mu? Bu, onun için ne kadar da önemsiz olduğunu gösteriyor? Unutulmaktan daha acı verici bir şey var mıydı? Tüm hayatı boyunca görünmez biri ol-

muştı. Sadece ona değil herkese karşı. Onun gibi bir kitap kurdu hayattan-daha-geniş-kardeşleriyle rekabete nasıl başlayabilirdi ki? Hiçbir zaman bir film yıldızı olamaz, hiçbir zaman beyzbol oyunları serisinde kazandıran bir atış atamaz, büyüleyici Sullivan ikizi olamazdı.

Jake sonunda kapısında görünmeye tenezzül ettiğinde geri kalan altı günde onun neler yapabileceği konusunda hiçbir şeyin, ağzına geleni söylemesini engellemeyeceğine yemin etti.

Tamam, deli bir kadın gibi en uçtan bir diğerine geçiyor olabilirdi ama Jake de onun hayatını bozmak için en azından bir buçuk saatten daha az bir sürede gelme saygısını gösterebilirdi.

22.00

Sophie'nin öfkesi, guguklu saat onu vuruncaya kadar geçen her dakikada daha çok büyüyor, daha da kuvvetleniyordu. O anda aklına dank etti; yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı. Jake, bu sabah hayatını sadece birkaç saat sonra vazgeçemeyecek kadar çok kontrol etme niyetindeydi. Özellikle de vazgeçen bir adam olmadığı için.

Ya yaralandıysa? Ya Sophie'nin yardımına ihtiyacı varsa ve o da değerli zamanını onun hakkında korkunç şeyler düşünerek boşa geçiriyorsa?

Başına bir şey gelirse Sophie'yi aramak kimsenin aklına düşmezdi. Kimse Jake'in Sophie için ne kadar önemli olduğunu, onun çocuklarını taşıdığını bilmiyordu.

Bir arabaya ihtiyacı olduğunda araba kiralama şirketinden bir tane kiralamak yeterince kolay olduğu için kendine ait bir arabası yoktu. Fakat gece vakti araba kiralamıyorlardı ve Sophie akşam otobüs saatlerini pek iyi bilmediğinden bu, evine gitmek için istediğinden daha uzun sürdü. Tüm ışıkların kapalı olduğunu görünce ve genç adam kapıyı açmayınca barı aradı. Barmen, Jake'in orada olduğunu ama acil bir işle ilgilendiğini ve telefona gelemeyeceğini söyledi.

Yirmi beş dakika ve iki otobüs değişimi sonrasında kalabalık bir grup üniversite öğrencisinin arasından geçerek ve çocukların, onun aklını kaçırdığını düşünmelerini umursamayarak McCann'in Yeri'nden içeri girdi.

"Jake nerede?" Barmenin dikkatini çekmek için az kal-sın adamın gömleğinden tutacaktı.

Pis adam ona da aynı üniversite çocuklarının baktığı gibi baktı. Guguk kuşlu saatinin olduğu oturma odasında durması gerekiyormuş gibi.

"Arkada."

Beklediği son şey, Jake'i pembe-mavi saçlı genç bir kadına peçete verirken görmektir. Sophie odada iki kişinin daha olduğunu gördüğünde kız burnunu yüksek sesle temizliyordu. Çift, Jake'den yaşça daha büyüktü. Kızın ailesi olacak kadar yaşlı olduklarını fark etti.

Durdu ama Jake'in onu göremeyeceği kadar hızlı değildi.

"Sophie!" Çifte bir şeyler söyledikten sonra ayağa kalkıp genç kadının yanına geldi. Bir tutam saçı Sophie'nin yüzünden çekerken parmak uçları tenine dokundu. "Saat geç

oldu. Doktorun dinlenme konusunda ne dediğini biliyorsun. Uyuyor olman gerekiyordu.”

“Uyuyamadım. Sen gelmeyince endişelendim.” Hafifçe gülümsedi. “Beni beklettiğin için sana çok kızdım,” dedi kabullenerek. Bu kez genç adamın yüzüne dokunan Sophie oldu. Yıllardır ona bu şekilde dokunmayı kaç kez istemişti? Şimdi yapabildiğini fark ederken içini bir sıcaklık kapladı. “Madem başının dertte olmadığını biliyorum, o zaman sen,” genç adamın omuzunun üstünden ofisinde toplanan gruba baktı, “bir şeylerle uğraşırken yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle,” dedi.

“Tüm isteğim biraz dinlenmen.” Sophie, yorgun olmadığını, onun gününün kendininkinden yüzlerce kat daha zor olduğunu söylemek üzereydi ki Jake kaşlarını çattı. “Buraya nasıl geldin?”

“Otobüsle.” Son otobüs durağıyla barının arasındaki birkaç karanlık bloktan bahsetmenin pek akıllıca bir şey olacağını sanmıyordu.

Genç adam küfretti. “Evde kalman gerekiyordu.”

Anlamıyor muydu? “İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.”

Genç adam, Sophie’nin San Francisco’nun toplu taşıma sistemiyle bu gece yarısı gezintisine üzülmüş görünüyordu ama ona sövüp saymak yerine parmaklarını kadının saçlarının arasından geçirip kendine doğru çekti ve böylece Sophie’nin başı onun çenesinin altına sıkıştı. “Tanrım, çok tatlısın.” Alnına bir öpücük kondurdu.

Tam o sırada barmen kapıdan göründü. “Müşteriler hemen servis almazlarsa isyan çıkaracak, az kaldı. Betty halledebileceği sınırı çoktan geçti.”

Jake, “Anladım,” demeden önce Sophie elini adamın dudağının üzerine koymuştu. Sophie duvardaki askıdan siyah bir önlük alıp beline dolamadan önce Jake’in kabul etmesini beklemedi. “Kalemle not defterin var mı?” diye sordu barmene.

Adam kalemle defteri memnuniyetle eline tutuşturdu ve otuz saniye sonra genç kadın, tüm müşteriler siparişlerini söyleyip bardaklarının yeniden doldurulmasını isterken bir İrlanda barında nasıl iyi garson olunacağını göstermek için kısa sürede tüm bunları öğrenmek durumundaydı.

Sophie hiçbir zaman bu kadar gürültülü ve yoğun hareketle dolu bir şeyin parçası olmamıştı. Hayır, köpüklü bira- larla dolu tepsiyi taşıırken bunun doğru olmadığını fark etti. Sekiz kardeşin en küçüğü olarak büyümek, hareketin yanı sıra gürültünün de bir parçası olmak demekti.

Kendini bunun her anını severken bulması da hiç garip değildi.

Jake, genç kadını bardan çıkarma fırsatı bulduğunda saat neredeyse iki olmuştu ve barı kapatmak üzereydiler. Barmen bir yerde, “Bu kıızı tamzamanlı işe almalısın,” demekte haklıydı ama Jake, genç çalışanına bir danışmanla görüşmesini kabul ettirmeye odaklanmıştı. Tam bir tedavi programı daha iyi olurdu ama alkolikleri doğru yönlendirmenin aslında ter-

sini yapmalarına neden olduğunu bilecek kadar onlarla tecrübe yaşamıştı.

Madde istismarıyla ilgili elemanlarını kontrol etme ve bütün yöneticilerinin de aynısını yaptıklarından emin olma konusunda her zaman çok dikkatli davranmıştı. Bu tarzı, genç kızın ailesinin bara gelip burnunun dibinde neler olduğunu göstererek onu işten çıkarması için Jake'e yalvarmasını sağlayacak kadar iyi bir şeydi.

Jake kendini suçluyordu, eğer son aylarda Sophie'yi kafasına bu kadar çok takmamış olsaydı muhtemelen Samantha'nın davranışlarındaki değişikliği görebileceğini biliyordu.

Takıntısı şu an bir bezle masaları siliyordu. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve bir tutam saç da kızarmış yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Genç kadının güzelliği her zamanki gibi nefesini kesmiş, ona bakmak dışında başka bir şey yapmasını imkânsız hale getirmişti... Ta ki bu güzel kadın sandalyelerden birini masanın üzerine kaldırmak için uzanmaya kadar.

"Böyle şeyler kaldırmaman gerekiyor." Sandalyeyi ondan alıp masaya koydu. "Gerisini ben hallederim. Ofisime gidip biraz uzan."

Aslında onu böylesine zor bir durumdan kurtardığı için teşekkür etmesi, bu sabah onu kütüphaneye bıraktığında bir ahlak gibi davrandığı için özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Oysa bunun yerine hâlâ ona emirler yağdırıp duruyordu.

Genç kadın, ona yakınmak yerine sadece, "Her şey yolunda mı?" dedi.

Tanrım, gerçekten çok tatlıydı. Jake'in hak ettiğinden de bağışlayıcı. Daha önce hiç kimse onun için endişelenmemişti. Kesinlikle mükemmel bir anne olacaktı... Ve tabii mükemmel bir eş.

Tanrı biliyor ya, onun gibi bir aptala yapışıp kaldığı bir hayatı hak etmiyordu.

Fakat Jake'in ondan vazgeçmesi imkânsızdı. Çünkü tam da Sophie'nin suçladığı gibi bencilin tekiydi.

Sandalyeleri masanın üzerine koymaya devam etti. "Şimdilik değil, ama umarım olacak."

"İşçilerinin hepsi gerçekten senden övgüyle bahsediyor."

"Bar sahibi olunca," dedi, elini saçlarının arasından geçirerek, "Bazı şeylerde gerçekten dikkatli olman gerekir."

"Alkolü kolayca elde etme durumundan mı bahsediyorsun?"

"İnsanlar buna bağımlı olabilir. Kolayca hem de."

"Geçen gün seni hiç alkollü görmediğimi fark ettim." Sophie konuşmasına devam ederken çok derinlere bakıyordu. "Bilerek, değil mi?"

Jake başını öne doğru salladıktan sonra Sophie adamın kolunu tuttu. "Ofisindeki genç kıza yardımcı olmak için elinden geleni yaptığına eminim. Gerisi artık ona bağlı."

Jake, bu akşam bir şeylerin kendini iyi hissettireceğini düşünmemişti. Tabii bunu düşünürken Sophie'yi hesaba katmamıştı. Genç kadın esnerken Jake, onun güvenilebileceği türden bir adam olup olamayacağını düşünüyordu.

“Uyku vaktin geçti.” Bir elini genç kadına uzatıp önceden söylemesi gereken şeyi sonunda söyledi. “Teşekkürler, Sophie.”

Sophie de onun elini tuttu. “Bir şey değil.” Parmaklarını adamın parmaklarının arasından geçirirken gülümsedi. “Eğlendim.”

Jake’in arabasına doğru sessizce ilerlerken Jake, hislerine hâkim olamıyordu. Gaz pedalına basar basmaz Sophie, elinin adamın kucagında durması için koltukta kıpırdandıktan sonra uykuya daldı. Genç adam, Sophie’nin bu akşam barında olmasından dolayı gayet minnettardı ve onunla bir haftayı bile hak edecek ne yaptığını sessizce düşünüyordu.

Jake, genç kadının ona böyle yakın durmasından büyük bir zevk alarak evine taşıdı. Tüm yapacağı şeyin, Sophie’nin üzerini örtmek ve yanından uzaklaşmak olmasına lanetler yağdırıyordu fakat genç kadın gerçekten de çok yumuşak ve sıcacıktı.

Kıyafetlerini, ayakkabılarını çıkarıp onu yatağa yatırdıktan sonra çıplak vücudunu daha örtüyle kapayamadan Sophie ona uzanıp kollarını boynuna doladı.

Doktorun odasından beklerken Jake’in onu kışkırttığı gibi Sophie de adamın kulakmemesini yalamak için dilini çıkardığında zar zor, “Gitme,” diyebilirdi. Birlikte geçirdikleri bu sabahın üzerinden sanki bin yıl geçmiş gibiydi.

Tanrım, hiçbir şeyi onun yanında kalmaktan daha çok

istememişti ama doktorun yemek ve dinlenme konusunda söylediklerini hatırlayabiliyordu. Zaten çok geç yatmasına, ayakta çok zaman geçirmesine ve muhtemelen barda servis yaparken harcadığı enerji kadar yemek tüketmemesine neden olmuştu.

“Dinlenmen gerekiyor.”

Sophie sonunda gözlerini açtığı anda ay ışığı odayı aralarındaki özlemi ve arzuyu görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu.

“Seni daha çok istiyorum.”

Jake, yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu öpme dürtüsüne teslim oldu.

Dilleri buluştuğu an Sophie adamın ağzının içinde inledi. Jake nazik olmak, ağırdan almak istiyordu ama altındaki kadın o güzel vücut kıvrımlarıyla kendini onun için kamburlaştırınca peş peşe ellerini o hassas göğüsleriyle, dudaklarını dudaklarıyla doldurmanın dışında bir şey yapma şansı kalmadı.

Göğüsleri öylesine mükemmeldi ki adeta Jake’i öldürüyordu. Genç kadının hamileliği ilerledikçe ve göğüsleri daha da büyüdükçe ellerini ve dudaklarını bunlardan nasıl uzak tutacağını düşünemiyordu.

Göğüslerinden midesine doğru inerek öpücükler bırakırken, *belki Sophie haklıydı*, diye düşündü. Belki de Jake’in hamilelik saplantısı vardı.

Ama sadece Sophie için.

Kendini genç kadının bacaklarının arasına yerleştirmek

için yere diz çöktüğünde ve Sophie de içgüdüsel olarak bacaklarını ayırdığında uyarılmış bedeninin o tatlı kokusunu alabiliyordu. Başını genç kadının nemli kıvrımlarına indirdikten sonra dilini üzerinden ustalıkla geçirip cinsel organının içinde kıvırdı. Sophie adamın ellerini tuttu ve parmakları birbirine geçerken çığlık atmaya, kalçalarını ona doğru kaldırmaya başladı.

Jake, bir gün onu hak ettiği gibi seveceğine ant içti. Uzun ve yavaştan, bırakması için yalvarıncaya kadar arzu kıvılcımlarını okşayarak. Fakat Jake McCann'ın çok ünlü olduğu o kendine hâkimiyeti, Sophie'yi kendine ilk çektiği ve onu ilk öptüğü an kaybolmuştu. Bu akşam da durum farklı değildi ve elindeki tek seçim, genç kadının kalçalarını yatağın kenarına çekip tutkulu bir adam gibi içine girmeden önce tek eliyle fermuarını açmaktı.

Bu akşam aralarında tek kelime geçmedi, yoğun nefes alıp verişlerin ve zevk inlemelerinin dışında başka hiçbir şeye yer yoktu. Ellerini genç kadının karnına doğru indirmeden önce bir kez daha göğüslerini sıktı.

Sophie'nin içinde taşıdığı canları anımsayınca durdu. Sophie hemen gözlerini kırıştırdı. Genç adamın ellerini ellerinin arasına alıp aşk dolu bir gülümsemeyle yüzüne bakınca Jake'in kalbi öyle bir sıkıştı ki altındaki, onu böylesine saran güzelliğe bakarken kalbinin tamamen dağılacağını hissetti.

Onu yavaşlatmak, ilk baştaki zevki vermek için kendinde bulabildiği kontrol gücü her ne ise, ellerinin arasından

kayıp gitti. Şimdi aynı anda gelmek için kadının kalçasına dokunmak zorunda, organını Sophie'nin alabileceği kadar derinine sokmadan önce onu sertçe tutmak zorundaydı. Genç kadının iç kasları, Jake'in organını sıkıca kavradı ve orgazm anında iç kaslarının o tanıdık salınımı yaparken Jake başını geriye atıp büyük bir iniltiyle geldi.

Dakikalar sonra Jake kıyafetlerinin hepsini tamamen çıkarıp çoktan göğsünde uykuya dalan Sophie'nin yanına kıvrıldığında uzun zamandır içini yakan o kelimeleri usulca söylemek zorundaydı.

"Seni seviyorum."

16

Sophie, Jake'in büyük yatağında yalnız uyandı. Gerinip esnerken Jake'in ona çok önemli bir şey söylemesiyle ilgili gördüğü bir rüya ya da başka bir şey aklının bir köşesinde dönüp duruyordu. Kendini hafızasını toparlamaya zorladı ama dün gece kısa bir rüyanın detaylarını hatırlayamayacak kadar çok yorulmuştu ve Jake'in tutkulu sevişmesiyle iyice doymuştu.

Her halükârda dün akşam gerçekten güzeldi. Birkaç saatliğine garson kızı oynamaktan büyük bir keyif almıştı fakat Jake'ten yatakta yanında kalmasını ve o da onu güzelce sevdiğinde –şey, vücudunun üzerindeki dudaklarını, tenini okşayan ellerini– sadece düşünmek bile tüm vücudunun ürpermesine neden oluyordu.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve kalın yorganı üzerinden çekti. Kıyafetlerini henüz buraya getirmediği için hızlı bir duşun ve Jake'in onun için bıraktığı diş fırçasıyla biraz zaman ge-

çirmenin ardından yine genç adamın uzun gömleklerinden birini giydi.

Koridora ve oradan da oturma odasına geçtiğinde Jake'i üzerine yaydığı hesap tablolarıyla yemek masasında otururken görünce şaşırdı.

"Günaydın." Onu gördüğüne, her zamanki gibi çok sevinmesine rağmen birden utandığını hissetti.

Jake sandalyesinden kalktı. "İyi uyudun mu?"

"Seninle hep iyi uyuyorum." Kabullendiği şey karşısında yüzü bir kez daha kızardı.

Neyse ki genç adamın tüm söylediği, "Güzel. Buna sevindim. Kahvaltı için sana birkaç şey hazırladım," oldu. Mutfığa geçmeden önce Sophie'nin alnına bir öpücük kondu. Sanki sadece Sophie'nin vücuduyla –ya da içinde büyüyen çocuklarıyla– ilgili değil de sadece onu önemsemeyle ilgileniyor gibiydi.

Sophie, zeki olması ve anlaşmanın kendine düşen kısmını tamamlayıp ikisi de kendi yollarına gidinceye kadar geçecek birkaç gün için ona karşı gardını korumayı hatırlaması gerektiğini biliyordu. Fakat bunu yapmak geçen her saniye zorlaşıyordu.

Dün gece harikaydı. Tutkulu. Yoğun. Şaşırtıcı. Özellikle Jake durduğu ve elini Sophie'nin karnına koyup merakla gözlerinin içine baktığı anda.

Bunun Sophie'nin doğru bildiği şeyi kanıtlaması gerekirdi, öyle mi? Yani genç adamın sadece çocuklarından dolayı onunla olmak istediğini. Ancak tam tersi gibi görün-

yordu; hamile kaldıktan sonra onunla mutlu olmasının nede-
ninin yine kendinden kaynaklandığını gösteriyordu.

Ve bir de dün akşam bara gittiğinde onu gördüğüne çok
sevinmesi vardı. Peki, ya zevkini çoktan yaşamış olmasına
rağmen, yataktan kalkıp onu yine yalnız bırakabilecekken
seviştikten sonra onu sıkıca tutması?

Jake'in, "Her şeyi ısıtmak bir dakikamı alır," demesi
Sophie'yi bu karışık düşüncelerinden sıyırdı.

Genç adamın ona hazırladığı ziyafeti görünce Sophie
başını iki yana salladı. "Bunun hepsini yiyemem." Tüm ai-
lesini doyurmaya yetecek miktarda tost, meyve, krep, sucuk
ve yumurta vardı.

"Dün akşam yeterince beslenmedin. Bu sabah da aç git-
mediğinden emin olmak istedim."

"Dün doktorun ofisinde tartıya çıktığımda sen de ora-
daydın," dedi espriyle. "İğne ipliğe döndüğüm yok."

Genç adam gülümsemedi. "Harikasin, Sophie."

Mutfağın kahvaltı barındaki sandalyeye oturdu. *Harika*.
Bunu mu söylemişti? Daha da önemlisi, gerçekten bunu mu
kastetmişti? Sıkıcı, *sevimli* Sophie Sullivan'ın harika biri ol-
duğunu mu düşünüyordu? Onun çocuklarını taşımasının öte-
sinde hem de.

Sophie zorla yutkunduktan sonra başını omzunun üzerin-
den yemek masasına doğru çevirdi. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

Fırına yiyeceklerle dolu bir tabak koydu. "Barların hepsine
yeni bir izleme sistemi yerleştirdik. Programda sorun çıkaran
bir yığın hata var."

Jake'in işini oluşturmamasının ne kadar zor olduğunu dün geceye kadar fark etmediği için kendini çok mahcup hissediyordu. Jake zaten her zaman her şeyi çok kolay gösterirdi.

Peki onun hakkında bilmediği başka neler vardı?

"Bar işine nasıl başladın?" Bir barının olmadığı tek bir zamanı bile hatırlamıyordu.

Genç adam bu soru karşısında oldukça şaşırdı. "Sanırım ilk McCann'i satın alıp açtığımda oldukça küçüktün, hı? Her zaman barlarda çalıştım, yani babam neredeyse orada. Tüm bu ipuçları yıllarca birikti ve bir bar sahibini krediden kurtarma fırsatı bulduğumda ben de bunu kullandım."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi bir."

"Vay canına. Kendi yerinin sahibi olmak için oldukça küçük bir yaş."

"Sanırım öyle," dedi. "Ama o zamana kadar da zaten hep barlarda çalışıyordum."

"Bunu çok kolay göstermek konusunda oldukça iyisin ama..." Sophie, hesap tablolarını gösterdi. "Tüm bunların ne kadar çalışma gerektirdiğini yeni yeni görmeye başlıyorum."

"Sadece yiyecek ve içecek kısmı. Bunu herkes yapabilir. Benim gibi biri bile."

Kendinden böyle bahsetmesini, inanılmaz başarılarının bir değeri yokmuş gibi konuşmasını sevmediği için Sophie kaşlarını çattı. "Jake, ne kadar şaşırsın..."

"Yemek hazır." Tabağı kahvaltı barına koydu.

Sophie, Jake'in çok önemli bir şeylerin tam ortasında

oldukları zamanlarda sözünü kesme alışkanlığı karşısında suratını astı. “Her zaman böyle davranman çok sinir bozucu.”

Jake kendine de biraz yiyecek koydu, ardından da hiçbir şey söylemeden Sophie’nin yanına oturdu.

“Her zaman bu kadar sinir bozarak ne yaptığını bilmek istemiyor musun?” dedi Sophie.

“Hayır.”

Neredeyse kahkahalarla güldü. “Sen böyle bir adamsın işte.”

“Teşekkürler.”

“Bu bir iltifat değildi.” Daha sonra pişman olacağı bir şey söylemesin diye ağzına bir parça tost sıkıştırıp geveledi.

Genç adam imalı bir neşeyle ona bakıyordu. “Şurada biraz çilek kalmış.” Uzanıp başparmağını Sophie’nin yanğından dudağına doğru kaydırmaya başladı ve işte tam o anda Sophie, adamın yapış yapış parmağını dudaklarının arasında emerek ve reçeli yalayarak onu da kendini de hayrete düşürdü.

Jake’in gözleri koyulaştı. “Sana tekrar saldırmamak için çalışmaya buraya geldim.”

Sophie, “Saldırılmasını istemediğimi düşündüren nedir?” derken nefes alıp verışı hızlanmıştı.

Jake elini çekti ve kontrolünü kaybetmek üzere olan bir adam gibi gözlerini kapadı. “Sophie.”

Aslında adını uyarı olarak söyledi ama Sophie, Jake’in de en az onun kadar çok istediğini biliyordu ve bunu sadece iç çamaşırını germeye başlayan uyarılmış halinde değil, ken-

dini kontrol altında tutmaya çalışırken yüzünün gergin hatlarında da görebiliyordu.

Düşünmek, bir süre daha endişeleriyle yüzleşmek istemediği için Sophie, birden üzerindeki gömleği çıkarıp yere bıraktı. Kalkıp adamın kucağına oturmanın, bunu tamamen çıplakken yapmanın böyle normal geldiğine inanamıyordu.

“Peki, ya sen?” diyerek, öne eğilip dudaklarını adamın boynuna bastırdı ve ardından, “Saldırılmasım istiyor musun?” diye sormadan önce dilini kulakmemesine yöneltti.

“Tanrım, hayır.”

Jake de Sophie’nin soyunup kucağına oturduğu kadar büyük bir hızla iç çamaşırını indirip hemen içine girdi. Sophie’nin pozisyon karşısında nefesi kesildi, öyle ki kendini damarlarında dolaşan zevkten patlayacakmış kadar dolu hissediyordu.

Kahvaltının tam ortasında bir bar taburesinin üzerinde seviştiğine inanamıyordu ama Jake’le böyle yakın olmak çok doğal geliyordu. Kollarını ve bacaklarını adama dolayıp onu ezip geçen zevk dalgalarıyla sürükleniyordu. Bu esnada Jake de iri elleriyle onun kalçasını tutuyor ve Sophie’nin ritmine uygun, kusursuz bir ritimle içine giriyordu.

Sophie onunla saatlerce bu şekilde kalmak, altında dalgalanan kaslarının güzelliğini hafızasına kazımak istiyordu ama Jake bir elini onun saçlarının arasından geçirip dudağını dudaklarına bastırduğında, şimdiye kadar gördüğünden daha parlak, daha canlı renklerle dolu dünyaya girerken onu takip etmekten başka şansı kalmamıştı.

Sophie, adeta aklını alıyordu. Sadece birlikte oldukları zaman değil, başka şekillerde de bunu başarıyordu. Jake'e daha da sokulup kıkırdarken ve hatta, "Eğlenceliydi," derken bile.

"Eğlenceli mi?" Yaralı bir âşığın taklidini yaptı. "Senin için bunu mu ifade ediyorum?"

Tekrar kıkırdadı ve hâlâ içinde duran organıyla bu titreşim gayet iyi geldi. Hem de çok iyi.

"Ah!" İçinde genç adamın tekrar kıkırdandığını hissedince gözleri kocaman açıldı. "Erkeklerin toparlanmak için biraz zamana ihtiyaç duyduğunu sanırdım hep."

Jake onun yanındayken sürekli sertleşiyordu ve onu bir kez daha almayı istemeden önce sevişmelerinin yorgunluğunu atmasının uzun bir zaman alacağını biliyordu. Fakat şimdi kendinden ve ihtiyaçlarından daha fazlasını düşünmek zorundaydı.

"Henüz kahvaltını bitirmedin."

Jake, genç kadının tartışmaya ve tekrar birlikte olmak için onu ikna etmeye çalışacağını anladığında, istemeden de olsa onu kucağından kaldırdı.

"Görüyorum ki yediğinden emin olmanın tek bir yolu var." Genç kadını sandalyeye oturtmak yerine iç çamaşırını yukarı çekti ve ardından Sophie'nin cırılçıplak halde kucağında oturabilmesi için arkasını döndürdü. Krepten bir lokmayı çatala batırdıktan sonra tabağı kenara koydu. "Aç bakalım, prenses."

Sophie omuzlarının üstünden şaşkın şaşkın baktı ama Jake kollarını sıkıca beline dolayıp, “Ye,” deyince genç kadın onu kreple beslemesine sesini çıkarmadı.

Birkaç ısırdıktan sonra Sophie, “Daha önce hiç çıplak kahvaltı yapmamıştım,” dedi. Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle Jake’e baktı. “Sevdim.”

Jake, son günlerde ona hiç *Sevimli* demediğini, hatta lakabını hiç düşünmediğini fark etti. Fakat yine de bu lakap ona bazı yönlerde uyuyordu ama diğer yönlerde...

“Ben de.”

Genç kadın, kucağında mırıldanırken Jake eğer seksi akıllarından çıkaracak bir şey yapmazsa onu tezgâhın üzerine kaldırıp yeniden içine girerek bacaklarını beline dolayacağını düşündü.

Doktor seksin kesinlikle sorun olmadığını söylemişti ama kadın, Jake’in seks hakkında ne kadar çok konuştuğunu bilmiyordu.

“Bir kütüphaneci olmaya ne zaman karar verdiğini anlat bana.” Bu kişisel soru karşısında Sophie şaşırmış görünüyordu. Jake eliyle kolunu ovuştururken kucağında tüm kaslarının gerildiği hissedilebiliyordu. “Sürekli kitap okuduğunu hatırlıyorum.”

“Kitapları hep sevmişimdir,” dedi Sophie, usulca. “Kitapların yanında olmayı seviyorum. Bir hikâyenin, bir dünyanın içinde kaybolmayı seviyorum. Herhangi biri olabilmeyi, herhangi bir fanteziyi yaşayabilmeyi seviyorum.”

Fantezi kelimesinin odayı bir kez daha cinsel heyecanla

doldurması gerekiyordu ama Jake, genç kadının önceden söylediği gibi ne kadar aptal biri olduğunu daha yeni fark etmişti. Ona başka bir şey sorması gerekirdi; ailesini, hobilerini, en sevdiği yemeği... Ancak kitapları değil.

Onu kollarının arasına aldığı anda aralarındaki farklılıkları geçici bir süre de olsa unutupuyordu. Sophie'nin Stanford'a gittiğini ve kendinin de onu bırakmamaları için çok tatlı konuşan kadın öğretmenlerinden lise diplomasını zar zor aldığını.

Elbette ki onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Bu konuda onunla çok zaman geçiremezdi, zaten istemiyordu da. Fakat sevdiği kitapları duymak, aralarındaki o doldurulamaz boşluğu hatırlattı birden.

“En çok hangi kitabı sevdiğini daha önce hiç sormadığıma inanamıyorum.” Sophie sırttı. “Tanıştığım herkese sorarım.”

Jake, genç kadını kucğıından kaldırdı. “İş için muhtemelen hazırlanman gerekiyor, değil mi?”

Sophie, adamın bu ani değışikliği karşısında kaşlarını çattı. “Yaklaşık bir saat sonra.”

Jake, tam bir aşağılık herif gibi davrandığını fark etmemiş gibi görünerek kasten ona arkasını dönüp Sophie uyanmadan önce çalıştığı bir yığın işe döndü. “Ne zaman işe bırakmamı istiyorsan bana söyle.”

Bar taburesinin bacaklarının, ahşap zeminde sürtünme sesi duyulduktan sonra Sophie, “Gerçekten senin için bu kadar mı? Her zaman muhteşem bir seks yaparken bir sıkıntı

yok ama konu ne zaman herhangi bir şeye, hem de en sevdiğin kitap kadar komik derecede kolay bir şeye gelse cevap vermeden kaçırıyorsun? Yatak dışında her yerde iki yabancı olacaksak nasıl benimle evlenmeyi düşünebiliyorsun?” Her kelimesinden acı fişkırıyordu.

Jake’in tüm isteği, onu mutlu etmekti fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Böyle bir hayat yaşamak istemiyorum. Hiçbir şey değişmeyecekse birkaç gün daha geçirmenin anlamı ne?”

Genç kadın hemen yatak odasına kaçtı. Jake’in yüzüne kapıyı çarpamadan genç adam omzunu içeri sokup elini tuttu. Jake’in onu engelleme şekline dayanamadığını söyleyen oydu ama ondan kaçarsa, kalbini ona kapatırsa sonunda tamamen zarar görecektir kişinin de Jake olduğunu göremiyor muydu?

“Kütüphaneyi ara. Onlara bugün gelemeyeceğini söyle.”

Genç kadın, sanki Jake tam bir klinik vakaymış gibi baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Böyle bir şeyi neden yapayım ki?”

Jake’in kollarından kurtulmaya çalıştı ama Jake onu bırakmadı. Aslında eğer bırakmazsa her şeyin daha kötü olacağını da biliyordu. Lanet olsun, ona patronluk taslamak gibi bir amacı yoktu. Bu yedi günü onu elde etmek için kullanması gerekiyordu; kendinden uzaklaştıracak daha çok neden yaratmak için değil. Fakat Sophie’yi yanında tutma arzusu için parçalıyor, bir defalığına doğru olan şeyi yapması için

düşüncelerini netleştirmesini zorlaştırıyordu.

“Günü seninle geçirmek istiyorum.”

Genç kadının gözünde bir heyecan belirdi ve Jake, bu heyecanın daha önce ona karşı duyduğu sevginin, umudun yeniden belirtisi olması için dua etti. Fakat Sophie’nin tüm söylediği, “Neden?” oldu.

“Seksten daha çok ortak yanımız olduğunu kanıtlayacak şansı vermen için.”

“Jake, ben...”

Jake dişlerini sıktı ve zorla da olsa, “Gelmeyi kabul et, bugün sana bir daha dokunmayacağım,” dedi. Fakat dokunmamak onu mahvedecekti. Sophie’nin, bu çaresiz isteği düşünüşünü izlerken göğsü sıkıştığında söylemesi gereken tek şeyi henüz söylemediğini biliyordu. “Lütfen.”

17

Jake, Sophie'nin yapmayı en sevdiği şeylerden birinin de teleferiğe binmek olduğunu nereden biliyordu?

Rüzgâr saçlarını dağıtırken gülümsemeden edemedi. Kaldırımında annesiyle el ele yürüyen bir çocuk el sallayınca Sophie de ona karşılık verdi.

Genç adamın bütün bir günü onunla geçirmek istemesi Sophie'yi yeterince şaşırtmıştı zaten. Ancak San Francisco'nun en turistik aktivitesine iki bilet almak için Ghirardelli Meydanı'na gitmesini beklemiyordu ya da elini hiç bırakmamasını.

Bu sabah genç adamın onu bir kenara itişinden sonra tekrar güvenme konusunda hâlâ dikkatli davranırsa da yanında onu böyle gergin görmeye dayanamıyordu. Geçirecekleri yedi günü erkenden bitirmekle tehdit ettiğinden beri adamın çene kası sürekli hareket halindeydi.

Jake'in ona bakması için elini çekti. "Kendimi te-

leferikle şımartmamın üzerinden çok uzun zaman geçti.” Genç adama gülümsedi. “Teşekkürler.”

Adamın omuzlarındaki gerginliğin az da olsa kaybolduğunu gördüğüne sevindi. “Ne zaman bir teleferik görsem hep seni düşünürüm.”

Şaşkınlık Sophie’nin nefesini kestiği anda teleferik de onu doğruca genç adamın kollarına atarak durdu. Tanrım, burada olmayı seviyordu, onu böyle tuttuğu zamanlarda kendini çok güvende hissediyordu.

Başını kaldırıp Jake’in güzel yüzüne baktı. “Teleferiği sevdiğimi de nereden biliyordun?”

“Sen benim için hep önemliydin, Sophie.”

Bu sade sözü, Sophie’nin bedenine sevinç kıvılcımları yaydı. Ah, bu kıvılcımlara teslim olması çok kolay olurdu ama Jake’in umursadığı acı dolu deneyim Sophie’nin kollarında dönüp, “Bazen benimle, ağabeylerimle ve Lori’yle büyüdüğünü unutuyorum,” demesine yol açtı.

Genç adam onu bırakmak yerine kendine daha da çekti. “Evinizde çok zaman geçirdim. Fakat bunu yaparken kendine sana daha fazla dikkat etmediğimi söylemeye çalışma.”

Etmiş miydi?

Soğuk hava Sophie’nin ürpermesine neden olarak aralarından eserken Jake lanetler yağdırıp onu bıraktı. “Sana dokunmayacağıma söz vermiştim.”

Sophie bu sözden nefret etti. Ona dokunamadan geçen onca yıldan ve onunla fiziksel açıdan şefkat görme dürtülerine teslim olduktan sonra tekrar kollarının arasına gireme-

mek, son yirmi dört saattir yaptığı gibi onu öpemek onu mahvediyordu.

Fakat genç adamın ona neden böyle bir söz verdiğini gayet iyi biliyordu. Aralarında oluşan o şehvet kıvılcımlarında kaybolmak, gerçek bir ilişki, ikiz sınavlarına direnecek gerçek bir bağ ve karıkoca olarak muhtemel bir hayat oluşturdıklarını unutmamaktan çok daha kolaydı.

Fakat Jake elini bırakmaya çalışınca Sophie karşı koydu. Bundan vazgeçmeyecekti. Özellikle bu kadar iyi hissettiren. Elini tutmak, seks yapmaktan çok daha iyi sayılabilecekken hem de.

Sophie'nin bedeni bu düşüncelere gülüp geçti ve hayatta çok az şeyin Jake McCann'le sevişmekten daha iyi olduğunu doğruladı sessizce.

Tam o esnada kondüktör Çin mahallesine geldiklerini anons etti ve Sophie'nin midesi, rayında tıkırdayarak giden teleferiğin bile sesini bastıran büyük bir gürultuyla bu habere hemen karşılık verdi.

Jake'e dönüp sıırttı. "Sanırım çocuklarımız Çin yemeği seviyor."

Çocuklarımız.

Bu iki küçük kelime, Jake'in kalbini zaten çok hızlı attığı yerde tutarak yankılandı.

Kahvaltıda Sophie'nin daha fazla yediğinden emin olmalıydı. Fakat onun ihtiyaçlarına öncelik vermek yerine mut-

fak taburesinde ona büyük bir kabalıkla sahip olmakla ve ardından işleri biter bitmez onu uzaklaştırmakla meşgul olmuştu.

Teleferik bir sonraki ışıktaki durduğunda Jake hemen inip genç kadına uzandı. Onun yere güvenli bir şekilde indiğinden emin olması gerekiyorsa bu, ona dokunmak sayılamazdı, gerekenden birkaç saniye daha uzun süre belinden tutsa bile.

Sophie elini tutup yolu gösterdiğinde şaşırdı. “Çok iyi *cha sui bao* yapan bir yer biliyorum.”

“Chasu, ne?”

Genç kadının kahkaha sesini seviyordu. “Göreceksin.” Sophie omzunun üzerinden neşeli bir bakış attı. “Söz veriyorum, hayal kırıklığına uğramayacaksın.”

Tanrı’ya şükür, gülen ve mutlu, normal haline dönmüştü. Jake, genç kadının gözlerindeki bu neşeyi söndürecek bir şey yaptığı ya da söylediği zaman kendinden daha çok nefret ediyordu. İşte bu da ondan olabildiğince uzak durma nedenlerinden biriydi, çünkü onu inciteceğini biliyordu.

Jake turistlerin olduğu Çin mahallesinde çok fazla zaman geçirmemişti. Bildiği kesimleri de çetelerin bir araya geldikleri arka sokaklardı. Liseden bu yana böyle gruplarla takılmamıştı ama dar arka sokaklara açılan yolu hemen tanıdı. O yüzden Sophie anacadeye yönelip bu sokaklardan birine dönünce onu durdurmak zorunda kaldı.

“Bu sokakta yemek yiyebileceğimiz çok yer var.”

“Hiçbiri seni götüreceğim yer kadar iyi değil,” dedi genç kadın, Jake’in kaygısını anlamadan.

Sophie'nin ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını belirleyerek çok zaman harcadıklarını biliyordu. Ve belli ki şimdi onu bu yere götürmek istiyordu. O yüzden Jake, onu kendine yakın tutarak arka sokaklara ve arka yollara sürüklemesine sesini çıkarmadı ancak küçük, kusursuz Sophie Sullivan'm bu civarda yolunu nasıl bulduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Sophie sonunda parlak kırmızı bir kapının önünde durup gülümsedi. "Geldik."

Genç kadın kapıyı açtığında Jake buranın müşterilere hizmet etmekten daha çok endüstriyel bir fırın olduğunu gördü.

Oldukça zayıf, belli ki çok yorgun orta yaşlı bir adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Bayan Sophie!"

Sophie, adama sarılmak için Jake'in elini bıraktı. "Bay Chu, umarım böyle ansızın uğramamız sizin için bir sorun olmaz. Jake'le bu civardaydık ve sizin buharda pişen domuz etli çöreklerinizden yemek dışında bir şeye odaklanamadım."

Jake, adamın neden bu kadar mutlu görüldüğünü biliyordu. Çünkü Sophie her zaman insanları etkileyen biriydi.

Adamın omzunun üzerinden arkadaki mutfağa baktı. "Umarım geç kalmamışsızdır. Ne kadar erken sattığınızı biliyorum."

Fakat adam köşedeki beyaz, plastik masayı temizliyor ve bir sandalyeyi sanki prensesmiş gibi Sophie için tutuyordu. Jake de adamlarla tokalaştı ve kendini tanıtırken adamın kısık gözlerle onu süzüşünden ne düşündüğünü anladı.

“Sen şu İrlanda barlarının sahibisin.”

Jake onaylayarak başını sallarken, “Evet,” dedi. Bu esnada Bay Chu’nun, aslında, *onun için yeterince iyi olmadığını biliyorum ama onu bırakamayacağım için ona bakmak adına elimden gelenin en iyisini yapacağım*, dediğini duyduğundan emindi.

Bay Chu bir kez başını öne doğru sallayıp arka tarafta kaybolmadan önce onu bir kez daha inceledi.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordu Sophie.

Jake dergi yığınına yere koyup diğer sandalyeye otururken omuz silktilti. “Burayı nereden biliyorsun?”

Sophie cevap veremeden Bay Chu çayla döndü. Sophie adama, “Stanley’in üniversitedeki ilk yılı nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi. Kızların hiçbirinin, öğretmenini kadar güzel olmadığını söylüyor.”

Bu söz karşısında genç kadın kahkahalarla güldü. “Onu özlediğimi söyleyin.” Adam tekrar mutfığa ilerlerken Sophie hâlâ gülümsüyordu. “Stanley her zaman dünyanın en büyük çapkını olmuştur.”

Jake on sekiz yaşındaki birini kıskanmanın çılgınca olduğunu bilse de bunun çılgınca bir düşünce olması kıskançlık hissetmediği anlamına gelmiyordu. Özellikle de çocuğa ders verirken onunla çok zaman geçirdiğini düşününce.

“Tamzamanlı bir işin var. Ne zaman çocuklara öğretmenlik yapacak fırsatın oluyor?”

Sophie çay fincanının buharına üfledi. “Boş zaman çok

abartılıyor. İnsanlarla sevdiğim bir şeyler yapmayı daha çok tercih ederim.”

Jake şimdi öğretmeni Bayan Springs’i neden çok sevdiğini daha iyi anlıyordu. Korkutup kaçıramadığı tek kişi olmasından değildi sadece. Ona Sophie’yi hatırlattığı içindi. Nazik ama yumuşak görünüşünün altında çelik gibi sağlam bir iradesi vardı.

“Ayrıca,” dedi Sophie, “bu gerçekten de gizli görevimle ilgiliydi.” Dirseklerini masaya koyup yüzünü ellerinin arasına aldı. “Herkesin kitapları benim kadar çok sevmesini istiyorum.”

Sophie gerçekten öyle güzel, öyle masumdu ki onu ne kadar çok hayal kırıklığına uğratacağını bilerek ona küçük masanın karşısından bakarken yüreği sıkıştı.

Artık okuma yazma biliyor olabilirdi ama kitaplar hiç eğlenceli olmayacaktı.

Ve tabii hiçbir zaman da sevmeyecekti.

Bay Chu, bir tabak buharı tüten domuz etli çörek getirdi ve ardından onları yalnız bıraktı. Sophie bir parça koparıp Jake’e uzattı. “Al bakalım, ilk sen tatmalısın.”

Bir kadına nasıl zevk verileceğini bilmek için kitap okumak zorunda kalmamasına şükrettikten sonra kurabiyeyi dudaklarının arasına alırken genç kadının elini sabit tutmak için beline sarıldı. Sophie’nin elinden çöreği ağzına alırken dişlerinin tenine sürtünmesini sağladı ve kadının gözlerinde beliren arzuyla ödüllendirildi.

“Güzel, öyle değil mi?” diye sordu Sophie, hafifçe boğuk bir sesle.

“Bir lokma daha ver, prenses.”

Sophie'nin onun ne yaptığını, söz verdiğinde bile ona dokunarak kuraldışı oynadığını bilmesi gerekiyordu. Bir dakika sonra Sophie bir parça çörekle geldi. Ve Jake bir kez daha genç kadını atıştırma malığının bir parçası yaptı.

“Evet,” dedi, kadının elini zorla bırakarak. “Çok güzel.” Tabağı Sophie'nin önünden alıp bir parça kopardı. “Şimdi senin sıran.”

Sophie'nin yüzü kızardıysa da ağzını açmaya bir an tereddüt etmedi. İlk başta Jake, genç kadının sadece yiyeceği alacağını düşündü ama son saniyede dili parmağının üzerinde kıvrılmak üzere dışarı çıktı.

Jake iniltisini zar zor bastırabilirdi. Neden ona dokunmamacasına dair böyle aptalca bir söz vermişti ki?

Sophie çok, çok uzun zamandır olduğundan daha mutlu oldu. Sadece Jake'le olmak, San Francisco şehir merkezinde ağır adımlarla el ele yürümek, ondan önce flört ettiği adamlarla yaşadığı hayali akşamlardan çok daha iyiydi.

Teknik olarak pek de flört etmiyoruz, diye düşündü. Hayır, bu bölümü es geçmişlerdi, öyle değil mi? Yolda bir öpücükten diğerine hızlıca geçiş yapmak başını döndürüyordu.

Jake'in bugünü birlikte geçirmeleri ve ona yatağın dışında da uyumlu olduklarını kanıtlama konusunda ısrar etmesine memnun olmuştu. Yatak odasından daha uzak yerlerde de seviştiklerini fark edince Sophie'nin yüzü kızardı.

Fakat Sophie, önceden yarattıkları o sağlıklı ilişkisinin Çin mahallesindeki fırıncıdayken biraz da olsa kırıldığı his-sinden kurtulamıyordu. Aralarında artık bir şeyler oluyordu ve bunun ne olduğunu bilmeyi, Jake'in kendini açıp ona anlatmasını çok isterdi.

Fakat Jake'i, onu çok zorlarsa neler olacağını tahmin edebilecek kadar uzun süredir tanıyordu. Genç adam kendini tamamen kapamıştı ve tam da bir şeyleri yoluna koyma şans-ları var gibi gösterdiği bir esnada onu kaybetmek gerçekten kalbini kırardı.

Son zamanlarda fazlaca çalışan idrar torbası bir kahve-cinin önünde durmasına neden oldu. Genç adamı kaldırımda bırakarak, "Tuvalete gitmem gerek. Hemen geri geleceğim," dedi fakat içeride şaşırtıcı derecede uzun bir sırada bekledi.

Sophie geri geldiğinde genç adam elinde oldukça büyük plastik bir çanta tutuyordu. Kafeteryanın yakınlarındaki tek mağaza; ucuz, küçük hediyelik eşya satan yerd. Doğrusunu söylemek gerekirse kesinlikle Sophie'nin hayranlık duyduğu türden bir mağazaydı.

Fakat Jake ne almış olabilir ki?

Ancak daha sormadan Jake elini tutup, "Eğer koşarsak muhtemelen teleferik tekrar tepeden inmeden önce yakala-yabiliriz," dedi.

El ele insanlardan, köpeklerden ve çöp kutularından ka-çarak yürüdüler. Şimdiye kadar Jake'in var olduğunu bile bilmediği yönünü keşfetmek, içine kontrol edilemeyen bir mutluluk ve kakhaha dalgası yayıyordu.

Teleferik, Jake'in onu kaldırıp ardından da kendisinin binmesine yetecek kadar bir süre yavaşladı. Jake biletleri kondüktöre uzatırken adam mutlu görününce Sophie, şimdiye kadar herkes gibi bu adamın da McCann'in sahibini tanımış olacağını düşündü.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Jake cevap vermek yerine Sophie'nin arkasını döndürüp verdiği sözü, Tanrı'ya şükür, bozarak onu kendine sıkıca çekti. San Francisco manzarası gözlerinin önünden akıp giderken Sophie elini adamın kollarına koyup başını omzuna yasladı. Gözlerini kapayıp sonsuza kadar bu şekilde kalmayı diliyordu.

"Geldik."

Sophie, sevdiği adamın o sıcacık nefesini kulağında hissedince bir an afalladı ve hareketin, hamileliğinin birleşimiyle ve sonunda istediği yerde olmanın verdiği bir hazla teleferikte bir an içinin geçtiğini düşündü.

Jake'in güvenli ve sıcacık kollarında.

Öğleden sonra güneşinin hâlâ parıldamasına rağmen rüzgâr esmeye başlamıştı. Onu, koyun hemen yanındaki Chrissy Field'deki uzun çimenlik alana getirmişti. Sağ taraflarında Alcatraz, sollarında ise Golden Gate Köprüsü kalıyordu. Çalışma gününün tam ortasında sadece uçurtma uçuran birkaç kişinin dışında pek kalabalık yoktu.

"Çocukken buraya geldiğimizi hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. "Lori'yle yeni uçurtmalarımız vardı ama ben daha hiç uçuramadan Lori üstüne basınca benimki

yırtılmıştı.” Durdu. “Bana uçurtmaların bebekler için olduğunu söyledin ama Lori’nin uçurtmasını benimle paylaşmasını sağladın.”

“Ağlamandan nefret ediyordum.” Bir eliyle Sophie’nin yanağını okşadı. “Hâlâ da ediyorum.” Büyük çantadan uzun, renkli bir şeyler çıkardı. “Keşke bunu sana on beş yıl önce verebilseydim.”

“Ah, Jake.” Buna inanamıyordu. Çocukken sahip olduğu uçurtmasına benzer, gökkuşağı şeklinde bir uçurtma bulmuştu. “Bunu aldığına inanamıyorum.”

“Beğenmene sevindim.”

“Sadece beğenmedim. Sevdim de.” *Ve seni de*, diye düşündü. *Seni çok seviyorum.*

Genç adam, Sophie’nin paketi açmasına yardım etti ve ardından rüzgâr uçurtmayı gökyüzüne uçurdu. Sophie, uçurtmaya yetişmek için koşmak zorunda kaldı ve uçurtmayı Jake’e tekrar bakabilecek kadar tuttuğunda yüzünde sevişirken ve eli karnındayken gördüğü aynı kaygılı gözlerle ona baktığını fark etti.

Bu kez Sophie, bu kaygının karnında onun çocuklarını taşımasıyla alakalı olmadığını biliyordu. Çünkü genç adam artık ona karşı olan ilgisini gizlemeyi bırakmıştı ve onunla zaman geçirmekten keyif alıyordu. Bu, Sophie’nin ona âşık olduğu gibi onun da Sophie’ye âşık olacağı anlamına mı geliyordu?

18

Güneş, Alcatraz’ın ardında kaybolurken Jake, genç kadının ürperdiğini gördü. Onu eve götürmesi gerektiğini biliyordu ancak günü henüz bitirmeye hazır değildi. Önce bunu Sophie için yaptığını düşünmüştü ama gerçek şu ki bundan daha iyi bir gün geçirdiğini hatırlamıyordu.

Sophie’nin bir kez daha midesi guruldayınca güldü. “Yemin ederim, normalde burada bir kalabalık var gibi gelmiyor.”

“Seni ve onları,” Genç kadının midesine baktı, “daha önce beslemem gerekirdi. İyi haber, yakınlardaki dönüştürülmüş Fort Mason binalarının birinde oldukça güzel bir yer biliyorum.”

Çimenlerden eski askeri üssün galerilere, mağazalara ve restoranlara dönüştürüldüğü yerin otoparkına doğru ilerlerken Sophie’nin kendiliğinden eline uzanması Jake’in çok hoşuna gitti.

Fakat restorana yaklaştıklarında genç kadın birden durdu. “Ciddi olamazsın. Şehirdeki en muhteşem restoranlardan birine beni bu kıyafetle götüremezsın. Çimenlerde koşmaktan ter içinde kaldım.”

“Seni terli seviyorum,” dedi Jake kısık bir sesle. Ancak birlikte terlemenin ne kadar güzel olduğunu hatırlatması karşısında Sophie’nin gözlerinde bir istek belirdi. Fakat Jake, onu götürdüğü yer konusunda genç kadının gerçekten de kendini iyi hissetmediğini görebiliyordu. “Sen her zaman güzelsin, Sophie. Ayrıca bir şeyler yememiz gerekiyor.” Elini kadının sırtına koydu ve oldukça şık bir girişe yönlendirdi.

Baş garson onu hemen tanıdı. “Bay McCann, hoş geldiniz. Lütfen beni takip edin.”

Sophie belli ki karşılamaya şaşırmıştı. Tabii hemen en iyi masalardan birine oturtulmalarına da. Jake, onun kafasının karıştığını fark etti. Onun gibi bir adamın böylesi yerlerin yüz metre yakınına yaklaştırılmaması gerekirdi. Kolunda dünyanın en güzel kızıyla en iyi masalara götürülmemesi, bulaşık yıkamak için arka tarafta olması gerekirdi. Böyle yerlere her zaman gelmezdi fakat şehirdeki aşçıların çoğunu tanırdı. Aralarında kendini hiç rahat bulmaz, bu tür yerlere aitmiş gibi hissetmezdi.

“Afiyet olsun. Burada olduğunuzu aşçıya söyleyeceğim.”

Sophie sesini alçaltıp fısıldadı. “Rezervasyonun var mıydı?”

Gözleri böyle kocaman olduğunda gerçekten çok tatlı görünüyordu. Hem de öyle tatlıydı ki Jake karşılığında fısıldayarak, “Hayır,” dedi.

Tam o esnada Jake'ın arkadaşı Chris, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masalarına geldi. Jake arkadaşının Sophie'yi ne kadar çok beğendiğini görebiliyordu. Sophie gerçekten de içerideki en güzel kızdı. Bunun için özel bir çaba sarf etmemesi –ve insanların üzerindeki etkisinden tamamen bihaber olması– güzelliğini kat kat artırıyor.

“Bu akşam bizimle yemek yemenize sevindim, Bayan...”

Sophie elini kaldırırken ünlü aşçıya gözlerini kırpıştırarak baktı. “Sophie Sullivan.”

Dudaklarını yaladı ve Jake, Chris'in gözlerinin genç kadının o şehvet dolu dudaklarına kaydığını görünce onu bu akşam buraya getirerek bir hata yaptığını fark etti.

Kadınına bu şekilde baktığı için arkadaşını öldürecek.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bayan Sullivan.”

“Lütfen, bana Sophie deyin.”

Jake, “Bayan Sullivan, gayet iyi,” diyerek araya girdi.

Sophie çok mahcup göründü. “Jake!”

Chris, bir Jake'e bir Sophie'ye bakarken gözlerinde şaşkınlık vardı. *Olayı anladın. O benim. Sonsuza kadar. O yüzden geri çekilsen iyi edersin. Hemen!*

“Bu akşamın başlangıç münüsünü sunmak benim için bir zevk olurdu.”

Sophie utangaç ve göz alıcı bir ifadeyle gülümseyince Jake'in aklına birden, hep böyle olacağı, Sophie'nin dizlerine kapanan adamları izleyeceği dank etti. Çok berbat olacaktı.

Ya ikizleri de kız olursa? Onları nasıl koruyacaktı?

Chris, Jake'in dikkat ettiğinden daha çok kadınların kulu kölesi oluyordu. Damak tadı sahibi, yüksek ego ve biraz da kaslı bir yapının bileşimi, kadınların ağzını sulandırıyor gibiydi. Fakat Jake kenara çekilirse Sophie'nin bu listenin başına geçeceği, diğerlerinin tamamen unutulacağı da oldukça netti. Sophie sadece güzel bir kadın olmakla kalmıyordu, aynı zamanda zarıftı. Zekiymiş. Ve onun için bir hayli iyiydi de.

"Başlangıç mönüsü kulağa hoş geliyor," dedi Jake arkadaşına. "Şimdi kaybol."

Chris hiç tereddüt etmeden Sophie'ye, "Bu adamdan sıkkıldığınızda..."

Jake sert bir hareketle adamın sözünü kesti. "Daha sonra, Chris."

Neyse ki bu kez Sophie mahcup olmuş görünmüyordu. Bunun yerine Chris mutfağa dönmeden önce ona selam verirken Jake'in şimdiye kadar duyduğu en güzel seslerden biriyle güldü. Onu güldürmek Jake'in öncelikli göreviydi.

"Bu kadar kaba olduğuna inanamıyorum," dedi Sophie ama hâlâ sırıtıyordu. "Birbirinizi çok iyi tanıdığınızı varsayıyorum."

Jake yeni fırından çıkmış bir parça ekmeğe yağ sürüp genç kadına uzattı. "Bulaşık yıkama konusunda bildiği her şeyi ona ben öğrettim."

Sophie gülümseyerek ekmeği ısırdı. Jake onun yemek yemesini izlemekten büyük bir zevk alıyordu. Daha önce kimseyi önemsememiş, böyle bir sorumluluğu almak iste-

memişti. Şimdi bütün düşüncelerinde Sophie'yi güvende ve sağlıklı tutmak vardı.

“Ayrıca kadınlarla ilgili de çok şey öğrettim. Gözlerini senden alamadı.”

Sophie'nin yüzü kızardı ve bakışlarını hemen tabağına çevirdi. “Sadece kibar olmaya çalışıyordun.”

“Erkekleri etkilediğini bilmiyor musun, prenses? Kursuzluğun, güzelliğin... İçimizde, yatakta altımızda çırılçırılak nasıl görüldüğünü umutsuzca bilme isteği uyandırıyor sun. Parmaklarımıza dolanan ipeksi saçların, yalvartan zarif dudakların...”

Sophie masanın altından ayağıyla Jake'e vurdu. “Burada böyle şeyler konuşamazsın.”

Jake bacağını ovuşturmak için öne doğru eğilirken, “Tanrım,” dedi. “Acıttı.”

“Ağabeylerim reddedilmeyi kabullenmeyen adamlarla nasıl başa çıkacağımı bana öğretti.”

Sophie, “Ah olamaz. Şimdi fark ettim. Chris'e yumuşak peynirle çiğ balık yiyemeyeceğimi söylemeliydim,” dediğinde abilerinden birinin bu akşam restorana girdiği ve bebek kardeşlerine ne yaptığını öğrendiğiyle ilgili lanet bir görüntü belirdi.

Kahretsin, doktorun verdiği kitabı okumuş olsaydı bu yiyecekleri yememesi gerektiğini bilirdi. Oysa bir konu üzerindeki tüm küçücük harfleri okumaya çalıştığını düşünmek bile kafasını allak bullak ediyordu.

“Ona söylemeye gidiyorum.” Ayağa kalkıp genç kadının

şakağına bir öpücük kondurdu. “Ama eğer şu adamlardan biri sana asılırsa onlara...”

“Başımın bağlı olduğunu söylerim.”

Başını kaldırıp ona ait olduğunu söylerken öylesine güzeldi ki Jake, San Francisco’nun en seçkin restoranlarından birinin tam ortasında olduklarını umursamadı. Onu öpmesi gerekiyordu.

Genç kadının dudakları yumuşak, sıcacıktı ve Jake nasıl böyle aptal olabildiğini merak ediyordu. Onu içinden atmak yerine kendine alabilirdi.

Jake dudaklarını çekip mutfağa yönelirken genç kadının teni güzel bir biçimde kızarmıştı.

“Sophie yumuşak peynir ve çiğ balık yiyemez.”

Chris süslediği tabaktan başını kaldırdı. “Hamile mi?”

Jake son cümlesinden arkadaşının böyle bir şeyi anlamasına şaşırdıktan sonra başını onaylayarak salladı.

“Tebrikler. Harika biri.”

Jake henüz kimseye söylememişti ama birden söylemesi gerektiğini hissetti. “İkiz bekliyoruz.”

Chris kısık sesli uzun bir ıslık çaldı. “O zaman beni sürekli şaşırttığını söylemeliyim. Özellikle seni daha önce hiç böyle süper bir bebekle görmediğim için.” Önlüğüyle tabağın kenarını temizledi. “Bu sizin tabağınız olduğu için sizinle geleceğim.”

Jake tabağı arkadaşının elinden kaptı. “Ben hallederim.”

“İyi ama sunumu berbat etme. Korumam gereken bir ünüm var, biliyorsun.”

“Evet, aşağılık bir herif olma konusundaki ünün gibi,”

diye karşılık verdi fakat Jake, böyle bir yere uygun olmamasının arkadaşının hatası olmadığını biliyordu.

Kendi hatasıydı. Sophie'yi buraya getirmemesi gerektiğini biliyordu. Bunu yapmaktaki amacı genç kadına Jake'in onun dünyasına ne kadar az uyduğunu göstermekti.

Aslında Sophie, genç adamın herkesin önünde onu böyle öpmesi karşısında mahcup olmaması gerektiğini biliyordu fakat böyle bir durumdayken bile diğer müşterilerin kıskanç bakışlarını kaçırmamıştı. Özellikle de ellerini onlardan çekmeyen iriyarı bir adama sahip olmayı dileyen kadınların. Aslında oldukça uygunsuz pamuklu bir etek ve kazak giymiş olması artık onu pek rahatsız etmiyordu.

Başını kaldırıp baktığında Jake'in elinde bir tabakla geldiğini gördü ve kalbi bir anda aşkla doldu. Şu ana kadar harika bir gün geçirmişlerdi.

Fakat genç adam masaya oturduğunda birkaç dakika öncesinden biraz aksi görünüyordu. Sürekli kontrolün kendinde olmasını istemesi gibi huysuz tavırlarına alışıyordu doğrusu. Belli ki mutfaktayken arkadaşıyla aralarında bir şeyler olmuştu.

Yemeği görmezden gelerek, "Sorun ne, Jake?" diye sordu.

Cevap vermeden sadece tabağı tutarak, "Yemen gerekiyor," dedi.

Şu an en kolay, onu kendinden uzaklaştırdığı için yine kızmaktı. Ancak Sophie bundan usanmaya başlıyordu artık. Değişimin zamanı gelmişti.

“Bugün gerçekten çok harikaydı,” dedi usulca, “Ama bu, teleferikten ve uçurtma uçurmaktan daha iyi olmak üzereydi.”

Sophie, Jake’in bir şeyler söylemesini bekledi fakat adamın yüz ifadesi hiç değişmedi. İç çekti. Bugün buraya kadar gelmiş gibi görünüyorlardı; gerçekten de gelmişler miydi?

Fakat Jake sonunda, “Herkes, benim gibi bir adamın böyle bir yerde senin gibi bir kızla ne yaptığını merak ediyor. Şu an onların tabaklarını yıkıyor olmam gerekiyordu, onlarla oturmam değil.”

Daha önce onun hassasiyetini böylesine net görmemişti. Onun da hassas noktaları olduğuna aslında hiç inanmamıştı. Âşık olduğu onca yılın ardından onu çok iyi tanıdığını sanmıştı.

Fakat belki de onu hiç tanımamış, böyle bir istekle planlanmamış bir çocuğu ya da kardeşleri gibi etrafa ışıklar saçmayan sade bir kızı sahiplenecek biri olduğunu bilmiyordu.

“Hayatımın büyük bir kısmını hiçbir yere uygun olmadığımı hissederek geçirdim. Ağabeylerim ve Lori benden çok daha büyük ve çok daha akıllıydı. Ama şimdi,” durdu, Jake’in koyu gözleriyle göz göze geldi, “kendimi daha iyi hissediyorum.”

Jake bundan daha şaşkın görünemezdi. “Öyle mi?”

Sophie onaylayarak başını salladı. “Kendini benim kadar bir yere uygunsuz hissettiğini bilmek güzel.”

“Uygunsuz bunun için söylenecek tek kelime,” dedi ama sözlerinde gizleyemediği bir belirsizlik vardı. Bu, Sophie’nin aradığı ve elinden kaçıramayacağı bir fırsattı. Özel-

likle de ona bu kadar yakın olmuşken ve çok daha yakın olmak istemişken.

“Teknik olarak birlikte büyüdüğümüzü biliyorum fakat gerçekten çocukluğunla ilgili çok da bir şey bilmiyorum.”

“İnan bana, pek de ilginç değil.” Mezeyi ona doğru itti. “Cidden, Sophie, yemen gerekiyor.”

“Sen benim çocukluğumla ilgili her şeyi biliyorsun. Senin çocukluğun hakkında bir şey bilmemem pek adil değil.” Sophie artık son kozunu oynaması gerektiğinin farkındaydı. “Eğer anlatacaksan yerim.”

“Ne zaman bir pısrık olduğunu düşünecek kadar aptallık ettim?” Başıyla yemeği işaret etti. “Tamam. Yemeye başlarsan anlatacağım.”

Sophie, Jake ona kızdığında ve sert davrandığında ne kadar sevimli olduğunu fark etse gerçekten çok şaşıracağını bildiği için kırmızı-sarı pancar salatasından yerken gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

“Annem ben daha bebekken gitti ve ona ucuz bir daire ile garsonluğu bekleyen bir hayattan daha fazlasını verebilecek bir adam buldu. Bizimle hiçbir şey yapmak istemedi. Tekrar ortaya çıktığında ben altı yaşındaydım. Paraya ihtiyacı vardı. Sonuçta geçim kaynağının fiyasko olduğu ortaya çıkmıştı.”

Sophie şaşkınlığını gizleyemedi. “Ne oldu?”

“Babam onu kovdu. Olay olduğunda ben okuldaydım. Onu hiç görmedim. Babamdan uzak durması onun için daha iyiydi. Babam alkoliğin tekiydi. On sekiz yaşına geldiğinde karaciğer hasarından öldü zaten.”

Gerçekleri sanki bir önemi yokmuş, sanki onu hiç incitmiyormuş, başka birinin hayatıymış gibi anlatıyordu. Fakat Sophie bunun aslında onu üzdüğünü, içinde yaralar açtığını biliyordu. Derin yaralar.

Böyle bir ihmalle büyüüp de incinmemek nasıl mümkün olabilirdi ki? Sophie son iki buçuk ay içerisinde kalbini ondan korumak için çok uğraşmıştı. Böyle bir şey daha akıllıca olurdu. Daha güvenli.

Fakat çok korkunç bir çocukluk dönemi yaşayan, her şeye rağmen muhteşem bir adama dönüşen birine karşı nasıl tetikte olabilirdi?

Jake'in böylesine berbat bir çocukluğun acınacak bir şey olmasına üzülerken hata yapacağını bildiği için Sophie bir şekilde duygularını gizlemeyi başardı. Tam o esnada biraz daha yemek geldi ve garson uzaklaştıktan sonra Sophie dudaklarına zoraki bir tebessüm yerleştirerek sanki her şey mükemmelmiş gibi çatalına uzandı.

“Ve bense burada uçurtmamı kaybetmemin zor bir çocukluk döneminin kanıtı olduğunu düşünüyordum.”

Yorumu Jake'i güldürüp yemek yemeye başlatınca Sophie de ferahladı. “Bu kadar çok ağabeye sahip olmanın dezavantajı istediğin herhangi bir şeyin bir hayli zor olmasıdır muhtemelen.”

“Altı ağabey tarafından korunmanın nasıl bir his olduğuna dair fikrin var mı?” Suratını ekşitti. “Okuldaki bütün erkekler, yanıma yaklaşamayacak kadar çok korkardı onlardan. Üniversiteye gidinceye kadar bir kez bile öpüşemedim, buna inanabiliyor musun?”

“Başına bir şey gelseydi seni daha iyi koruyamadıkları için kendilerini hiç affetmezlerdi.”

“Kırılabilir bir şeymişim gibi davranılmasından nefret ediyorum. Herkesin, kendi başının çaresine bakamayan sevimli bir kızmışım gibi düşünmesinden bıktım.” Sophie şanslı günündeydi ve şimdi kendini durduramıyordu. “Ben bundan daha fazlasıyım fakat kimse bunu görmek istemiyor.”

“Ben görüyorum, Sophie.”

Şaşkınlık, çatalını tabağına sürtmesine neden oldu. “Görüyor musun?”

“Elbette görüyorum. Ne kadar güçlü biri olduğunu nasıl görmem? Ne kadar metanetli biri olduğunu. Başka birine travma yaşatacak değişken durumlara adapte olma şeklini görüyorum tabii ki.” Genç adamın dudakları Sophie’nin nefesini kesecek bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ve hepsinden de öte, hayatımda tanıdığım en seksi kadınsın.”

Sophie göz devirdi. “Son kısma kadar koltuklarımı kabartıyordun.”

“Ağabeyinin düğününü bozmak üzereydim, biliyorsun.”

Sophie genç adamın düşünce silsilesini, onun seksiliğinden ağabeyinin düğününe atlayışını takip edemiyordu. “Bozacak mıydın? Nasıl?”

“Şu pembe elbise üzerindeyken sana bakan her adamı öldürmek istedim. Sana bakmayan tek bir erkek bile yoktu, prenses. Partilerinin ortasında hepsinin...” Başını sağa sola salladı. Hiç hoş olmayacaktı.”

“Ama sen beni hiç fark etmedin, elbiseyi giyip makyö-

zün bana makyaj yaptığı o düğüne kadar tabii.”

Genç adamın gözlerine belirsiz bir ifade yerleşirken yüzü Sophie’nin hiç görmediği kadar ciddileşti. “Güven bana, seni bundan önce fark etmiştim. Ondan önceki dönemde de.”

Sophie restorandan çıktıktan bir süre sonra, “Başka bir yere daha gitmek istiyor musun?” diye sordu.

Yemeklerini yerken aralarında bir çekim olmuştu ve Jake’in tüm düşünebildiği onu yatağa götürmekti. Gece yarısı olmuştu ve gün resmen bittiği, sözünü başarıyla tuttuğu için sonunda ona dokunabilecekti. Ve ah, ona dokunacağı yerler...

Fakat genç kadının, kalbinin atışını daha da hızlandıran o güzel gülümsemelerinden biriyle bakıp, “Sana göstermek istediğim bir şey var. Buradan pek uzak sayılmaz,” dediğinde Jake, onun istediği herhangi bir şeyi nasıl kabul etmezdi ki?

El ele deniz kenarındaki büyük gri bir binaya doğru ilerlediler. Genç kadın çantasına uzanıp bir anahtar kart çıkardı ve elektronik kilidin önünde tuttu. Kilit açılınca Sophie kapıyı çekti.

“Bana bir yüzme havuzu mu göstereceksin?”

Jake’i kilitli odalara ve oradan da havuza açılan bir yığın kapıya doğru çekerken, “O da diğerlerinin arasında,” diyerek sırttı.

Sophie ayakkabılarını çıkardı ve kazağının ucundan tutmak için Jake’in elini bıraktı.

“Sophie? Ne yapıyorsun?” Aptalca bir soruydu. Ne yap-

tiğini elbette tam olarak biliyordu. Sadece inanamıyordu.

“Soyunuyorum.”

Çok şükür!

Kazağını ve ardından da kazağın altına giydiği atletini çıkardı. Sırada eteği vardı, Jake’in karşısında sutylene ve iç çamaşırıyla duruncaya kadar soyundu.

“Kıyafetlerini çıkarmada yardıma ihtiyacın var mı?”

Böyle güzel görünerek onun karşısında dururken Jake’in mantıklı kelimeleri bir araya getiremediğini bilmiyor muydu?

“Saatler sonra burada olmamamız gerekir, öyle değil mi?”

Jake’in tişörtüne uzanıp çıkarmaya başlarken neşeyle başını sallıyordu. “Hayır.”

Jake’in tişörtünü çıkardı ama ellerini kot pantolonunun üzerine koyduğunda Jake bilmesi gereken bir şey olduğunu hissetti. “Bunu daha önce yaptın mı? Başka biriyle?” Yaptıysa, adamı bulup fena halde benzetecekti. Sophie ona aitti, kahretsin. Her zaman da onun olacaktı. Napa’daki kapısında belirip onu baştan çıkarıncaya kadar ona sahip olmak için hiç yaklaşmamış olsa bile.

Tıpkı şu an baştan çıkardığı gibi.

“Her zaman istedim,” dedi, fermuarı açıp iç çamaşırına uzanırken. “Ama sen benim için ilk oluyorsun.”

Ve son, diye düşündü Jake; kıyafetlerinin geri kalanını, ayakkabısını, çoraplarını çıkarırken.

Ona cinselliğin olmadığı bir gün vaat etmişti ve şu ana kadar da bunu başarmıştı. Çıplak yüzmek onu mahvedecekti

ama dokunamasa bile en azından bakabilirdi.

“Sen kıyafetli olacaksan çıplak yüzmek olmaz, prenses. Arkamı dön.” Jake daha sorarken genç kadın arkasını dönüp sutyenini açmak için uzun saçını yana çekti ve ardından sutyeni omuzlarından çıkarıp yere attı. Bir dizinin üzerinde hareket ettikten sonra başparmaklarını genç kadının iç çamaşırının iki yanına geçirip bacaklarından aşağı indirdi.

“Sophie,” dedi hassas bir sesle, dudağı genç kadının o lezzetli kalçasının bir santim bile uzağında sayılmazdı. “Sözümünden dönmeden önce atlasan iyi edersin.”

“Sensiz olmaz.” Sophie, onu da yanma çekerken gözleri adamın ereksiyonuna kayd. “Çıplak yüzme fikrimi bu kadar çok sevmene sevindim.”

Yüce Tanrım, cırılçıplak halde ve dokunamadan suya girmek onu mahvedecekti. Öpmeden. Sevişmeden.

Lanet olsun ki bunu yapacaktı, çünkü söz vermişti, çünkü Sophie’nin onu ne kadar çok önemsedğini bilmesi gerekiyordu. Sadece seksi bir kadın olarak değil aynı zamanda hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kişi olarak.

Üç deyince birlikte suya atladılar ve Sophie suyun derinliklerinden yukarı doğru çıkarken kahkahası dünyadaki en güzel ses oluverdi. Sonra bir baktı ki genç kadın kolları ve bacaklarını ona dolamış haldeyken kendisi de onu sudan yukarıda tutuyordu.

Ah, dostum. Yumuşacıktı. Ve ıslak.

Ellerini vücudunun her bir santiminde gezdirmek istiyordu.

Ereksiyonunun karnında zonklama halinde bütün bu sıcaklığın içinde olması, kollarında onun en küçük hareketinden daha fazlasını gerektirmezdi. Eğer bu, Sophie'nin onu test etme şekliyse böyle bir gözdağının üstesinden gelebileceğini ona kanıtlamak adına çok çaba harcaması gerekecekti.

Onu mahvetse bile.

Dili Jake'in kulakmemesini yalarken, "Şimdiye kadar harika bir gündü," diye fısıldadı kulağına. "Tek bir şey dışında."

Jake kelimeleri ağzından zar zor çıkarabildi. "Peki, tam anlamıyla ne mükemmel yapardı?" Onu öyle çok istiyordu ki bunu hiçbir şeyle kaybedemezdi; tabii suyun içinde ona sürten çıplak vücut kıvrımlarının hissi dışında hiçbir şey.

"Bu."

Genç kadın, kendini Jake'in üzerine yerleştirirken kulakmemesini hafifçe ısırdı.

"Şimdi," dedi tek bir nefeste, "İşte bu harika."

Sonunda Jake hayatında tattığı en tatlı dudağı öpme zevkine teslim olabilirdi. Dudakları öyle yumuşak, öyle sıcaktı ki birbirlerine eşit ölçüde zevk verip alarak parçalanıyor ve uyarılıyorlardı. Genç kadın daha sıkı sarılırken ve suda onun üzerine oturmak için bacaklarındaki tüm kuvveti kullanırken Jake, onun gücünü, kıvrak kaslarını hissedebiliyordu.

İhtiyaçları, geçmişi ve kendisi için çok kırılgan, çok narin biri olduğunu düşünmüştü hep. Oysa Sophie her şehvete eşit derecede karşılık veriyor, Jake'in ellerinin muhteşem tenindeki her okşayışını ellerini onun üzerine koyarak karşılıyordu.

Jake onu çok uzun zamandır istiyordu ve her bir araya

geldiklerinde isteği daha çok artıyordu. Sophie'nin tutkusundan, kendini onun için açarken kollarında arzuyla titreyişinden asla bıkmazdı.

Jake artık kendine artık kimseye ihtiyacı olmadığını söylemişti; özellikle de ona. Fakat yanılmıştı. Çok büyük bir yalancıydı.

Çünkü daha fazla ihtiyaç duyduğu kimse yoktu. Kalbini –ve ruhunu– kollarındaki bu güzel kadın gibi kimse dolduramazdı.

Sophie dudaklarını, dişlerini ve dilini Jake'in teninde gezdirirken başını omuzuna yasladı. Jake, kalbinin nasıl hızlı ve çılgınca attığını hissedebiliyordu. Genç kadının yumuşak bedenini her sert okşayışıyla cennete bir adım daha yaklaşıp sıcaklığının daha da derinine girerken bacaklarını daha sıkı kavramak, onu kendine daha yakın tutmak zorunda kaldı.

Genç kadın, Jake'in adını soludu ve ikisinin de mutluluk sesleri yüzme havuzunun duvarlarında yankılanırken inanılmaz zevk saf aşkla belirsizleşti; bir ve tek oldular.

19

Sophie, Jake'in yatağında onun hemen üzerine uzanmış halde uyandı. Başı adamın göğüs kafesinin üzerindeydi ve kulağında Jake'in kalbinin güçlü, düzenli atışı yankılanıyordu. Havuzdan gelip uykuya daldıktan sonra onun yanına kıvrıldığını belli belirsiz hatırlıyordu ama gecenin bir vakti biraz daha da yakınlaşmak istemiş olmalıydı ki adamın üzerine çıkmıştı.

Eğer adamın, Sophie'nin karnına baskı yapan büyük ereksiyonu bir göstergeyse onun yeni yatağı olmayı çok da umursamadığını düşündü. Aslında ikisinin de böyle bir şeyi pek umursamadığını gösteriyordu çünkü altındaki sert erkeklik kası, Sophie'yi uykudan çekip hemen uyarılmış hale getirivermişti.

Yıllarca Jake'le aynı yatakta olmayı hayal etmişti. Bu hayallerde hep Jake'in ona dokunması, onu öpmesi, onunla sevişmesi olurdu. Dün havuzdayken ilk kez seksi Sophie yönetmişti.

Bunu sevmişti de. Fakat bununda ötesinde Jake'in onunla parçaları paylaşmaya başlamasını sevmişti. Fiziksel bağları inkâr edilemezdi. Duygusal bağları da öyle güçlü olabilir miydi?

Jake'in, tüm kalbini –ve ruhunu– onunla gerçekten paylaşacak kadar onu derinlerine alma şansı var mıydı?

Derisinin hemen altındaki damarları ve sinir yollarını takip ederek parmak uçlarını genç adamın omzundaki güçlü kaslarda dolaştırdı. Jake'in erkeksi kusursuzluğunun zihinsel haritasını çoktan bir araya getirdiği için sadece onu hafızasına kazımak adına parmakları köprücük kemiğinden pazılarına geldi. Sonunda genç adamın bronz tenindeki dövmeleeri gerçekten inceleyebilme şansını yakaladığı için memnundu. *Acaba bunların her biri ne anlama geliyor?* diye düşündü. Jake herhangi bir şeyi hiç nedensiz yapan bir adam değildi ve Sophie dövmeleerin yapılış sürecinin acısız geçtiğini de sanmıyordu. Ne kadar sert davrandığı düşünülmezse o da herkes gibi kanlı canlı biriydi.

Boş zamanında ona böyle dokunuyor olabilmek adeta bir armağandı. Fakat bu, Sophie'nin iştahını daha çok kabartmaya yeterli değildi. Vücudunun tüm hatlarını elleriyle tanımak istiyor, hepsini dudaklarında hissetmek, tadını dilinde bilmek istiyordu.

Dudaklarını göğüs kafesine bastırabilmek için başını çevirdi. Genç adamın bedeni çok sert ve çok güçlüydü. Ayrıca çok da güzel kokuyordu ve yüzme havuzunun klorunun belli belirsiz kokusuna rağmen tadı harikaydı. Sophie onu yala-

yabilmek için başını göğsünden çekebilecek kadar kımıldadı ve tuzlu cildini diliyle adeta yıkarken zevk iniltilerini bastırmayı zar zor başardı. Erkeklerin, kadınların göğüslerine böyle odaklanmaları hiç garip değilmiş. Sophie çoktan bağımlı olmuştu; sevdiği adamın vücudunda dudaklarıyla, diliyle ve üstünlük için yarışan dişleriyle saatler geçirebilirdi.

Ağırlığını yavaşça değiştirdikten sonra bacaklarını adamın kalçasının iki tarafına attı ve üzerinde diz çöküp doya doya bakabilmek için tüm ağırlığını yatağın üzerindeki dizlerine verdi. Jake'in kömür karası gözlerinin kapalı olmadığını da işte o an fark etti.

“Uyanık mıydın?”

Genç adamın dudakları seksi bir hareketle kıvrıldı. “Gerçekten de bunlar olurken uyuyabilecek bir adam olduğumu mu sanıyorsun?” Sophie'nin yumuşak bedenini hafifçe sıkarak ellerini sırtına getirdi. “Birkaç saat önce beni kendine bir yastık yaptığından beri uyanığım.” Bu sözlerinin peşi sıra ellerini genç kadının kalçasından beline doğru yavaşça çekti.

“Zavallı bebeğim. Bu uykusuz saatlerden dolayı gönlünü almam gerekiyor, öyle değil mi?”

Sophie'nin sözleri karşısında genç adamın gözleri şaşkınlıkla –ve sıcaklıkla– parladı. Hemen ardından da parmak uçları Sophie'nin göğüs kafesinin altında gezindi ve göğüslerini avuçlarının arasına aldı. Sophie ona, vücudunu keşfetmeye odaklanmak istiyordu fakat Jake ona böyle dokununca ellerinin daha derinlere ilerlemesi için kendini geriye doğru atmadan edemedi. Genç adamın cinsel organı Sophie'nin ba-

caklarının arasında dimdik duruyordu. Sophie, adamın üzerine çıkmak, nefesi kesilinceye kadar ileri geri gitmek için sanki birbirlerine mıknaatısla bağlılarmış gibi bir pozisyonu aldı.

“Tanrım, orgazm oluşunu izlemeye bayılıyorum. Benim için yap, prenses. Üzerimde olabildiğince gidip gel, işte böyle.”

Jake’le her birlikte olduğunda, onu kuşatan şehvet büyüsünün derinliklerinde kayboluyordu. Böyle, âşığı onu daha ilerisine teşvik ederken, kendini doruk noktasına çıkaran bir kadın olabileceğini hiç düşünmemiş, sevdiği adamla çıırılçıp-lak yüzmek için yüzme merkezine girebileceğini hayal dahi etmemişti.

Kaldı ki, kendini daha önce hiç böyle güvende hissetmemiş, hiçbir adam ona dünyadaki tek önemli kişi oymuş gibi bakmamıştı.

Siyah gözlerindeki o yoğun zevk Sophie’nin iyice kontrolden çıkmasına neden oldu. Sophie kasıklarını Jake’in kasıklarına yerleştirirken ve Jake de parmaklarıyla inanılmaz derecede hassas göğüslerinin gergin uçlarıyla oynarken Sophie artık o *sevimli* kız değildi. *Haylaz* da değildi.

Doğru adamlayken, özellikle de sevgi, onları hormonlar ve cazibe kadar bir araya getirdiğinde zevkin ne kadar derinlere yayıldığını anlayabilen bir kadın olup çıkıyordu.

Mutluluk dalgası içine, tüm bedenine işlerken dilleri arzuyla birleşiyor, birbirlerine dokunarak kayıyordu. Orgazmı, kasları gevşeyip iyice yumuşamadan önce onu daha da yük-

seğre çıkararak sonsuza kadar sürecektir gibi duruyordu. O zaman bile, adamın cinsel organı, Sophie'nin bacaklarının arasında zonklamasına rağmen Sophie nefesini toparlamaya çalışırken Jake onun saçlarını, sırtını okşuyordu.

"Mmm..." Sophie, beynini bu küçük zevk mırıltısından başka bir şeye odaklayamıyordu. Fakat şimdi her an Jake'in yatakta onları döndürmesini, Sophie'nin bacaklarını açtırıp leziz bir şekilde içine girmesini bekliyordu. Ve ah, bunun her saniyesinden nasıl da zevk alırdı.

Fakat Sophie'nin soluk alıp verişini tekrar normale döndükten sonra bile kasları öylesine gergindi ki altında yatan adamın canlı, nefes alan bir kaya gibi durduğunu geç fark etti.

Adamın boynunun arasından başını kaldırıp onu doğru düzgün görebilmek için yüzünden nemlenmiş saçlarını çekti. "Sen...?" Sonra durdu, zaten çırlıçıplak olmalarına ve üzerinde kovboy pozisyonunda orgazm olmasına rağmen utançtan yüzü kızarıyordu. "Sen..?"

Genç adamın dudağı, hemen dudaklarını kapladı. "Evet." Onu tekrar öptü. Dilinin hareketi arzusuna açılan mükemmel bir pencere gibiydi. "Tanrım, evet."

Birden Sophie'nin aklına daha önce görmeye cesaret edemediği bir fikir geldi birden. Jake'le birlikte olmak, onun kendini cesur hissetmesine neden oluyordu. Üzerinden inip yataktan zıpladı ve bir çift saç tokası almak için çantasına yöneldi. Saniyeler içinde uzun saçlarını sıkı bir atkuyruğu haline getirmişti. Ardından önemli toplantılarda beyninin, insanların fark ettiği tek şey olduğundan emin olması gerek-

tiği zamanlarda- takmak için yanında getirdiği reçetesiz gözlüklerini aradı.

Ah, işte buradaydı. Büyük, kalın çerçeveler bu iş için mükemmeldi.

Jake'e bakmak için döndü ve adamın yüzündeki ifadeye kahkahalarla güldü. Dehşetle karışık arzu dolu bir ifade vardı.

"Yüce Tanrım, sen şimdiye kadar hayalini kurduğum kütüphaneci fantezisinin can bulmuş halisin." Sophie'nin çıplak vücuduna, atkuyruğuna ve gözlüğüne bakarken sesi çok boğuk çıkmıştı. "Bu iyi bir fikir mi, bilmiyorum. Zaten iyice sınırdayım, Sophie."

"Sophie değil." Adamın organını okşamaya başlamadan önce sıkıca tuttu, ardından eğilip gerilmiş teni yumuşattı. "Bayan Sullivan."

"Bu senin kütüphaneci sesin mi?" Sophie onaylayarak başını sallayınca genç adam inledi. "Bu, en sevdiğim yeni oyunum oldu." Genç kadın, Jake'e baktı ve ardından Jake, "Bayan Sullivan. Madam," diye ekledi.

"Oyun?" Sophie, adamın üzerine tekrar çıkmak ve boyunun kenarlarını yalamak için yine yatağa geçti. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Dişlerini adamın kulakmesine sapladı ve ardından aynısını yapmak için diğer kulağına geçti. "Ya bunu?" Adamın göğüs kaslarını kapatarak ellerini göğüs kafesine bastırdı. "Peki ya bu?" Göğüslerini yalamak ve hafifçe dişlemek için başını eğince Jake ona doğru uzandı.

Fakat Jake'in onu vücudunun üzerine çekmesine izin vermedi; kadınsı bir güç Sophie'yi ele geçirmişti. İri, kötü,

kadın avcısı Jake McCann’i büyük bir arzu denizine sokmuştu. Ve bu, Jake’in onu ne kadar çok istediğini gösteriyordu. Ve, ah sonunda istenilen de bu değil miydi?

Jake onu durdurmadan önce Sophie, daha önce hiç tatmadığı fakat bir saniye bile o olmadan yaşayamayacağı bir şeyi yaşamak için adamın muhteşem vücudundan indi. Saniyeler sonra kalın, sıcak organı Sophie’nin diliyle buluştu. Ağzını açıp hepsini içine almadan önce ereksiyonunun geniş başında daireler çizirken adamın o güzel tadı karşısında da zevkle mırıldanıyordu.

Genç adamın parmakları, atkuyruğuna öyle sıkı dolanmıştı ki Sophie adeta esir alınmış gibiydi ama artık idarenin onda olmasını umursamıyor, “seksi kütüphaneci” oyununu oynamayı önemsemiyordu. Gözlüğü çıkardı ve Jake, dudaklarına şehvetle yapışırken verdiği o büyük hazza teslim oldu. Jake daha öncesinde Sophie’nin üstteyken orgazm olmasını istemişti ve şimdi Sophie’nin tüm istediği aynısını Jake’in yapmasıydı, tıpkı bunun gibi.

“Sana burada ihtiyacım var.” Jake’in bu kelimeleri, Sophie’nin yoğun şehvet sisini zor da olsa dağıttı. “Benimle, tam burada.”

Bir saniye sonra Sophie’yi üzerinden indirdi ve onu her yönden tamamen doldururken genç kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. Doldurduğu sadece bedeni olsaydı Sophie belki bununla baş edebilirdi ama genç adamın ona, sanki Sophie hayallerinin kadınıymış, her bir fantezisi gerçek olmuş gibi, bakış şekli vücudu patlamaya başlarken gözlerin-

den yaşlar akmasına neden oldu.

Jake, Sophie'nin içinde gittikçe büyürken ve onun da iç kasları Jake'i sıkıca sararken, "Şimdi," diyerek kıskırttı onu. "Benimle gel."

Sophie başını geriye attı, bir rodeo kraliçesine saldıracakmış ve unvanını koruyacak değerli boğa da Jake'miş gibi ona sıkıca tutunuyordu. Jake'in zevk inlemeleri, Sophie onun adını haykırırken bedenindeki her bir hücrenin karıncalanmasına neden oldu.

Sophie, beynini tekrar çalışabilecek kadar canlandırdığında Jake'in, onu kollarında tutabilmek için bir şekilde yuvarlanmış olduğunu fark etti.

Birkaç dakika sonra birbirlerine sarılmış, nefes nefese, iki terli kişi olarak kaldılar. Sophie, sonsuza dek bu şekilde kalabileceğini hissediyordu. Yemeğe, kıyafete ya da tek bir kelimeye ihtiyaç duymadan hem de. Sadece Jake'in ona sarılan kolları ve kalbinin üstünde atan kalp atışlarıyla.

Jake bütün hayatını acıya, başarısızlığa ve hayal kırıklığına karşı tetikte geçirmişti. Sophie'yle birlikte olmak, kendini kaçınılmaz düşüşe hazırlamayı geciktirmiş, küçük bir çocukken bir daha hissetmemeye yemin ettiği bir umuda teslim olma isteği uyandırmıştı içinde.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Genç kadın, parmağının ucuyla Jake'in pazularının etrafındaki dövmenin üzerinde yavaşça gezindi.

Jake daha huzursuzluğunu ele vermemek için kendini rahatlatmadan önce biraz gerilince genç kadın göğüs kafesine bir öpücük kondurdu. “Merak etme, kötü bir şey değil. En azından ben öyle düşünüyorum.”

Jake’e bakmak için yüzünü kaldırıncı güzelliği karşısında Jake’in nefesi kesildi. Birlikte geçirdikleri bunca saatten sonra bile hâlâ bunu düşünüp duruyordu; yakında mutlaka alıacaktı.

Son yirmi yılda Sophie genç bir kızdan güzel bir kadına dönüşüp büyürken bile Jake buna alışamadığını dikkate alınca artık yetişkin bir adam olması ve onun güzelliğine de hiçbir zaman alışamayacağı kabullenmesi gerektiğini düşündü.

Sadece ona ait bir güzeldi.

“Ne?” diye sordu Jake, kollarındaki kadının ne kadar güçlü olduğunu fark etmesi, ses tonunun istediğinden sert çıkmasına neden olmuştu.

“Sadece dövmeni merak ediyordum.” Parmağını Jake’in sırtından alt göğüs kafesine kadar uzanan Kelt ejderhasının kuyruğu üzerinde gezdirdi. “Çok güzel bir dövme. Eminim canını çok acıttı, o yüzden bunu gerçekten istemiş olmalısın.”

Saatlerce bir iğneyle delinmek, babasının yumrukları kadar acıtmamıştı elbet. En azından dövmesi, kendini daha güçlü hissetmesini sağlamıştı. Daha sert. En çok ihtiyaç duyduğu anda sanki geçmiş zamanın Keltik savaşçıları ona yardım etmek için kanatlarını açıp bekliyormuş gibiydi.

“Ne anlama geldiğini anlatsana.” Jake’in sessizliğinin

devam etmesi karşısında genç kadın gözlerini onun gözlerine dikti. “Lütfen.”

Eğer ona böyle bakar ve bu kadar tatlı bir dille sorarsa Jake’in onu reddedebileceğini mi sanıyordu? Onu böyle kolayca kandırabileceğini, on yaşında küçük bir çocukken bile büyülenmiş olduğunu biliyor muydu?

“Bu bir Kelt ejderhası.”

“Biz her zaman öyle yoğunuz ki...” Yüzü kızardı. “Tüm bu şeyin, her tarafını kapladığını görme fırsatım gerçekten olmadı.” Parmak uçlarını dövmesinin üzerinden kaydırdı, nefesi Jake’in tenine sıcacık değiyordu. “Şaşırtıcı. Neyi simge-
liyor?”

Sembolünü ya da nedenlerini daha önce kimseyle paylaşmamıştı. Aslında daha önce hiç böyle baştan çıkarılmamıştı da. Sophie’den önce.

“Ejderhayı ele geçiren birini.”

“Peki ya kolunun etrafındaki şerit? O neyi temsil ediyor?”

“Bir savaşçının gücünü.”

“Kolunun ön tarafındaki cüce? Neden yumruğunu havaya kaldırmış?”

Sadece bu sorularla kurtulabileceğini düşünseydi onu susturabilirdi. Fakat Sophie’nin tüm cevapları alıncaya kadar peşini bırakmayacağını gayet iyi biliyordu. Jake ona teslim olmazsa kitaplarından birine bakardı. Sophie Sullivan’ın çok kolay biri olduğunu düşünen, tam bir aptaldı.

“Cüceler dövüşçüdürler.”

“Komik ama her zaman onların bir altın küpünü gizleyen afacanlar olduklarını düşünmüşümdür.” Elini göğsünün yukarısına, sağ omzuna doğru kaldırdı. “Bu da bir zırh gibi görünüyor.”

“Öyle.”

Genç kadın başını yana eğip, “Hiçbir yerde dört yapraklı yonca yok mu?” diye sordu.

“Ben şansa hiç inanmadım.” Ya da dört yapraklı yoncanın temsil ettiği umut gibi, adalet gibi diğer şeylere. Ya da aşk gibi şeylere.

Neredeyse tüm hayatı boyunca kesinlikle Sophie’ye âşıkta. Nasıl olmasındı ki? Ama birilerinin, aşkına karşılık vereceğine hiç inanmamış; şans, umut ve adaletin Napa’da kapısında belirip ansızın hayatına gireceğini hiç düşünmemişti.

Sophie elini Jake’in kalbinin üzerine koyup yüzüne baktı. “Güç. Savaş sembolleri. Savaşçılar. Zırhlar.”

Restoranda annesi ve babasını anlatırken Sophie’nin ondan gizlemeye çalıştığı üzüntüsünü hissedebiliyordu. Ellerinin ve dizlerinin üstünde hareket edip Jake’in üzerine çıktı.

“Tam burada bir dövmen varmış gibi davranabilir miyiz?” Kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Jake, onu öpebilmek için yukarı çekmek dışında hiçbir şey yapamaz, konuşamaz, cevap veremezdi.

Sonunda bıraktığında genç kadın, “Sorularımı cevapladığın için teşekkürler,” dedi boğuk bir sesle. “Eğer işe geç kal-

masaydım sana doğru dürüst teşekkür ederdim.” Dudaklarına bir öpücük daha kondurup duşa girmek için banyoya gitti.

Jake, düğünde Chase’in ne dediğini hatırlıyordu; Chloe’nin bin seks partisine bedel olduğunu söylemişti. Önce buna inanmamıştı ama artık gerçeği biliyordu: Sophie’nin bir gülüşü, bir öpücüğü –bir kez söylediği sevgisi– onun için herhangi bir şeyden milyonlarca kat daha fazla anlam ifade ediyordu.

20

Jake ve Sophie bir buçuk saat sonra kütüphane basamaklarında duruyordu. Sophie saçlarını şu ateşli atkuyruğu şeklinde bağlamıştı ki genç adam ona hoşça kal öpücüğü verirken parmaklarıyla saçını gevşetiverdi.

“Bugün burada bu şekilde göründüğünü bilmek, kafamı gerçekten meşgul eder.” Bu sabahki kütüphaneci rolü Jake’in şimdiye kadar yaşadığı en ateşli şeylerden biriydi. “Gözlüğün yanında değil, değil mi?”

Sophie’nin kahkahasını seviyordu; kuş kadar özgür ve güzel. Fakat bu seferki gülümsemesi, belirsiz bir ifadeye dönüştü. “Jake, bugün benimle içeri gelmek ister misin?” Hemen cevap vermeyince genç kadın, “Seninle barda zaman geçirmeyi sevdim. Bir zorba gibi çalışanlarının etrafında patronluk taslarken ya da hesap tablolarını incelerken seni masanda hayal edebilmek çok hoştu,” dedi. Ardından inanılmayacak kadar iri ve güzel gözlerle başını kaldırıp baktı. “Belki

günümü nerede geçirdiğimi bilmek istersin, diye düşündüm.”

Jake, böyle pısırlıklığı bırakma zamanının çoktan geçtiğini biliyordu. Kütüphaneler onun tarzı değildi ama sonsuza kadar da kaçamazdı.

“Şey,” dedi usulca. “Saçlarını toplamayı kabul edersen ve karanlık bir köşede benimle...”

Genç kadın, koluna vurarak, “Jake!” diye bağırdı ama parmaklarını adamın kolundan indirdiği gibi şehvetli gülümsemesine de engel olamadı. Ardından ön kapıdaki basamaklara yönelip Jake’in böyle sataşmalarını ne kadar çok sevdiğini söylerken parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

Jake ön kapıyı onun için tuttu ama Sophie bir an duraklayıp Jake’in elini daha da sıkarak derin bir nefes aldı.

“Sophie? Sorun ne?”

Genç kadın başını iki yana sallarken, “Yok bir şey. Sanırım merdivenleri biraz çabuk çıktım,” demeden önce birkaç kez derin nefes aldı. Arkasından Jake’i binaya doğru çekiştirdi, Tanrı’ya şükür. “İnanılmaz değil mi?”

Jake kabul etmeliydi ki bina gerçekten etkileyiciydi. Ana odadaki kubbeli tavan en az üç kat uzunluğunda olmalıydı. Ne de olsa duvardaki resimleri birileri yapmıştı ve onun gibi okuma bilmeyen biri bile resimlerin klasik edebiyattan sahneler olduğunu kolaylıkla tahmin edebilirdi.

“Sophie, selam!”

İş arkadaşı olduğunu tahmin ettiği bir kadın onları karşılamak için koşturdu. Sophie’nin eli bir saliseliğine gevşeyince Jake de hemen onu kendine yaklaştırdı.

Kadın sırayla ikisine baktı. “Bu... arkadaşın mı?”

Sophie’nin sahiplenme dürtüsünün aleni olarak hemen işbaşına geçmemesi neredeyse imkânsızdı. Fakat haftaları henüz bitmemişti. Bu da hayatında kalması konusunda kararını verdiğini Jake’in görmesi için iyi bir fırsattı. Bu sabah onunla sevişmesi de zaten cevabına dair bir tüyo vermişti.

Sophie, genç adamın elini sıkıp göz alıcı gülümsemeyle dönünceye kadar Jake, nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile. “Bu Jake.” Ardından, “Erkek arkadaşım,” derken bir saniye bile bakışlarını ondan çekmedi.

Onu öpmek için Jake’in kendini durdurmaya çalışmasının bir anlamı yoktu. Genç kadının işine hürmeten Jake öpücüğünü istediğinden daha kısa tuttuktan sonra kadına elini uzattı. “Sizinle tanışmak harika.”

“Vay canına, sizinle tanışmak da çok güzel. Sophie’nin bunca zamandır sizi bir sır gibi sakladığına inanamıyorum. Siz, McCann barlarının sahibi değil misiniz?”

Tam o esnada Sophie’nin boştaki elini karnına koyduğunu fark etmediğinden emindi. İki sır –çok yakında– açığa çıkacaktı; Sophie bilinmesini istese de istemese de.

Jake, Sophie’nin bu kadının yanında pek de rahat olmadığını hissedince, “Evet, benim. Arada bir bira içmeye gelin,” dedi ve ardından Sophie’ye dönüp, “Toplantıma gitmeden önce neden bana biraz etrafı göstermiyorsun?” diye sordu.

Sophie’yi tam ters tarafa yönlendirirken kadının gözleri hâlâ üzerlerindeydi. “Ondan uzaklaştırdığın için teşekkürler,” diye fısıldadı Sophie.

Sophie hafta içi bardaki karışıklıktan onu kurtardığında da Jake aynı şeyi hissetmişti. İki çocuğa ebeveynlik yapmanın vereceği his bu muydu?

Onunla bir takım olmak hoşuna gidiyordu.

Kahretsin, Sophie'yle yaptığı her şeyi seviyordu.

Masasına gelince Sophie çantasını en alt çekmeceye kilitleyip, "Bir dakikalığına bir sandalye çek. Görmeni istediğim bir şey var," dedi. Jake'in arkasına geçip ellerini omuzlarına koyduktan sonra, "Dünyadaki en iyi manzara bu, değil mi? Öğrenemeyeceğin, burada bulamayacağın hiçbir şey yok," dedi.

Jake, binlerce kitaba, okuyan ve öğrenen insanlara bakıyordu. Eiffel Kulesi'ne çıkmış ve Paris sokaklarının şekline tepeden bakmış, Mısır piramitlerini keşfetmiş, Tayland sahillerinde sonsuza kadar uzanacakmış gibi görünen mavi yeşil su karşısında soluğu kesilmişti. Başka hiçbir manzaranın bunları geçebileceğini düşünmemişti.

Fakat bu sabah Sophie'nin yatağında genç kadın ona gülmüşediği an ne kadar yanıldığını anlamıştı.

Okumayla ilgili sorun yarattığı için kütüphanede bulunmayı hiç sevmezdi ama bu dünyanın Sophie için ne kadar önemli olduğunu anlayamadığı ya da takdirle karşılamadığı anlamına gelmezdi.

"Birkaç dakika içinde hikâye zamanına geçeceğim," dedi Sophie, renkli halının üzerinde toplanan anne ve çocukları göstererek. "Biraz daha kalırsan çok sevinirim."

Jake, son birkaç gündür onu elinde tutma konusunda

çok zamanını aldığını biliyordu. Artı, ceptelefonu yarım saatir McCann'ın şehir merkezindeki ana merkezde çalışan asistanından gelen çağrılarla cebinde titreyip duruyordu. Muhtemelen doğrudan arka plana attığı toplantılarla ilgili arıyordu. Telefonu odanın karşısına fırlatmak ve parçalara ayrılışını izlemek istiyordu ancak işinin getirdiği talepleri en fazla bu kadar süre görmezden gelebilirdi. Özellikle de şimdi kendinden daha çok düşüneceği birileri varken.

Fakat hâlâ gidemiyordu. Oturup bir süre daha Sophie'ye bakma fırsatı, kaçırılmayacak kadar iyiiken.

“Elbette. Seni işbaşındayken görmek isterim.”

Böylece genç kadının o göz alıcı gülümsemesiyle ödüllendirildi. “Belki çocuklara sen de okumak istersin?”

Sophie'nin bu masum isteği karşısında içini bir telaş sardı. Bir çocuk kitabı okuyamayacağından değildi. Elbette okuyabilirdi. Fakat insanların önünde yüksek sesle okumak? Ya bir kelimeye takılırsa? Ya bir cümlede tökezlerse? Ya Sophie'nin yakınında olmak dikkatini öyle bir dağıtır da harfler her zaman onun zorla öğrettiği şekil yerine her zamanki gibi beyninin kontrolünü alırsa?

Hayır.

Olamaz.

Hikâye saatinde ona yardım etmek istememesi pek önemli bir şey değilmiş gibi göstermeye çalışarak başını sağa sola salladı. “Senden dinlemek için geldiler.”

Sophie, bu itirazı karşısında suratını astı. “Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen bana söyle.”

Jake onaylayarak başını salladı fakat böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali, cehennemde kartopu fırlatmak kadar iyiydi.

Büyük odaya ilerlerken Sophie, bir grup insana onu tanıttı. Onu her erkek arkadaşı olarak tanıttığında sesindeki gururu duyabiliyordu. Böylece suçluluk duygusu öncekinden de güçlü bir şekilde içini parçaladı. Sophie hamile olduğunu söyler söylemez ailesine her şeyi anlatmak için onunla gitmeliydi.

Fakat aptalın tekiydi. Yine. Sophie için onu çok değersiz görmelerinden, onunla evlenme fırsatı yakalayamadan Jake'i sevdiği kadından uzaklaştıracaklarından korkuyordu.

Sophie, onu boş bir koltuğa doğru çekip fısıldamak için öne eğildi. "Bu kadar ateşli görünmeyi bırak artık. Yoksa anneler hikâyenin tek bir kelimesini bile duyamayacak kadar sana bakmakla meşgul olacaklar."

Jake'e sürtünen yumuşak saçlarıyla, onu kaplayan tatlı kokusuyla ve hafifçe değen kıvrımlarıyla Sophie'nin söylediklerini güçbela anlayabildiğini düşününce bunun nasıl gideceğini gayet iyi biliyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Çocukları tekrar görmek için can attığı eski dostlarıymış gibi karşılamadan önce Jake'in dudaklarına hafif bir öpücük konduruverdi.

Jake, küçük kızların ve erkeklerin hatta ona daha yakın olmak için annelerinin kucağından emekleyen bebeklerin mutlulukla onun etrafını sarışını izlerken kalbi tamamen altüst oldu.

Hayatındaki herkes çok tahmin edilebilir kişilerdi ama

bir topla oynayan bir domuz ve fil hakkındaki bir kitabı hayvanları canlandırarak okuyan bu güzel kadın dışında herkes. Fil topu kaybettiğinde çocuklar onunla gülerken Jake, tüm enerji ve dikkatini yaptığı işe vermesini güçleştiren tek kişinin Sophie Sullivan olduğunu fark etti.

Onsuz bir hayatın nasıl geçeceğini artık düşünemiyordu. Neşesi olmadan. Kahkahaları olmadan.

Genç bir kız olarak Sophie çok tatlıydı ve Jake böyle bir niyeti olmasa da ondan etkilenmişti. Bir kadın olarak şehvetli ve zeki, seksi ve tatlıydı; binlerce çelişkiyi karşı konulamaz bir kutunun içine saklamıştı.

Jake ondan bir şans, onun ve çocukların bakımı için ne gerekiyorsa yapacağını kanıtlamak üzere yedi gün istemişti. Sophie de bu geçici armağanı ona vermişti ve artık Jake'in bir karşılık verme zamanı gelmişti: en çok ihtiyaç duyduğu anda ailesinin desteğini.

Bu sabah kısa bir süreliğine “fantezi dolu haylaz bir kütüphaneciden” “aptal bir domuzcuğa” dönüşen bu güzel kadına son kez uzunca bir süre bakarken isteyerek çekip gidebilmesi için öylesine iyi bir neden olmayacağını gayet iyi biliyordu.

Sophie, yeni bitirdiği kitabından başını kaldırdığında Jake'in gitmeden önce ona bir öpücük verdiğini gördü. Hikâye saatindeki kadınlar aynı anda iç geçirdi.

Genç adamın geniş sırtına, dar kalçalarına, siyah saçla-

rının yakasının üzerinde hafifçe kıvrılma şekline hayranlıkla bakarken Sophie yüzündeki gülümsemesinin büyümesine engel olamadı. Son yirmi dört saatte aralarında bir şeyler değişmişti.

Jake ondan bir hafta istemişti ama büyük farkla üstesinden gelecek gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz bunu da başına kakmaktan büyük bir zevk alacak, diye düşündü gülümserken.

Küçük çocuklarla ve anneleriyle vedalaştıktan sonra tam masasına dönmüştü ki on yaşında bir çocuk içeri girdi. “Abraham Lincoln hakkında bir rapor yazmam gerekiyor ama hakkında bulabildiğim tek kitap bu oldu.” Çocuk, elinde Sophie’nin bile okumaktan şüphe duyacağı, kalın, tozlu ciltlenmiş bir kitap tutuyordu.

Bu çocuktaki bir şeyler ona Jake’i anımsattı. Sadece fiziksel benzerlikleri değil, aynı zamanda davranışı ve kendini frenlemesi de. Jake’le bu yaşta tanışmıştı ve saygı dolu beş yaşındaki bir çocuktan çok daha iriydi.

“Bu kadar hızlı ya da iyi okuyamıyorum,” dedi çocuk, yanakları bu itiraftan dolayı kızarak.

Bir kez daha Sophie, Jake’i ve çocuklara kitap okumasını istediğinde gözlerinde beliren paniği düşünmeden edemedi.

“Daha ince bir kitap var mı, biliyor musunuz? Daha kolay kelimeleri olan bir kitap?”

Sophie çocuğa gülümsedi. “Elbette var. Beni takip et.”

Ancak çocuğun ihtiyacı olan kitapları bulmasına yardım ederken Jake’i ve bugüne kadar hiç kütüphaneye gelmediği-

ni, ayrıca evinde de tek bir kitap bile bulamadığını düşünmeden duramıyordu. Herkesin kendi kadar kitap bağımlısı olmasını beklemiyordu ama deneyimlerine göre insanlar, önemli bir okuma problemi yoksa, genellikle okumaktan keyif aldıkları bir şeyler bulabilirlerdi.

Tam o sırada mide bulantısı başladı ve söyleyeceklerini unuttu. Tüm kasları bir anda ağrımaya başladı ve hamile kaldığından beri ilk kez oturma ihtiyacı hissetti. En yakındaki tabure merdiveni aldı ve içine birkaç derin nefes çekerken tabureye oturdu. Sabah bulantılarının ilk üç aylık dönemde bu kadar erken başlayacağını kim bilebilirdi ki?

Bir kez yüzünde bir gülümsemeyle, bu hamilelik ya da sevdiği adamla ilgili hiçbir şeyin çok sıradan olmadığını düşündü.

Bunu –ya da Jake’i– başka türlü yaşaması beklenemezdi zaten.

Jake, tüm hafta boyunca kaytardığı bitmek bilmeyen toplantıları sonunda tamamladığında güneş batıyordu. Zach’i, Sullivan Oto’nun ana binasının özel park yerinde buldu. Yirmili yıllardan kalma, kendinden geçmiş bir Ford kamyonunun altındaydı; belli ki aracı modifiye ediyordu.

Zach yerde, çoğu insanı ayakkabılarından tanıyabilecek kadar zaman geçirmişti. “Bir saniye içinde çıkıyorum.” dedi Jake’e.

Zach’i ne kadar süredir tanıyordu? Kavgalar esnasında

birbirlerini destekleyerek, eğer içlerinden biri sarhoş olmuşsa, küfrediyorsa, spor arabalara tezahürat yapıyorsa onun eve tek parça halinde gittiğinden emin olarak yirmi yıldan fazla bir süre geçirmişlerdi. Ancak hiçbir zaman birlikte yapmadıkları şey, oturup *duygularını* paylaşmaktı.

Bir hafta önce –kahretsin, iki buçuk ay önce– Jake’in Sophie konusunda suçunu itiraf etmesi gerekirdi. Beş saniye daha yalancı bir ahmak olmak istemiyordu.

“Sophie’yle ben birlikteyiz.”

Zach arabanın altından öyle hızlı çıktı ki neredeyse bir karaltı gibiydi. “Ne dedin sen?”

Zach’in sorusundaki tehdit, ses tonunun böyle sabit kalmasına bakılacak olursa bir hayli etkileyiciydi. Sanki bir bardak su istiyor gibiydi.

“Kardeşin hamile. İkizlerimiz olacak.”

Arkadaşının elleri bir salise sonrasında yakasındaydı. “Seni öldüreceğim. Ve hiç kimsenin de umurunda olmayacak.”

Jake, Zach’in en azından tek bir şeyde haklı olduğunu düşündü: eğer ölürse kimse bunu umursamayacaktı. Fakat Sophie dışında. Çocukları dışında.

Arkadaşı son dövüş stiliyle ona saldırırken Sophie’yi ve çocukları düşünmek, Zach’le mücadele edecek kadar güçlendirmişti onu. Hiçbir şey yasak değildi. Testisler, saçlar, dişler ya da boğaza tekmeler. Jake’in de beklediği tam anlamıyla buydu; kız kardeşini savunma konusunda daha azını yaptığı için arkadaşına sinir olmuştu. Bu beklentiler, ne yazık

ki canının daha az acımasını sağlamıyordu. Çok sıkı bir kendini savunma halindeyken bile dimdik durabilmek için Zach' ten birkaç sağlam yumruk yemesi gerekti.

Zach yere tükürüp, "Daha önce kız kardeşime bulaşan çok adamı yere serdim ama senin de bunlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim. Hiç kimse kardeşlerim için yeterince iyi olamaz. Nasıl Sophie'ye zarar verebilirsin?" dediğinde ikisi de garajın ayrı köşelerindelerdi ve vücutlarından kan akıyordu.

"Yapmamam gerekirdi." Ama yapmıştı. Hem de defalarca. Ve şimdi ondan vazgeçme düşüncesini bile kabullene-miyordu. Böyle bir şeyi kimse için; hatta büyümesine yardım eden, ona bir ev veren ve onlarsız başka bir şeye ihtiyaç duymadığı zamanlarda dahi gidecek bir aile saydığı insanlar için bile yapamazdı.

"Onunla evleniyorum."

"Bak," diye homurdandı Zach, burun deliklerinden adeta alevler çıkararak. "Sevimli sana âşıktı. Sen de bundan faydalandın. Şimdi hamile. Ve evlenerek bir şeyleri daha da kötü..."

"Sophie şu lanet olası kelimedен çok daha fazlası!"

Jake'in sesi garajın dışına çıkacak kadar yükselmişti ama birilerinin onu duyması umurunda bile değildi. Kardeşlerinin de artık onun gördüğü gibi gerçek Sophie Sullivan'ı fark etme zamanı gelmişti. *Sevimli* 'nin çok daha fazlası olduğunu.

"Ve evet, kardeşin sevimli. Ayrıca tatlı da. Ve kibar.

Fakat başkalarının içinden çıkılmaz durumlara düştüğü zamanlarda o kendini tehlikeye atacak kadar gözü pek, istekli ve soğukkanlı biri. Açıkçası nasıl baş edileceğini bildiğim kadınlardan çok daha fazlası fakat ona ve çocuklarımıza ayak uydurmak için çok çalışacağım.”

Başka biri olsaydı Jake çekip giderdi. Fakat Zach, Jake’in yaptığı tüm boktan şeyleri biliyordu ve on yaşına kadar okuyamadığını bilen tek kişi de oydu, çünkü arkadaşı harfleri kelimelere nasıl dökeceğini öğreten tek kişiydi.

“Onu seviyorum.” Herhangi birine karşı kabul etmesi gerekeceğini hiç düşünmediği bu iki kelime, kulağa çakıltaşlarının üzerinde sürtünüyor gibi geldi. “Onu her zaman sevdim.”

Jake, Zach’in onu öldürmek üzere odanın karşı tarafına fırlaması için kendini hazırlamaya çalıştı. Ama bunu yapmak yerine sırtını duvara yaslayıp, “Biliyorum,” dedi.

Jake eğer kemiklerini bir arada tutmaya çalışmasaydı çenesi kesinlikle yere çarpacak kadar açılırdı.

Zach iki parmağını yüzünün önünde tutup öfkeli bir yüz ifadesiyle indirmeden önce parmaklarına odaklanmaya çalıştı. “Çocukluğumuzdan beri ona âşıksın.” Zach ayağa kalktı. “Smith buna delirecek. Hepsi öyle.”

Jake, bu kavganın Sullivan erkeklerinin ellerinden gelen çoğu dayanın ilki olduğunu gayet iyi biliyordu. O da doğrulamak için alet aracından destek aldı. “Sophie buna değer.”

“Kardeşim elbette ki buna değer,” dedi Zach sert sert bakarak. “Bir konuşma daha yazacağıma inanamıyorum. Sonuncusunu yazmak beni neredeyse öldürecekti.”

“Chase’in düğün konuşmasını önceden mi yazdın? Şimdiye kadar duyduğum en kötü konuşmaydı.”

“O zaman daha kötüsünü duymaya hazırlan.”

Bu zerre komik değildi. Zach’in Sophie’yi üzecek bir şey yapmasına müsaade edemezdi. “Konuşmanı senin için ben yazarım ve sen de kelimesi kelimesine okursun. Ayrıca,” Jake, arkadaşını uyardı, “hamileliğini hazır olduğunda ailesine kendisinin söyleyeceğine söz verdim; o yüzden o yapmadan birilerine bir şey söyleyerek büyük haberini berbat etme.”

Zach, arkadaşının yumruğuna bakıp başını sağa sola salladı. “Kardeşlerim kadınlara karşı sırayla akıllarını kaçırdı. Ancak seni Sophie’ye karşı... böyle görmek.” Zach metal bir çekmeceyi açtı ve gizli likör bölmesini çıkardı. Kendine büyük tek içimlik bir bardak doldurup içti. “Aşka,” dedikten sonra küçümseyerek güldü.

Jake, Sophie’ye onu sevdiğini söylemek üzere arabasına yönelirken Zach kendine bir içki daha koyuyordu.

Her zaman sevmiştii.

Ve hep sevecekti.

21

Sophie arkasından kısık bir sesin, “Sophie,” diye seslendiğini duyduğunda tüm haftadır toplamadığı mektuplara göz atarak dairesine doğru ilerliyordu.

Bir yığın mektubu az kalsın düşürecekken tiz bir sesle, “Beni şaşırttın,” diye bağırdı. “Aman Tanrım, Jake!” Faturalar ve reklamlar elinden düşüverdi.

Saldırıya uğrayıp arka bir sokakta dövülmüş gibi görünüyordu; yüzünün her tarafı yaralarla ve alnından çenesine dek kurumuş kanla kaplıydı.

“Olduğundan daha kötü görünüyor.” Çenesine dokundu. “Muhtemelen önce eve gidip temizlenmem gerekirdi.” Yüzündeki yaralar, kesiklerle bile, “Kavga sonrasında bir adamı nasıl bandajlayacağını hatırlıyor musun?” diye sorarken inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Sophie kapısını açıp onu içeriye alması gerektiğini biliyordu ama önce onu doğru dürüst tutmak zorundaydı. Kol-

larını açınca Jake onu kendine sıkıca çekerek kollarının arasına girdi.

Jake, "Seni görmek çok güzel," dedi Sophie'nin saçlarının arasından. "Sana sarılmak çok güzel."

Sophie koridorda ne kadar süre böyle durduklarını bilmiyordu. Tüm bildiği, Jake'i bırakmak istemediğiydi. Her şey bu sabah çok mükemmel görünmüştü; tıpkı sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaklarına dair şans varmış gibiydi.

Başını Jake'in kalbinin üzerine koyduğu yerden hiç çekmeden, "Sana bunu kim yaptı?" diye sordu.

Jake sonunda sevdiği kadının kollarından çekildi. "İçeri girelim."

Sophie kaşlarını çattı. Bu bir cevap değildi.

Anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu ama mutfığa geçip temiz bir el havlusu bulurken ve havluyu ıslatmak için ılık suyu açarken sakın kalmaya çalıştı. Tanrım, Jake'in yaralandığını bilmekten nefret ediyordu. Jake ondan çok daha iri olmasına rağmen şu an onu korumak, hayatında zaten aldığı yaralardan daha fazlasını tatmadığından emin olmak istiyordu.

Arkasından genç adamın sesi duyuldu. "Bu akşam Zach'i görmeye gittim."

Sophie, elinde ıslak havlu olduğunu unutup duvarlara su sıçratarak lavabodan arkasını dönüverdi. "Neden?" Aslında nedenini biliyordu. "Ona bizi, hamileliğimi anlattın, öyle değil mi?" Genç adam inkâr etmeyince Sophie, "Nasıl yapabildin? Bana bekleyeceğine dair söz vermiştin. İlk başta

bir şeyleri halletmem için söz vermiştin,” derken içini bir acı kapladı. Onu seviyordu –her zaman sevecekti de– fakat şu an çok kızmıştı. “Gerçekten bana bir hafta süre vermeyecektin de o zaman neden istedin?”

“Bu hafta olayından sürekli vazgeçmek isteyip duruyordun ancak dünden sonra, bu sabahın ardından artık aramızda bir şeylerin farklı olduğunu benim kadar sen de biliyorsun.”

“Farklı mı? *Farklı*? Tüm dünyayı idare ediyormuş ve geri kalanımızın da senin her emrine uyması gerekiyormuş gibi davranırsan bir şeyler nasıl farklı olabilir ki?”

“Gerçeği aileden gizlemeyeceğim.”

“*Gerçeği* mi? Peki, tam olarak hangi gerçeği? İsteklerime hiç saygı duymadığın gerçeğini mi? Sadece ortaya çıkıp istediğin an, istediğin şeyi aldığın gerçeğini mi? Beni bu evlilik olayının içine sokman senin için o kadar önemliydi ki benimle yatma ve beni hamile bırakma hatası yaptığını ağabeyime anlatmak için arkamdan gitmek zorunda kaldığın gerçeğini mi?”

“Lanet olası gerçeği mi duymak istiyorsun?”

Jake, daha önce ona karşı sesini hiç böyle yükseltmemişti; kaldı ki Sophie de öyle. “Elbette istiyorum ama ağabeylerimden birinin yumruğu gibi sana çarparsa o zaman gerçeği hiç bilmezsin!”

Bu sözün ardından gelen sessizlik, Sophie’nin şimdiye kadar yaşadıklarının tam tersi bir şeydi.

“Sana âşığım, Sophie.”

Sophie tüm hayatı boyunca bu anı beklemişti, fakat bir-

birlerine bağıırken ve ona karşı öfke doluyken böyle olacağı aklının ucuna bile gelmemişti.

“Çocukluğumuzdan beri, o beş yaşındaki güzel kızın ilk kez bana bakıp oyuncak bebekleriyle oynayıp oynamayacağını sorduğu günden beri sana âşığım.”

“Hayır, demiştin.” Daha Sophie durduramadan tüm anılar, tüm sözler ardı sıra geliyordu. “Birisi başına bir silah dayasa bile bebeklerle oynamayacağını söylemiştin. Beni korkutmuştun.” Ve aynı ölçüde de heyecanlandırmıştı. O zaman bile beş yaşındaki bir kıza silahlardan bahsetmemesi gerektiğini bilmiyordu ama Jake başkasının kuralına göre oynayan bir tip değildi. Oysa ki Sophie, dışarıda bu kurallara nadiren uymuştu, arzusu için kuralları bir kenara bıraktığı Chase’in düğününe kadar.

Ve aşkı.

“Sana böyle söyledim çünkü bana baktığında hissettiklerimden nefret ediyordum. Seninle her birlikte olduğum zaman hâlâ hissettiğim şekilde. Kahretsin, Sophie seni her düşündüğümde sanki önemli olan kişiyi, bir şeyi bulmuşum gibi hissediyorum. Ancak seni nasıl bırakmayacağımı bilmiyordum. Ya da nasıl sana layık biri olacağımı.”

Onun için önemli biri olduğuna ne kadar zamandır inanmak istemişti? İmkânsız aşkın mümkün olabileceğine.

Jake mutfak sandalyesinde oturup onu kucağına doğru çekerken sıkıca sarıldı. “Bu durumu mahvettiğimi biliyorum. Hem de fena halde.” Genç kadının yüzünden ter izini sildi. “Aptalın tekiyim. unuttun mu?”

“Hayır,” dedi Sophie. “Değilsin. Bunun dışında her şey-sin sen, Jake.”

Fakat sanki Sophie hiç konuşmamış gibiydi. “Bırak hatamı telafi edeyim.” Saçını okşayıp onu kendine yaklaştırdı. “Lütfen, bana kızma. Beni bir kenara itme. Bunu hak etsem bile. Yapma.”

Birini aynı anda hem sevmek hem de ondan nefret etmek delilikti. Sophie bunun farkındaydı. Fakat bu genç adama karşı duygularını hiçbir zaman engelleyememişti.

İnişlerle çıkışlarla, heyecan ve korkuyla, neşe ve öfkeyle dolu bu bir hafta birden iyice üzerine gelmeye başladı. Jake’in Zach’le konuşarak yaptığı şeyin sonuçlarını düşünmek istemiyor, bunun gerçekten ama gerçekten Jake’in aşkına sahip olduğu anlamına geldiğini bile anlayamıyordu.

Tüm istediği hissetmekti.

“Sana ihtiyacım var.” Sesi duygu yoğunluğuyla boğuk çıkıyordu. “Benimle seviş.”

Sophie, sevdiği adamın kemeriyle çılgınca uğraşırken eğer ten tene olurlarsa; ten, sıcak ve zevkle birleşirlerse ona inanması daha kolay olabilirdi. O zaman, kelimelerin daha yakalayamadan kaçtıklarını hissetmek, sadece yanından geçtiklerini bilmek yerine bu sevgi sözcüklerine sıkıca tutunabilirdi.

“Sophie, seni istediğimi biliyorsun. Seni her zaman istiyorum.” Ama kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmek yerine ellerini genç kadının ellerinin üzerine koydu. “Fakat bizim...”

“Lütfen.”

Sophie, “durdurma” düğmesine basmak istemiyordu; eğer Jake onu almak yerine mantıklı olmaya çalışırsa buna dayanamazdı. Genç adam, Sophie’nin istediği şeyi daha ona veremeden ve eteğinin fermuarını açıp kalçasından indiremeden genç kadın, onun fermuarını açıp gömleğini çıkardı. Kot pantolonunu bacaklarına indirdi ardından kendi ayakkabılarını çıkardı. Sophie, Jake’in uzun kollu gömleğinin düğmelerini açmadan genç adam kazağını Sophie’nin başından çıkarırken parmakları çıplak tenine sürttü. Saliseler sonra Sophie, bacaklarını iki yana açmış Jake’in üzerine oturuyordu ve onu içine alırken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Evet, Sophie’nin ihtiyacı olan şey, buydu. Kafa karışıklığının yerine zevk. Korkunun yerine yoğun bir mutluluk.

Fakat Jake’le sevişmenin hiçbir zaman basit ve sadece zevkle ilgili olmadığını çok geç hatırladı. Her zaman tam bir uyum içinde olmuşlardı. Napa’daki o kaçamak gecede bile bedenleri birbiriyle oldukça uyumluydu.

Oysa bu kez onlara dahil olan sadece aralarındaki çekim olmadı; her şeyi bu kadar iyi hissettiren tahrik kıvılcımları değildi. Aralarındaki büyü dış görünüşten, hormonlardan ve kaçınılmaz ihtirastan çok daha fazlasıydı.

“Sophie.” Genç adam adını mırıldandı ve Sophie’nin kalçasındaki elleriyle çılgın hareketini yavaşlatırken genç kadın, siyah gözlerine yakalandı. “Çok güzelsin.” Jake, uçlarında dilini gezdirmek için eğilirken göğüslerini avuçlarının arasına aldı. “Seni seviyorum, hem de çok.” Jake yüzünü Sophie’nin göğüslerinin arasına gömerken ve ikisi de ürpe-

rirken, içlerini saran bir çaresizlik hissi onları birbirine daha da yaklaştırdı.

Jake birkaç dakika sonra Sophie'yle duşa girdiğinde, genç kadın Jake'in ağabeyiyle olan kavgada aldığı zararın boyutunu görme fırsatı buldu. Çenesinde ve bir gözünün üzerindeki korkunç zedelenmelerin yanı sıra sağ tarafındaki kaburga kemikleri mosmor olmuştu.

"Zach'in sana böyle bir şey yaptığına inanamıyorum." Jake'in her dokunuşta irkilmesinden nefret etse de yumuşak küçük bir havlu ve sabunla kesikleri nazıkçe temizledi.

"Sen onun kız kardeşisin. Benim gibi bir adamdan koruyamayarak seni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyor."

Sophie'nin içini bir kez daha öfke kapladı ama Jake'e yaptıklarından dolayı sadece Zach'e değil, tüm ailesine karşı. "Neden hiçbiri kendi başımın çaresine bakabileceğini fark edemiyor?"

"Seni sevdikleri için onları suçlama."

Fakat Sophie başını sağa sola sallıyordu. "Ortada bir güven yoksa o zaman bu gerçekten sevgi mi olur?"

Jake hiç kıpırdamadan durdu. "Sophie, ben..."

Sonra bir anda sustu. Sophie başını kaldırıp baktığında önceden birçok kez gizlemeye çalıştığı duyguyla gözlerinin parıldadığını gördü.

Ancak daha sonra ellerini genç kadının kalçasının üzerine koyup, "Hep saçlarını yıkamak istemişimdir," demeden önce onu arkasına döndürdü.

Sophie aslında genç adamın ne yaptığını, yapmaları gereken bir konuşmadan kaçındığını biliyordu. Birbirine güvenmek demek, arkasından ağabeyine gitmek gibi şeyler yapmamaktı. Fakat masaj yapan parmakları başında öyle iyi geliyordu ki Sophie, onu durduracak gücü bile bulamadı kendinde.

“Gözlerini kapa.”

Jake onu yıkamaya başladığı andan itibaren gözleri kapalı olduğu için Sophie bir adım öndeydi. Jake, genç kadının teninin her bir zerresini çok nazik, çok tatlı dokunuşlarıyla temizlerken köpükler ve su, omuzları ile vücudunun üzerinden aktı. Özellikle de karnının üzerinden.

“Karnın gittikçe büyüyor.”

Sophie, adamın ses tonundaki saygıyı kaçırmadı. Belki başka bir zaman olsaydı hamilelik ilgisi hakkında şaka yapabilirdi ama şimdi olmazdı; özellikle de Jake bu kadar masumken. Böyle dürüstken.

“Karnının daha da yuvarlaklaşmasını, daha yumuşak olmasını izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

O esnada Sophie’nin karnı gürültülü bir şekilde guruldayınca Jake, onu bir havluya sararken musluğu kapadı. “Yine seni besleme zamanı geldi gibi.”

“Dolapta biraz peynir ve yumurtam var.” Sesinin ikisine bakan banyonun dışında duruyormuş gibi bir mil uzaktan geldiğini hissetti.

Jake yüzünü Sophie’nin yüzüne doğru eğip öyle yumuşak öptü ki, bir öpücükten daha çok yalnızca bir nefes gibiy-

di. “Sen giyinirken ben de akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım.”

Kot pantolonunu giyip banyodan çıktıktan sonra Sophie buğulu aynada kendine baktı. Karşısında ona bakan bulanık, kısmi görüntü Sophie’nin kendini nasıl hissettiğinin mükemmel bir göstergesiydi.

Her zaman için istediği şeyi sonunda elde etmişti. Jake McCann onu sevdiğini –sürekli– söylüyordu. Şu an kendinden geçmiş olması, evinde neşe içinde hoplayıp zıplıyor olması gerekiyordu.

Neyi vardı böyle?

Karın boşluğuna, sadece birkaç gün önce ultrason ekranında gördüğü iki fetüsün arasına bir çimento parçası yerleşmiş gibi hissediyordu. Zaten kendini tüm gün pek iyi hissetmemişti; aslında bunu sabah bulantılarına bağlamıştı.

Sophie, Jake’in yanma gittiğinde genç adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Harika zamanlama.”

Jake’in dolu bir tabak bıraktığı mutfak tezgâhında onun yanma oturdu. Çatalını alıp biraz yumurtaya batırdı ve yemek düşüncesi bile midesini bulandırmasına rağmen yumurtadan yükselen buhara üfledi.

“Sophie? İyi misin?”

Jake hemen yanına geçip yüzünde büyük bir kaygıyla ona bakıyordu.

Sophie, onu rahatlatmak adına gülümsemeye çalıştı ama tüm söyleyebildiği, “Sadece yorgunum. Gerçekten çok yorgunum,” oldu.

“Kahretsin, seni dün şehirde oradan oraya sürüklemem gerekiyordu.”

Genç adam onu alıp yatak odasına götürürken Sophie hiç direnmedi. Kol ve bacakları korkunç derecede sert ve ağır geliyordu ve başını yastığa koyduğu anda tüm vücudunu bir yorgunluk sarmıştı.

Jake, genç kadının karanlık yatak odasının bir köşesindeki sandalyeye oturdu ve sanki onunla birlikte nefes alıyormuş gibi, göğsünü indirip kaldıran nefesini, uyuyuşunu izledi.

Bu şekilde hissetmeyeceğine, kimseyi bir daha bu kadar önemsemeyeceğine, tekrar yardım istemeyeceğine yemin etmişti. Eve gelip babasından yardım istediği o günü hâlâ hatırlıyordu. Dördüncü sınıftaydı ve her gün derslerini iyi gibi göstermek gittikçe zorlaşıyordu.

“Okuyamıyorum.”

Babası nefretle ona bakmıştı. *“Bu, annenin hatası. Aptal fahişe, bana beyni olan bir çocuk bile veremedi.”*

Jake, daha fazla gözyaşıyla kendini rezil etmeden arkasını dönüp evden çıkmıştı. Bunun ardından okuma günlerinde dersleri asmak daha kolay olmuştu. Ta ki Zach Sullivan’la bir projede görev alıncaya kadar. Bu ukala, küçük ahmağın her şeyi vardı ve Jake, gördüğü anda ondan nefret etmişti. Jake’e birlikte yapmaları gereken kitap raporunu atlamayacaklarını doğrudan söylediğinde ondan daha da nefret etmişti.

Jake, duygularını belli etmemeye çalıştığını hatırlıyordu. *“Kitaplar, boş adamlar içindir.”*

Zach, Jake’in aklından geçeni görmüştü. Belki tahmin eden başka kişiler de vardı ama hiçbiri bunu Jake’e söylemeye cesaret edememişti. Özellikle de Zach’in yaptığı gibi doğrudan söyleyememişti. *“Okuyamıyorsun, değil mi?”*

Jake yumruğunu savurdu ama Zach’in de ondan geri kalır yanı yoktu. İkisi de öğretmen onları ayırıcaya kadar birbirlerine vurarak gerçekten güzel iş çıkarmışlardı. Zach’in annesi, kovulan oğlunu eve götürmek için okula gelmişti. Fakat sekreteri, Jake için kimsenin gelmediğini söylerken duymuşlardı ve Jake bu işten nasıl sıyrılacağını bulamadan Mary Sullivan, ikisini de steysin arabasının arka koltuğuna oturtmuştu. Birkaç dakika sonra önlerinde içi süt dolu uzun bardaklar ve bir tabak kurabiyeye oturuyorlardı. *Aslan, Cadi ve Dolap* kitabı defalarca kullanıldığı çok net görünen kalın, mavi bir sözlükle masanın üzerinde duruyordu.

“Yardıma ihtiyacınız olursa bana seslenin, çocuklar.”

Mary Sullivan, onlara bağırمامış, Zach’i dövmemiş ya da ona aptal dememişti. Ayrıca hiç içki de kokmuyordu. Jake, onun gibi birinin var olduğuna inanamıyor, böyle bir annesi olsaydı kendi hayatının da bu şekilde olacağını düşünmeden edemiyordu.

Mary Sullivan odadan çıktıktan sonra aptal haline Zach’in laf çarptırması ve sırtmasını bekleyerek gösteriş ve sinirle sıkı bir top gibi kıvrılmıştı fakat Zach’in tüm yaptığı, ağzına çikolatalı kurabiye tıkıp kitabı açmak ve tüm sayfalarına iri

kurabiye parçalarından tükürerek yüksek sesle okumaya başlamak oldu.

Zach, Jake'in okuma probleminden bir daha hiç bahsetmedi fakat nasıl olduysa bunun ardından okuma projelerinde hep birlikte çalıştılar.

O öğleden sonra evlerinin arka bahçesinde başının arkasına çarpan futbol topuyla ekibin çoğuyla tanıştı. Lori, ağabeylerinin dikkatini çekerek ve bu *yeni çocuğun* kim olduğunu öğrenmek isteyerek grubun ortasına daldı.

Altı kardeşe sahip olmayı hayal edemezdi. Sürekli oyun oynayacak birilerinin olması ne kadar da harika olurdu. Daha sonra gözucuyla birini daha gördü. Lori gibi görünmesi gerekiyordu ama onları karıştırmasına imkân yoktu. Beş yaşında olsalar bile.

Kucağında kocaman bir açık kitapla bahçenin bir köşesindeki büyük meşe ağacının altında oturuyordu ama kitaba bakmıyordu.

Ona bakıyordu.

Jake böyle sabit duran birini daha önce hiç görmemişti. Bu kadar sakin birini. Sophie Sullivan, bazen Jake'in izlemek için tiyatrolara gizlice girdiği şu filmlerdeki prenses gibi görünüyordu.

Daha sonra Sophie, sanki bir şeylere uzanıyormuş gibi yatakta kıpırdandı. Ona uzanıyordu. Kolunu yastığa dolayıp kendine doğru çekmeden önce uykusunda suratı asıldı.

Güven.

Jake'in güvenmek istediği biri varsa o kesinlikle Sophie

olurdu. Fakat bir ömür herkesten gerçeği gizledikten sonra sır saklamak, kesinlikle yaptığı en iyi şeydi.

Asla paylaşma.

Asla güvenme.

Kimseye, Fahişe ve bir sarhoşun çocuğu dışında hiçbir şeysin, deme şansını asla verme.

Ancak bu kez Jake, her şeyin farklı olduğunu biliyordu; çünkü Sophie'yi sevmesine engel olamıyordu. Ve onun da aşkına karşılık vermesinden başka bir şey istemiyordu.

Bu da, ona yakında anlatması gerekeceği. çocuklarının ona çok kolay gelen bir şeyi yapamayabilecekleri konusunda onu uyarmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Sandalyede huzursuzca kıpırdandıktan sonra Sophie'nin şifonyerinin üzerinde duran kitap gözüne ilişti. *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler?*

Bu akşam bunu okumak tam bir eziyet olurdu ama gerçek değişmeyecekti. Her zaman çok fazla kelime olacaktı ve Jake'in de aklında bunlara bir anlam verdimek için bir hayli uğraşması gerekecekti.

Ancak eğer tüm bir kitabı kendi yöntemleriyle hallederken acı ve ıstıraba değecek bir şey varsa o da kesinlikle Sophie'ydi ve sonbaharda sahip olacakları çocukları...

Kitabı eline aldıktan sonra Jake, beyninin bir kelimedenden, bir cümleden, bir paragraftan diğerine odaklanması için her yola başvurdu. Dakikalar saate dönüşüp Jake sayfaları peş peşe çevirirken –hamilelik riskleri ve sonsuz uyarılar üzerine yağmur gibi yağıyordu – ise yine o on yaşındaki, okuyamayan çocuk olmayı dilediğini fark etti.

22

Sophie gece boyu uyumuş ama yine de kendini pek dinlenmiş hissetmemişti. Gözlerinin battığını, ağzının kuruduğunu hissetti. Nedenini biliyordu. Jake onunla uyumamış; iri, sıcak vücuduyla onu sarıp kendine yakın tutmamıştı. Uyku-sunda bile Jake'in orada olup olmadığını biliyordu.

Fakat Jake yatağa hiç gelmemişti.

Nereye gittiğini merak ediyordu. Ona dün gece sunduğu aşkı bir kez daha düşünmek için evine geri mi dönmüştü?

Bu derin düşüncelere öylesine dalmıştı ki Jake'in, yatak odasının köşesinde oturduğunu az daha fark etmemişti. Yatakta öyle hızlı doğruldu ki birkaç dakikalığına etrafındaki her şey döndü. "Hâlâ burada mısın?" Boğazı da en az hissettiği kadar kuruydu.

"Tüm gece buradaydım."

Bir gece önceki kot pantolonu üzerindeydi ve saçlarının uçları sanki çekiştirilmiş gibi dimdik duruyordu. O da çok

gergin görünüyordu; hem de fena halde.

Sophie yakında nezle olacakmış gibi hissetmesine rağmen örtüleri bir kenara çekti. Jake, “Hamileliğinden beri hiç kahve içtin mi?” diye sorduğunda onun yanına gitmek için ayağa kalkmak üzereydi.

Sophie bu ilginç soru karşısında kaşlarını çatı. “Evet.”

Genç adam dudaklarını sıktı. “Hiç kedilerin çevresinde bulundun mu?”

Neden ona böyle davranıyordu? Sanık kürsüsündeki bir zanlı gibiydi. Her şeyi yanlış yapmış biri gibi.

“Evet.”

“Peki ya ısıtıcı örtü ya da jakuzi? Bunlardan birini kullandın mı?”

Belli ki bu gelişigüzel soruların bir şeyle ilgisi vardı. Ama neyle?

“Neden bunları soruyorsun?” Şu an her şey öncekinden de beter bir biçimde canını acıtıyordu. Tutunmak için kucağına bir yastık çektikten sonra yatağın başlığına yaslandı.

Jake kucağından bir şey kaldırdı. Bu, *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler* adlı kitaptı. “Tüm geceyi bunu okuyarak geçirdim.”

Ah, hayır. Doktor onları kitap konusunda uyarmıştı ama Sophie, çok düşünmemişti. Aslında Jake’in böyle bir şey yapacağını bilmeliydi, ona –ve taşıdığı ikizlere– karşı öyle koruyucuydu ki kitabın tamamen orantısız uyarılarını tümüyle dikkate almıştı.

Sophie daha onu sakinleştirmek için bir şey diyemeden

genç adam elinde kitabı açık tutarak sandalyeden kalktı. “Yeni bir doktora gidiyorsun. Bize seksin sorun olmadığını söylemesine inanamıyorum. Tam şurada, ikizlerin hamileliği boyunca fazladan dikkat gerektirdiği yazıyor.”

“Jake,” Sophie, küçümseyici değil de sabırlı bir ses tonuyla konuştuğunu umdu. “Annemin sekiz çocuğu oldu. Şimdiye kadar da hamileliğim harika gidiyor. Bunların hepsi en kötü senaryolar. Hangi konuda dikkatli olacağımı biliyorum.”

“Peki o zaman buna ne dersin? Yoğun ilişki kanamaya neden olabilir. Bunu zaten biliyorsan o zaman neden bir hayvan gibi seni almama izin verdin? Dün gece daha derine girmezdim. Ya da havuzda.”

Sophie öfkelenmemeye çalışıyordu. “Nerede yazdığını bana göster.” Sophie, aslında Jake’in onun için en iyisini istediğini kendine hatırlatıyordu ama genç adam sandalyeden kalkıp kitabı önünde açarken her zamankinden de sert görünüyordu.

Fakat Sophie, gösterdiği paragrafı okuduğunda öfkesini bastıramayacak kadar yorulmuştu. “*Nadiren*. Yoğun ilişkinin nadiren kanamaya neden olabileceği ve yoğun bir ilişki olmadıkça bu konuda endişelenmeye gerek olmadığı yazıyor. Okuyamıyor musun? Yoksa kelimeleri otoriter amaçlarına uydurmaya mı çalışıyorsun?”

Bulantısı öfkesiyle karıştı fakat sabah bulantılarının bu korkunç başlangıcından kurtulmaya çalışırken bile Sophie, yatak odasındaki düzinelerce derecedeki soğuk havayı hissedebiliyordu.

Jake'i tanıdığı onca yıl boyunca onu hiç böyle görmemişti. Bu kadar soğuk, bu kadar uzak.

"Komik. Burada sana anlatacak bir yol bulmaya çalışıyorum," dedi sert bir sesle. "Ama sen çoktan bir yolunu bulmuşsun."

Sophie, genç adamın ona bu şekilde bakışı karşısında nefes dahi alamıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Zor okuyabiliyorum!" diye çıkıştı Jake. "Bahsettiğim bu."

Sophie, genç adamın söylediği şeyi anlamaya çalışırken beyni büyük bir hızla işliyordu. Jake McCann, ağabeyleriyle arka bahçede futbol oynarken gördüğü ilk andan itibaren kalbinde olmuştu. Hayattan hatta peşi sıra gelen, Sophie'ye güneş ışığıyla bunu temizlemesini haykıran o karanlık gölgeden bile daha büyüktü. Aşkla. Fakat bu haftaya kadar Jake birlikte zaman geçirmeleri konusunda ısrarcı davrandığında, çocukluğunun ne kadar zor geçtiğini, inanılmaz derecede başarılı işini sıfırdan nasıl oluşturduğunu bilmiyordu.

Ve kesinlikle okumayla ilgili bir sıkıntısı olduğundan da haberi yoktu. Bundan hiç bahsetmemiş, bir ipucu dahi vermemişti. Böyle bir düşünce Sophie'nin aklına gelmiş olsa bile Jake'in başardığı şeylerden dolayı hemen aklından çıkarmıştı.

Sophie şaşkınlıkla başını sağa sola salladıktan sonra, "Ama tüm hamilelik kitabını okudun."

"Özel öğretmenlerle geçen on yıl, lanet olası kitabı bitirmemi sağlayan tek şey. Kitapları hiçbir zaman sevmeye-

ceğim, Sophie. *Hiçbir zaman.*” Çehresi daha da acımasız bir ifadeye büründü. “Haklıydın, doktorun odasında bana aptal dediğin zaman yani.”

“Ah, aman Tanrım, Jake. Hayır. Böyle söylemek istememiştım, istemediğimi sen de biliyorsun.”

Sophie, onu sevdiğine ikna etmeyi hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Özellikle de ona söyleyebileceği en kötü şeyi çoktan söylediğini biliyorken.

“Doktorun ofisindeki o gün, sana bu korkunç şeyi söylediğimde çok afallamıştım ve korkuyordum,” diye açıklamaya çalıştı, “Ama hiç aklıma gelmezdi, senin...”

“Elbette gelebilirdi. Çünkü gerçek bu.” Onu şimdiye kadar gördüğünden daha vahşi –ve umutsuz– görünüyordu. “Senden bunu gizlemek için ne kadar çok uğraştığımı görmüyor musun?”

Bu kadar önemli bir şeyde Jake’in ona güvenmediği, onunla ilgili böylesine önemli bir şeyi bilmediğinden emin olmak için elinden geleni yaptığı gerçeği karşısında Sophie’nin içini bir acı kapladı. Bu konuda ona bağırmmak için, kollarını kavuşturdu.

Fakat acısına rağmen Sophie’nin hiçbir zaman Jake’ten onu sevdiği gibi bir karşılık alamayacağı korkusuna, umutlarına ve hayallerine onun uzun süreli sırtını açıklayamayacağı kadar çok kendini kaptırmış olması doğru değil miydi?

Artık sonunda bütün parçaları bir araya getiriyor, evinde hiç kitabın, derginin ya da gazetenin bile olmamasını anlayabiliyordu. Düğünle ilgili türlü detayları halletmek için buluş-

tukları onca ay boyunca Jake bir kez bile not almamıştı. Bilgiyi her zaman beynine depoluyordu; hatta Sophie'nin not almazsa unutacağını bildiği şeyleri bile. Kahvaltıda barları hakkında konuştuklarında, konunun Sophie'nin kitap sevgisine dönüp en sevdiği kitabı sorduğunda onu hemen kendinden uzaklaştırmamış mıydı? Hikâye zamanında ondan bir kitap okumak ister mi diye sorduğunda gösterdiği ilginç davranıştan, bir sorun olup olmadığını sormasına yetecek kadar uzun bir süre gözlerindeki o dehşet ifadesinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sophie. "Bana söylemeliydin. Bana güvenmeliydin."

Güven kelimesi karşısında Jake'in nasıl irkildiğini bir an gördüğünü sandı ama daha fark edemeden yüzünde belirsiz bir ifade oluştu.

"Sürekli beni sevdiğini söyleyip duruyorsun ama sen lanet olası bir hayali sevdin. Gerçekte olduğum adamı değil. Bana bir bak, prenses. İyice bir bak."

Sophie sevdiği adamın yüzüne odaklanmaya çalışıyordu. Bunun doğru olmadığını, tam olarak kim olduğunu, yani hem iyi hem de kötü yönlerini gördüğünü söyleyebilmeyi istiyordu. Onu her yönüyle seviyordu. Kayıtsız şartsız seviyordu.

"Gerçekte kim olduğunu biliyorum," dedi. Sesini zar zor fısıltıdan biraz daha yüksek çıkarabilmişti.

"Gerçekten? Beni tanıyorsun?" Her kelimesiyle adeta ona hırıliyordu. "Babamın bir alkolik olduğunu, sarhoşken en

sevdiği şeyin beni morartıncaya kadar beni dövmek olduğunu biliyor muydun? Bir gün öyle kötüydü ki bir bıçak alıp onu yaraladığımı biliyor muydun? Sonunda öldüresiye içtiğinde bunu hiç umursamadığımı, arkasından lanet bir damla gözyaşı bile akıtmadığımı biliyor muydun?”

Sophie tam ağzını açıp tüm bunları bilmeme nedeninin, bütün cesaretine, bütün inanılmaz gücüne rağmen, hayatını onunla paylaşma ve ona güvenme riskini göze almamasından kaynaklandığını söyleyecekti ama beyninin doğru mesajı dudaklarına göndermesini bir türlü sağlayamadı.

“Benim gibi bir adamı sevmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bir nedenden dolayı hiçbir zaman baba olmayacaktım. Baba olmamalıyım. Bu berbat genleri masum çocuklara geçirmemem gerekirdi. Oysa beni rahat bırakamazsın, değil mi? Sonsuza kadar seni uzaktan sevmeme ve benden seni güvende tutmama izin vermezsin.”

Sonsuza kadar? Bunca zaman onu uzaktan sevdiğini ve sonsuza kadar da seveceğini mi söylemişti?

“Evlenmeye değer biri olduğum konusunda hiç seni ikna etmeye çalışmadım. Ya da iki çocuğa baba olabileceğim konusunda. İkimiz de bensiz daha iyi olacağımızı biliyoruz.”

Sophie, onu rahatlatmayı, sarılmayı ve kalması için ikna etmeyi böylesine çok istediği için yatakta zorla doğrulup, “Lütfen, gitme. Seni seviyorum,” dedi.

Fakat bu aşk kelimeleri, her şeyi daha düzeltmek yerine genç adamın yüz ifadesinin daha da anlaşılmasız bir hal almasına neden oldu.

Sophie'nin t  ylerini diken diken edecek sert bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Beni sevmiyorsun. Sen var olmayan bir hayali seviyorsun. Hi  bir zaman da var olmayacak bir hayali."

Jake, odadan çıkmak –g  tmek–   zere arkasını d  nd      an nasıl olduysa Sophie ona uzanacak g  c   kendinde buldu. Fakat Jake'in sırtına dokunmadan   nce yer aya  ının altında kaydı ve sancı karnını mahvetti.

Bir anda her   ey karardı.

23

Jake, hastanenin bekleme odasını arşınılıyordu.

Lütfen, Tanrım. Lütfen Sophie'ye sahip çık. Lütfen, onu bana geri ver ki hayatımın geri kalanını onun gönlünü almak için geçirebileyim.

Gençken yiyecek hiçbir şey olmadığı zamanlarda dualar midesini doldurmayınca ya da dayak yemesini engellemeyince onları kullanmaktan vazgeçmişti. Kendini korumak yine ona bağlıydı. Yiyecek alacak parayı kazanmak için çalışmak. Sullivanların evi gibi güvenli yerlerde olabildiğince çok zaman geçirmek. Sıfırdan milyon dolarlık bir iş kurmak yine kendine kalmıştı.

Ancak sıkı, inatçı çalışma şeklinin ya da başarıya inatla gidişinin şu an Sophie'ye bir faydası olmuyordu.

Sophie uyandığında ne kadar solgun olduğunu, hemen hareket etmemesi gerektiğini fark etmesi gerekirdi ama o esnada ona bağırarakla meşguldü. Her zaman yaptığı gibi, her

şeyi biliyormuş gibi görünmeyle meşguldü.

911'e telaşla açılan bir telefon doktor yardımcılarını dakikalar içinde Sophie'nin dairesine getirmişti ama yine de yeterince çabuk olmamıştı. Genç kadının bacaklarının arasından gelen kanı hatırladıkça boğazındaki safra artıyordu.

Jake, doktor yardımcılara genç kadının hamileliği, geçen haftaki programı, bu korkunç olaya neden olabilecek tüm detayları verirken ambulansın arkasında ellerini sıkıca tutuyordu. Kendini bağışlamıyordu, çok sık seks yaparak hatta sevdiği kadın yere düşmeden hemen önce ona bağırarak her şeyi mahvetmişti.

Sophie'nin bir yanının onun yanında olduğunu bilmesini umuyordu. Yanında olmasını istediği sürece de onu hiç bırakmayacağını. Ve onu incitecek her bir şey için üzgün olduğunu.

Sophie, sedyede küçücük ve çok narin görünüyordu fakat yanaklarında kurumuş gözyaşları ve soluk beyaz teniyle bile hâlâ Jake'i büyülemeyi başarıyordu. Hiçbir şey Sophie'nin o büyük gücünü elinden alamazdı. Güzelliği dış görünüşün ötesindeydi; gözlerinin, burnunun ve dudağının şekillerinden çok daha fazlasıydı; hatta vücut kıvrımlarından ve hatlarından da öte bir şeydi.

Güzelliği cesaretindeydi. Zekâsındaydı. Hayata karşı önyargısız merakındaydı.

Ve hepsinden de ötesi kalbinin büyüklüğündeydi.

Hemşireler kurallarda bir kolaylık sağlamayınca Jake az kalsın kendini kaybediyordu. Onun kocası değildi, o yüzden

sevdiği kadının yanına girmesine izin vermedikleri gibi nasıl olduğuna dair tek lanet bir bilgi bile vermiyorlardı. Fakat onların müsaade etmesi, doktorların Sophie'ye yardımcı olmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Onu bırakabilmesinin tek nedeni buydu.

Sophie tekerlekli sandalyeyle arka tarafa götürülür götürülmez Jake, titreyen elleriyle cebinden hemen telefonunu çıkarıp Sophie'nin bayıldığını ve bebekleri düşürebileceğini söylemek için Zach'i aradı. Zach'in, bir adım arkasında annesi ve Lori'yle kapıyı itip içeriye girmesi hiç uzun sürmedi.

"O iyi mi?" Jake, Zach'i daha önce hiç böyle hazırlıksız görmemişti, kendini beğenmişliği tamamen gitmişti.

"Bilmiyorum. Ben..." Her şeyi berbat etmek yerine iyi bir baba, iyi bir eş olabileceğini Sophie'ye kanıtlamak için kullanabileceği o kelimede sesi titredi. "Bana bir şey söylemeyecekler."

Zach ve Mary hemen resepsiyondaki görevliyle konuşmaya gitti ama Lori onunla kaldı.

Sophie'nin ikizi, Jake'in elini tutmak için uzandı ve daha tek kelime etmeden önce Jake sabahki tartışmayı, kardeşi kollarına yığılmadan yüzüne yansıyan acıyı itiraf etti. Ve daha sonra korkunç kanamayı...

Lori, Jake'in elini kendisine bakmasını sağlayacak kadar sert şekilde sıktı. "Kardeşim dayanıklıdır, Jake. Tanıdığın herkesten çok dayanıklıdır."

Neden Lori onu parçalamıyordu?

Ona içini dökmeyi bile hak etmediğini bildiği için. "Gut

de neler olduğunu öğren,” dedi Lori’ye boğuk bir sesle.

Ancak Lori onu bırakmadı. Tıpkı ikiz kardeşi gibi, Jake’in tek taraflı emirlerini hemen kabul etmeyen kişilerden biriydi.

“Sophie sana hep inandı. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle hiçbir fark yaratmadı. Kardeşim seni sevme konusunda fikrini hiç değiştirmeyecekti.”

“Yanılıyordu. Ona layık biri değilim.” Fakat olabileceğini de kanıtlamayı çok istiyordu. Kimse böyle kötü başarısızlığa uğramamıştır. “Bu olay da bunu kanıtıyor.”

“Buradasın, öyle değil mi?”

Yanaklarından sıcak bir şey süzülürken, “Ona *bağırıyordum*,” dedi bir kez daha. İlk başta yanaklarından aşağı hareket eden şeyin ne olduğunu anlamadı çünkü çocukluğundan bu yana hiç ağlamamıştı. Eline bıçağı aldığı o son dayaktan bu yana. “Ben bağırmasaydım bayılmazdı...”

“Cidden mi? Sen bağırдыңın için burada olduğunu mu düşünüyorsun? Ben ona her zaman bağırıyorum.”

“Ona mükemmel bir hayat verecek birini hak ediyor. Bağıranı değil. Ona patronluk taslayan birini değil. İşte çılgınca saatlerini geçireni değil. Berbat bir geçmiş olanı değil.”

“Bu onun-için-yeterince-iyi-değilim saçmalığını onu bırakmak için bir mazeret olarak kullanma.” Lori kızmıştı. “Sorumluluk almaya hazırsan o zaman adımını at, Jake.”

Bu sözyle Lori, genç adamı sersemlemiş halde bırakarak annesinin ve ağabeyinin resepsiyon görevlisinden neler öğrendiğine bakmak için uzaklaştı.

“Gerçekten çok üzücü, değil mi?” Hastane stajyerlerinden iki genç, duvardaki kahve makinesine doğru Jake’in yanından geçti. Jake, onlardan birinin Sophie’yi arka tarafa alan hemşire olduğundan emindi. “Dostum, insanlar bebeklerini bu şekilde kaybettiğinde bu iş gerçekten berbat bir hal alıyor.”

“Biliyorum. Böyle durumlarda ne söyleyeceğimi hiçbir zaman bilmem.”

Genç kadın başını sağa sola salladı. “Kadını iyileştirmek için söyleyebileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Özellikle de böyle aniden olduğu zamanlarda ve bir daha hiç çocuk sahibi olamayacak.”

Sophie, yanaklarında yumuşak bir okşama hissetti ve elinden gelseydi gülümserdi de. *Jake buradaydı. Her şey şimdi daha iyiydi.*

“Seni çok seviyorum. Ve çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm.”

Sophie sonunda ağır gözkapaklarını açtı ve Jake’in yanaklarının ıslak olduğunu, kirpiklerinde duran damlaları gördü. Acısı ve gözlerindeki korku karşısında söyleyecek tek kelime bulamadı. Ve tabii ona bakış şekli.

Saf aşkla.

“Bu çocukları istiyordum, onları ne kadar çok istediğimi biliyorsun ama sen her şeyimsin. Her şey. Bir daha hiç çocuk sahibi olamayacak olmamızın hiçbir önemi yok. Tüm ih-

tiyacım olan sensin. Beni istersen. Şu andan itibaren bana güvenirsen ve sana güvenmeme izin verirsen.”

Sonunda Sophie’nin dili açıldı. “Jake?”

Ona sarılmak için yatakta oturmaya çalıştı fakat keskin bir acı, nefesini kesti. Jake, Sophie sanki kırılacakmış gibi çok nazıkçe tutarak ona sarıldı. Sophie’ye verdikleri ağrı kesici, kendini biraz ağırlaştırmış, biraz sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu ama yine de ona söylemesi gerekiyordu.

“Hemşireleri dışarda konuşurken duydum.” Ağzından çıkan her kelime, derin bir acıyla doluydu. Ve kayıpla. Sophie’nin saniyeler içinde parçalara ayrılacağından korkuyormuş gibi saçlarını okşadı. “Düşüğü sana söyledikleri zaman burada, yanında olmalıydım.”

Hayır, Tanrım olamaz, bunu düşünemez...

Sophie, “Bir düşük değildi. Benden bahsetmiyorlardı,” derken dilini ağzının içinde çok kalın hissediyordu.

Sophie’nin saçlarını okşayan eli bir an durdu. “Sophie?” Genç kadının gözlerine bakmak için geri çekildi. Sanki tekrar umuda teslim olmak istemiyormuş da sadece daha sert bir darbe bekliyormuş gibi yüzünde şüpheyle rahatlamanın savasını izliyordu.

“Fakat kan, kanı gördüm.”

Sophie örtüleri çekip midesinin üzerine koymak için ellerini tuttu. Gözkapaklarında sanki ağırlık varmış gibi hissediyordu ama açıklamak zorundaydı. “Rahmimde bir tümör var.” Anlaşılır konuştuğunu umuyordu. “Gerçekten hızlı büyüyen bir tümör. Marnie’nin, kalp atışlarına odaklandığı sı-

rada hemen bulamamasının nedeni buydu. Tümörü almak için şimdi beni ameliyata alacaklar.”

Jake, ellerine baktı, Sophie’nin üzerine koydu. “O halde sen...”

“Evet.”

“Affedersiniz efendim, burada olamazsınız. Bayan Sullivan’ın ameliyat hazırlığını hemen bitirmem gerekiyor.”

Sophie, genç adamın hemşireye ah-çok-iyi şeklindeki o vahşi bakışını tanıyordu ve gerektiğinde Sophie için her an savaşa hazır oluşunu seviyordu. Çocukları için. O en muhteşem baba olacaktı. En sevgi dolu eş.

Sophie’yle olduğuna ve ona ihtiyacı olduğuna dair bir kanıt istiyorlarsa bekleme salonundaki annesiyle bunu halledebileceğini anlatarak hemşireyle tartışırken Sophie, sevdiği adamın ellerini sıkıca tutuyordu ve her şeyin yolunda olacağını biliyordu.

24

Sophie'nin ameliyatından sonra yirmi dört saat içinde tüm Sullivan kabilesi hastaneye akın etti. Hepsi onun tepesinde dikilirken Sophie, hiç bu denli ilgiye boğulmamış ya da böylesine sevildiğini hissetmemişti. Hiçbir zaman sevebileceğini düşünmedikleri bir adamla hamile kız kardeşlerini görmelerinin yarattığı tepkilere cevap verirken Jake, ellerini tutarak, gücüyle onu destekleyerek yanında kaldı.

Jake'in tüm kalbiyle, ruhunun son zerresine kadar sevebileceğini nasıl bilemediklerini binlerce defa merak etmişti.

Yüreğinde olan her şeyi sonunda anlatmak için onunla bir dakika yalnız kalmayı çaresizce istiyordu ve kapı sonunda Gabe, Megan ve Summer'ın ardından kapanır kapanmaz. "Jake, biraz konuş..." dedi Sophie.

Daha cümlesini bitiremeden Smith kapıyı açtı. Annesi onu aradığı anda Avusturalya'daki setinden geldiğini biliyordu. Smith, kardeşine hemen sarıldı ve onu kollarında herkesten daha uzun tuttu.

Çok kez Smith, Sophie'nin babası gibi olmuştu. Sophie kardeşleriyle güçlü olmaya çalıştıktan sonra en sevdiği ağabeyinin kollarında hıçkırıklarına engel olamadı. Jake'in hayalini kurarak ve onunla olmayı umut ederek çok yılını harcamıştı. İsteddiği her şeyin sonunda olduğuna inanması hâlâ çok zordu.

Gözyaşları duruncaya kadar Smith onu kollarının arasında tuttu. "Sana ve bebeklere biz bakarız. Onunla evlenmek zorunda değilsin, Sophie."

Smith sanki Jake odada yokmuş, sanki Sophie onun elini tutmuyormuş gibi konuşuyordu. Gerçekten kendini nasıl hissettiğini anlamasını isteyerek boшта kalan eliyle Smith'e uzanmadan önce gözyaşlarını sildi.

"Jake'i seviyorum."

Smith sonunda, başka birinin gizlenecek yer aramak için odadan kaçacağı sert bir bakışla eski arkadaşının orada olduğunu kabullendi. "Kalbin kırılmış gibi ağlıyordun. Bana numara yapman gerekmiyor, Soph."

Sophie, genç adamın onu savunma isteğiyle, ona sahip çıkma dürtüsüyle tereddüte düştüğünü hissedebiliyordu. Sophie, Jake'in her adımda onu desteklemesine rağmen bu konuyu kendi başına halletmesine müsaade edecek kadar onu çok sevdiğini biliyordu.

"Numara yapmıyorum. Mutluyum hem de öyle çok mutluyum ki... Ağabeyim tüm bu yolu beni görmek için geldi. Ve bana onayını vermek için." Smith'in elini sıktı. "Benim adıma sevin, Smith." Jake'e bak ve ardından tekrar ağabeyine döndü. "Bizim adımıza sevin."

Smith, Jake'e uzun ve sert bakışlarla baktı fakat sözlerini geri almadı. Sonunda kız kardeşine döndü. "Gerçekten istediğin buysa o zaman senin adına mutlu olmaya çalışacağım."

Jake'in sesi sevdiği kadının ağabeyine karşı bir hayli tehditkâr çıktı. "O benim, Smith. Ve hiç kimse benim olan şeyi incitemez."

Sophie sevdiği adamın, bu savaşı kendi başına vermesi için elinden geleni yaptığını ve elinden gelse bile onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştiremeyeceğini çok iyi biliyordu. Ağabeyine, "Jake haklı. Ben ona aitim. Her zaman onunum. Ve hep öyle kalacak. Jake'i istiyorum." Karnına baktı. "Birlikte yaptığımız bebekleri istiyorum." Ardından çok uzun zamandır ailesinden sakladığı şeyi söyleme zamanının geldiğini bilerek, "Ve senin, ailemizdeki herkesin, benim kendi başının çaresine bakamayan küçük, *sevimli* kız kardeşinizden çok daha fazlası olduğumu bilmenizi istiyorum," dedi.

Smith, "Lakabının hep yanlış olduğunu düşünmüşümdür," demeden önce uzun bir süre aralarında bir sessizlik oldu.

Sophie bir kakhaha patlattı. "Çocuklarım için kimse bir lakap üretmediği sürece."

Smith derin bir nefes aldı. "İkiz, ha?" Öyle şaşkın ve gururlu görünüyordu ki Sophie'nin kalbi altüst oldu. "Eğlenceli bir anne olacaksın, Soph."

Smith, kardeşinin yanaklarından öpmek için eğilirken Sophie, "Harika öğretmenlerim vardı. Özellikle de sen," diye fısıldadı.

Ardından Smith birdenbire Jake'e elini uzattı. "Aileye hoş geldin."

Jake, "Teşekkürler, Smith. Bunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini bilemezsin," diye karşılık verdi.

Sophie'nin annesi heyecandan konuşamamasına rağmen herkese gülümseyerek, "Birbirinizin kaderinde olduğunuzu sonunda anladığınız için çok mutluyum," dedi.

Sophie şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bekle bir dakika, Jake'le benim... aşkla sonuçlanacağımızı bildiğini mi kastediyorsun?"

"Daha ilk günden beri, tatlım. Jake'in bildiği gibi, değil mi?"

Genç adam elini sıkıca tutarken annesinin onayının onun için ne kadar çok şey ifade ettiğini görebiliyordu. "Her zaman için umut ettiğim şey buydu, Bayan Sullivan."

Mary, sevgili kızının kalbini çalan adama gülümsedi. "Aslında Jake, bana *anne* demeni tercih ederim."

Sonunda annesi ve ağabeyi sabah ilk iş en sevdiği ikramlarla geri geleceklerinin sözünü vererek odadan ayrıldılar. Kapı daha arkalarından tam kapanmamıştı ama Sophie, sevdiği adama dönüp, "Gerçekten de dediğin şeyi mi kastettin? Yani bunca zamandır beni uzaktan sevdiğini?"

"Gözlerim senden başkasını görmüyor, Sophie. Ama seni hak ettiğimi hiç düşünmedim."

"Ne kadar muhteşem biri olduğunu görmüyor musun?" dedi Sophie usulca. "Çünkü ben hep gördüm. Daha fazlasını

göremediğim, bana en ihtiyacın olan zamanlarda yanında olamadığım için çok üzgünüm.”

“Bilemezdin, prenses. Özellikle de yirmi yılını okuma sorunumu herkesten gizleme yeteneğime odaklanarak geçirdiğim için bilemezdin. Özellikle de senden.”

Sophie, genç adamın korkularının gözlerinde ortaya çıkışını izledi; fakat korkmasını istemese de bu, artık duygularını ondan gizlemediği anlamına geliyordu.

“Ya benimki gibi korkunç bir baba olursam? Ya dünyadaki bütün zor işler bunu değiştiremezse? Çocuklarımız da aynı sorunu yaşarsa?”

“Baba olma konusunda çok gergin olduğunu biliyorum ama ben de korkuyorum. Bir anne olmayı planlamıyordum; özellikle de aynı anda iki bebeğe. Tüm yapabileceğimiz, iyi ve kötü zamanları atlatmak ve her şeyi birlikte çözeceğimize yemin etmek.” Artık söyleme vaktinin çoktan geçtiğini bilerek Jake’in güzel, siyah gözlerine baktı. “Bana bir kez daha sor, Jake.”

“Sophie?”

“Sor.”

Yatağın kenarında tek dizinin üzerine eğildi. “Sophie Sullivan, seni seviyorum. Her zaman sevdim. Hep seveceğim. *Sonsuza kadar.*”

Sophie artık gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışmıyordu. “Seni seviyorum, Jake McCann. Her zaman.” Uzun zamandır onları bekleyen gerçek aşkı bilmenin güzelliğini, şaşkınlığını, sihrini hissedebiliyordu. “*Sonsuza kadar.*”

Genç adamın dudakları öyle tatlı bir öpücükle Sophie’nin dudaklarına dokundu ki kalp atışları hızlandı.

Jake cebine uzanıp Sophie'nin sırf teklifini kabul etmeye her an hazır olur diye bunca zamandır yanında taşıdığına inanmadığı küçük, mavi bir kutu çıkardı.

“Evlen benimle, prenses.”

Teklifi hâlâ bir tekliften daha çok talep gibiydi fakat Sophie, Jake'e başka şekilde sahip olamazdı. Tüm bu otoriter, tatlı, üstün, rahatlatıcı, aşırı derecede korumacı hallerini daha doğrusu, onun ruhunun her bir parçasını seviyordu. Sophie şimdiye kadar kendini ailesinin içinde bir yabancı gibi hissetmemişti ama Jake'e kadar tam anlamıyla oraya ait olduğunu da hissetmemişti.

Jake'in aşkı onu bir bütün yaptı.

Genç adam yüzüğü göstermek için kapağını açtığında Sophie, kalan son nefesini de kaybetmiş oldu. “Ah, Jake.”

Ortada etrafı bir dizi elmasla çevrili parlak, güzel sarı bir taş vardı.

Sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak gözlerinden yaş akarken bile gülümsedi. Geçmişini değiştiremezdi. Fakat desteğiyle –ve sonsuz sevgisiyle– bir gün geçmişini ardında, ait olduğu yerde bırakacağını umuyordu.

Jake'in kollarının sıcaklığın arasından –bütün hayatı boyunca sadece tek bir adama söylemek istediği EVET– cevabını vererek ona sarılması, onu öpmesi gerekiyordu.

İki ay sonra...

Sophie kütüphaneden Jake'in evine doğru giderken radyoda Nicola'nın bir şarkısına mutlulukla eşlik ederek gülüm-

süyordu. Özellikle şehirde, gitmek istediği her yere kolayca ulaşabileceği toplu taşımayla arasının gayet iyi olmasına rağmen Jake ona bir araba alma konusunda epey ısrarcı davranmıştı. Jake'le hayat hayal ettiğinden de güzeldi fakat Jake'in hâlâ, uzun zaman önce âşık olduğu o baskın karakter olduğu düşünülürse Sophie, önemli olan şeyi nasıl seçeceğini çok çabuk öğrenmişti. Bir araba kavga etmeye değmezdi.

Rahim tümörünün alındığı ameliyatı çok iyi atlatmıştı ama Jake son iki aydır çok sade ve sevgi dolu bir adam olmasına rağmen Sophie onun hırçın yönünü özlemişti. Sevişiyorlardı, elbette ve harika gidiyordu ama Jake'in onu ya da bebekleri inciteceği korkusundan dolayı kendini tuttuğunu söyleyebilirdi.

Sophie arabadan inmeden önce dikiz aynasından son bir defa kendine baktı. Öğle arasında dışarı çıkıp kendine yumuşak, pembe, uzun kollu bir elbise almak istemişti. Hiç şüphe yok ki birkaç hafta içinde elbiseye sığamayacağını biliyordu ama yumuşak kumaşın tenine dokunmasını seviyordu. Bu, Jake'in ona çok nazik, çok tatlı ve çok günahkârca dokunuşunu anımsatıyordu.

Önceden Jake'i baştan çıkarmıştı ve şimdi nişanlısını bir kez daha baştan çıkarma konusunda bir hayli heyecanlıydı. Özellikle de Jake, hayatın, güvenin ve aşkın sonsuzluğunu simgeleyen bir Kelt düğümü olan yeni dövmesini dün gece ona gösterdikten sonra. Modelin hemen içine Sophie'nin adını kazıyan bir ressamı vardı, dövmeyi kalbinin hemen üzerine yaptırmıştı.

Derin bir nefes aldıktan sonra anahtarını kullanmak yerine kapıyı çaldı.

Jake birkaç saniye sonra kapıyı açtığında, yüzünde şaş-

kın ama şehvet dolu bir ifade belirdi. “Sophie?”

Sophie, basamakta durduğu ve içeri girmek için yalvardığı Napa’daki o geceyi hiç unutmamıştı. “Biliyorum ki bana karşı dikkatli davranman gerektiğini düşünüyorsun ama doktor artık tamamen iyileştiğimi söyledi.” Sesi oldukça boğuk çıktı. “Seni istiyorum, Jake. Hem de çok.”

Jake onu hemen içeri çekti ve Sophie anında sevdiği adamın sıcaklığıyla kuşatıldı. Ancak Jake de onun kadar çok istemesine rağmen adamın dudağının sertleşmesinden –ve vücutları arasında belli bir mesafe bırakmasından– Jake’in Sophie’yi biraz zorlayacağını söyleyebilirdi.

Aslında Sophie gerçekten neyin önemli olduğunu öğrenmişti. Ancak bu kez Jake’in bu savaşı kazanmasına imkân yoktu, çok şükür.

“İnkâr etmeyi bırak artık, Jake,” dedi Sophie boğuk bir sesle. “Sen de en az benim kadar çok istiyorsun.”

Genç adam onunla tartışmadı ve sadece, “Seni getirtceğim, prenses, defalarca, hem de istediğin kadar,” dedi. Yalnızca bunu yapma arzusuyla bile patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Ama sana sert davranamam. Sana bir daha zarar vermeyecek olsa bile bunu yapamam.”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” dedi Sophie usulca. “Yine bizim adımıza karar vermeye uğraşıyorsun ama bu kez işe yaramayacak.” Artık Sophie’den gizleyemediği duyguyla gözlerinde bir sıcaklık belirdi. “Seni olduğun gibi istiyorum. Hoyrat. Emredici. Heyecan verici.” Dudaklarını yaladı. “Sana bunu kanıtlamak için *her şeye* razıyım.”

Jake kaçınılmaz sona karşı koymaya çalışırken böylesine güzel görünmesi karşısında Sophie dudaklarından çıkacak kahkahayı kontrol etmek için uğraşıyordu.

“Bana bunu kanıtlamak için her şeyi yapacaksın?” Genç adamın yüz ifadesi sonunda, Sophie’nin son zamanlarda özlemeye başladığı o günahkâr âşık haline dönüştü.

Elbisesinin önündeki düğmelere uzanıp açmaya başlarken, “Her şeyi,” dedi tekrarlayarak. Sophie kıyafetinin önünü tamamen açtığı anda Jake’in gözlerinde öylesine bir umut, arzu ve aşk vardı ki adeta onu soluksuz bırakıyordu.

Sophie, adının genç adamın dudaklarından bir yakarış olarak dökülme şeklini seviyordu; gözlerinin her zamankinden-daha-dolgun-göğüslerine ve karnındaki yuvarlaklığa yiyecek gibi bakışını seviyordu. Kıyafetini omuzlarından indirip yere bıraktı.

“Seninim, Jake.”

Sophie, Jake için her şey demekti. Son iki ayda ona her açıdan sahip olmayı özlemesine rağmen iyileştiği bu sürede ihtiyacı olan şeyin, ağırdan almak ve nazik davranmak olduğunu biliyordu. Onunla yapmak istediği her şeyi ağırdan alacakları *sonsuz* dek bir yaşam vardı önlerinde.

Ancak bu akşam Sophie’nin daha fazlasına ihtiyacı olduğunu –ve artık sonunda hazır olduğunu– görebiliyordu.

Tanrı’ya şükür.

Hava, birbirlerine duydukları arzuyla ve inanılmaz zevk

vaadiyle zaten yoğunlaşmıştı. Jake, onu kollarının arasına çekerken vücudunun kendi vücudunda yarattığı hissi seviyordu. Teninin yumuşaklığı, Jake'in göğüs kafesine değen göğüslerinin dolgunluğu, kalçasına sürtünen yuvarlak karnı. Sophie her yönden onunla mükemmel bir uyum içindeydi; Jake'in tamamen dürüst ve net olma cesareti gösterebileceği tek kadın.

Ve yatağında tekrar isteyeceği tek kişi.

Jake, onu kollarına alıp kaldırıncı Sophie de boynuna sarıldı. Jake onu yatak odasına taşıırken gülüyordu. "Bunu yapmaya devam edersen yakında ağırlık kaldırmaya başlamak gerekecek."

Az daha yan sehpadaki renkli çocuk kitaplarını düşürecekken son anda sıyrıldı ve Sophie'yi yatağa yatırıp karnına bir öpücük kondurdu. Haftada bir kez Sophie'yle çocuklarına kitap seçmek için kitapçıda buluşuyorlardı. Jake buna inanmıyordu ama Sophie kollarının arasındayken kitap okumaktan büyük bir keyif almaya başlamıştı ve çocuklarının da burada olması için sabırsızlanıyordu. Küçük kızı ve küçük oğlunun Sophie'nin karnında büyüdüğü düşüncesi, hâlâ aklını başından alıyordu.

Jake çok kısa bir zamanda kıyafetlerini çıkarıp sevdiği kadının kollarının arasına girdi. Sophie dudağını uzattığında öylesine tatlıydı ki Jake, bir eliyle göğüslerini, diğer eliyle de kalçasını avuçladı. Tanrım, ellerinin onunla böyle dolmasını seviyordu; parmak uçlarını vücudunun her santiminde gezdirerek saatler geçirebilirdi. Bundan daha iyisi de dokunmaktan fazlasını yapması için Sophie'nin ona yalvarma şekliydi.

Başparmağı genç kadının göğsünü okşuyordu ve Sophie dudaklarının arasından, “Jake, lütfen,” dediğinde kendi de bundan daha fazla yalvartamayacak durumdaydı.

Genç kadının, her seviştiklerinde sadece bedenini değil aynı zamanda kalbini de açmasına sessizce şükreliyordu. Ardından ona yavaşça ve defalarca orgasm yaşatmak için ağzını, ellerini kullanacaktı.

Jake sonunda sonsuzluğa inandı.

Sophie’nin yüzünü avuçlarının arasına aldıktan sonra bedenleri bir bütün olurken dudaklarını dudaklarının arasında iyice sıkıştırdı. Her zamanki gibi mükemmel bir ritimle aynı anda hareket ederken kol ve bacakları birbirine sıkıca sarıldı; ta ki Jake, onunla aynı anda kontrolden çıkarken hoyrat bir öpücükle Sophie’nin zevkinin son anını içine çekene kadar.

Jake hiçbir şeyin seviştikten sonra genç kadının onun omuzlarının arasına girmesinden ve kalbinin üzerine koyduğu eli ile Jake’in de onun karnındaki eliyle yatakta uzanmalarından daha muhteşem olamayacağından emindi. Fakat sonra avucunun altında hafif bir kıpırtı hissetti.

“Bunu hissettin mi? İlk kez mi tekmelediler?”

Sophie’nin gülüşü göz alıcıydı ve öyle bir aşkla doluydu ki her defasında Jake’i sersemletiyordu.

Sophie yüzünü ona doğru kaldırıp öperken, “Evet,” dedi. “Tekmelediler.”

SON

Zach Sullivan kravatını çekiştirdi. Lanet olsun, kravat takmaktan nefret ediyordu ama küçük kız kardeşlerinden birinin her gün evlenmediğini düşününce öğleden sonra birkaç saatliğine bunun içine sıkışıp kalabileceğini düşündü.

Geçen yıl görünen o ki Sullivan, düğünleri ve bebekleriyle bitmek bilmeyen bir stok üretimiyle geçmişti. İlk başta Chase evlenmişti ve birkaç hafta içerisinde bebeğı olacaktı, ardından Sophie aniden aynısını yapmıştı. Gabe ve Megan şimdilik nişanlıydılar. Marcus ve Nicola hâlâ nispeten mantıklı davranıyorlardı ama Nicola şu günlerde parmağında bir elmasla ortaya çıkarsa Zach hiç şaşırmazdı.

Sophie'nin dünyadaki her akrabanın ve her arkadaşın davet edileceğı büyük bir düğün, renkli bir Sullivan töreni isteyeceğini ummuştu ama bunun yerine tıpkı diğerk pazar günleri gibi yine annesinin arka bahçesindeydiler. Her zamanki pazar toplantılarından tek farkı kız kardeşinin uzun

beyaz elbisesi ve Jake`in smokiniydi.

Zach, Sophie`nin ne zaman büyüdüğünü düşünmeden edemedi. Sophie ne zaman büyümüştü? Onu canı pahasına korumak istediği bebek kız kardeşinden farklı biri olarak görmesi ne kadar zamanını alacaktı?

Beş aylık hamileydi, her zamankinden çok daha güzeldi; özellikle de gelinliğinin içinde. Kardeşinin ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu fakat Zach, Jake`le kardeşini birlikte düşünmekte hâlâ zorlanıyordu. Gelin ve damadın dünyadaki en uyumsuz çift gibi görünmelerine rağmen –dövmeli iri adamla zarif, esmer güzeli kadın– Zach, kardeşinin Jake`in isteklerini karşılayabildiğini, hatta daha fazlasını verdiğini fark etti.

Lori, bir bira uzatırken, “En son kimin kalacağına bahse girer misin?” diye sordu. “Sen mi yoksa ben mi?”

Zach, ikiz kardeşlerini aynı ölçüde anlardı ama Lori`yi her zaman için daha iyi tanırdı. Lori çok hızlı gelişmişti. Heyecanlı. Kuralları çiğneyen biriydi. Tıpkı Zach gibi.

“Paranı boşa harcamak mı istiyorsun, Haylaz?”

Lori, Marcus`un en iyi şampanyasından bir yudum alırken bardağının kenarından ağabeyine baktı. “Henüz öğrenmedin mi, kendini güvende sanan ukala adamların her zaman tuzağa düşeceğini?”

Zach, bir iddiadan kolay kolay vazgeçmezdi. Özellikle de kazanması bu kadar basit olanından. Zach, birine zorla âşık olmak gibi bir şansı olmadığını bildiğinden kız kardeşinin şampanya kadehiyle tokuşturmak için bira şişesini kaldırdı.

“Oyun başlasın.”